

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY * ODPOVĚDI
KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 388 ČERVENEC 2025 ROČNÍK 36 ŠÍŘENÍ VÍTANO

A jaké jsou přílohy v dnešním Dialogu?

Příloha č. 1 - s. 35

"Nádherná Amerika X."

Příloha č. 2 - s. 39

"K antikomunistické falzifikaci dějin"

Příloha č. 3 - s. 42

"Setkání Putina s novináři"

Příloha č. 4 - s. 45

"Odvolat Koudelku"

Příloha č. 5 - s. 47

"Napsali jste nám..."

Příloha č. 6 - s. 51

"Ukrajina aneb O čem se nemluví"

Poslanecká sněmovna dnes definitivně potvrdila, že systematicky umlčuje své odpůrce omezováním ústavních práv a svobod, když v rámci novely trestního zákona schválila trestnost všech forem podpory a propagace komunistického hnutí!

Fialova vláda je doposud zodpovědná za zavádění cenzury, zakazování webových stránek, šikanu a

Komunisty neumlčíte!

pronásledování politických odpůrců a jejich kriminalizaci i za propouštění lidí ze zaměstnání z politických důvodů.

KSČM takovýto návrh novely trestního zákona důrazně odmítá a považuje ho za účelový a diskriminující. Opětovnou a v minulosti veřejností několikrát odmítnutou snahou do-

stat KSČM mimo zákon, se chtějí předkladatelé zavděčit zbytku svých voličů a zastrašit kohokoliv, kdo kritizuje dnešní režim.

Pravdu ale nelze umlčet ani zakázat. KSČM nikdo nikdy neumlčí, stejně tak hodnoty, které komunisté zastávají - hodnoty mezinárodní spolupráce, solidarity, pokroku a míru.

Roman Roun, tiskový mluvčí KSČM
Praha, 30. 5. 2025

V reakci na stanovisko KSČM vyjadřující se k

novele trestního zákona, která nově bude trestat všechny formy podpory a propagace komunistického hnutí, přichází ze zahraničí slova podpory od partnerských stran KSČM.

Mezinárodní solidarita je nejlepším důkazem, že komunistické hnutí má ve světě své místo a že ani primitivní snahy Fialovy vlády nikdy nemohou umlčet hlas milionů lidí, volajících po spolupráci, pokroku, solidaritě a míru.

Slova podpory z celého světa

vávaním demokratických principů, právního státu a slobody politického projevu.

S ohľadom na historickú skúsenosť je v tejto súvislosti dôležité pripomenúť, že KSČM je dlhodobo registrovanou politickou stranou, ktorá sa zúčastňuje na demokratických voľbách, pôsobí v rámci platných zákonov Českej republiky a má legitímnu voličskú podporu. Rozhodnutie o jej ďalšom pôsobení prináleží výlučne občanom prostredníctvom slobodných volieb – nie administratívnym alebo politickým zásahom.

Pokusy o kriminalizáciu politickej strany na základe ideológie, ktorú zastáva, predstavujú nebezpečný precedens. Takéto kroky oslabujú základné demokratické princípy, podkopávajú dôveru verejnosti v štátne inštitúcie a otvárajú dvere k obmedzovaniu iných názo-

rových prúdov v budúcnosti.

Európska únia

aj Česká republika sa hlásia k Charte základných práv a slobôd, k slobode združovania a pluralite názorov. Zákaz politickej strany, ktorá neohrozuje demokratické zriadenie násilnou činnosťou, realizovaný na základe jej legislatívnej kriminalizácie, by bol jej hrubým porušením.

Touto cestou preto vyjadrujeme plnú podporu KSČM a zároveň dôrazne apelujeme na všetky zodpovedné orgány, aby upustili od akýchkoľvek snáh postaviť KSČM mimo zákon a aby namiesto toho podporovali otvorenú spoločenskú diskusiu, slobodnú politickú súťaž a rešpekt k právam všetkých občanov – bez rozdielu politického presvedčenia.

V Bratislave 5. júna 2025

Komunistická strana Slovenska

(Pokračování na s. 11)

Vyjadrujeme solidaritu českým komunistom

Komunistická strana Slovenska s hlbokým znepokojením sleduje súčasné zintenzívnenie snáh o kriminalizáciu Komunistickej strany Čiech a Moravy, ktoré sú v príkrom rozpore so zacho-

Poslanecká sněmovna v rámci novely trestního zákoníku schválila

návrh, aby formulace paragrafu o trestnosti propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod výslovně obsahovala pojmy nacismus a komunismus, píše **Jan Schneider** v komentáři pro Prvnizpravy.cz.

Poslanci ještě musí schválit zákon jako celek.

Stávající znění § 403:

Založení, podpora a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka

(1) Kdo založí, podporuje nebo propaguje hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačení práv a svobod člověka, nebo hlá-

Popírají poslanci holokaust?

sá rasovou, etnickou, národnostní, náboženskou či třídní zášť nebo zášť vůči jiné skupině osob, bude potrestán odnětím svobody na jeden rok až pět let.

Navrhovaná úprava § 403:

Založení, podpora a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka

(1) Kdo založí, podporuje nebo propaguje nacistické, komunistické a jiné hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačení práv a svobod člověka, nebo hlásá rasovou, etnickou, národnostní, náboženskou či třídní zášť nebo zášť vůči jiné skupině osob, bude potrestán odnětím svobody na jeden rok až pět let.

(Pokračování na s. 6)

Návrat k vědeckým pramenům revoluční teorie a praxe (19)

Na otázky Dialogu odpovídá RSDr. František Ledvina

Františku, odkryju karty. Minulý díl seriálu o praxi mě přivedl k myšlence, zeptat se Tě také na obsah pojmu

práce. Ovšem, lze-li vůbec, zejména z filozofického pohledu, hledat spojitost mezi obsahem tohoto pojmu a praxí?

Proč ne? Obecně, řekněme z filozoficko-ekonomického pohledu, práce je cílevědomé a záměrné přetváření přírody člověkem k uspokojování jeho potřeb. Praxe pak ze stejného pohledu znamená nejen práci, ale i podobné působení člověka na společnost. Obsah obou pojmů se historicky sblížil v míře, jak s civilizačním vývojem rostl podíl námezdní duševní práce na tomto vývoji. Dokonce zábava může být prací i praxí, a pro určitou skupinu lidí i smyslem života. Za práci je považována jakákoli činnost vykonávána, bez ohledu na její formu a obsah, za odměnu. Například i trestná činnost, je-li způsobem obživy, může být chápána jako práce těmi, kteří se jí štítí. I odhadované výnosy z prostituce jsou v některých statistikách připočítávány k výsledkům práce. To všechno je také praxí. Ovšem ve srovnání s ní je práce užším pojmem.

Nicméně se práce historicky celosvětově považuje, hlavně v rámci levicového myšlení, za symbol pokroku. Zdůrazňuje to také Píseň práce, jejímiž tvůrci jsou rakouští odboráři z přelomu předminulého a minulého století: sborníkem Josef Scheu a básník Josef Zapf a záhy u nás i sociálně demokratický novinář František Havlíček, autor českého textu. Proto asi není vůbec od věci, nejprve se tě zeptat: Jak chápe práci levice?

Bylo by asi neseriózní a málo přesvědčivé tvrdit, že pojem práce chápe bezvýhradně jednotně. Nejdále je podle mě v jejím pojetí marxismus. Dospěl k poznatku, že především práce učinila člověka člověkem a relativně ho oddělila od živočišné říše. Chápe ji tedy jako vztah člověka a přírody, způsob jeho obživy. Žádnému jinému způsobu získávání zdrojů k přežití se člověk nenaučil. To málo schopností, které zpočátku svého vývoje měl, díky postupným přírodním i společenským změnám, přemnožení, klimatu, dělbě práce a její specializaci i jiným okolnostem, ztratil. Takže umí jen pracovat, anebo, vyjádřeno natvrdo, krást to, co svou prací vytvořil někdo jiný. Formy obojího jsou nejrůznější a člověk stále vymýšlí nové. Mnohdy tak složité, že se v nich krádež již těžko hledá. Ale práce je v nich skryta vždy, když se jedná o zisk. Vezměme si například úrok: banka by mohla fungovat nestop celé roky a nevýdělála by ani zlamanou grešli, kdyby

někde jinde někdo jiný nepracoval. Protože práce je to, co dává věcem hodnotu.

Přesto ale banky existují, ne?

Touto otázkou mě vyzýváš k podrobnější odpovědi. Většinu své existence prožil člověk v prvotní pospolitosti, která se moc nelišila od společenství ostatních tvorů. To proto, že člověk, stejně jako zvíře, bral si z přírody jen tolik, kolik potřeboval k uhájení existence sebe sama a svého rodu. Trvalo dlouho, než se naučil vytvořit víc. Avšak jakmile to dokázal, začala se lidská společnost měnit. Jednotlivé rody a kmeny začaly mezi sebou směřovat to, co jim přebývalo; vznikl obchod. Ti, kteří ho postupně ovládli, stávali se bohatšími a mocnějšími. Přišli i na to, že

O práci

než své protivníky zabíjet je lepší je zajmout a přinutit k práci. To je zárodek vzniku vykořisťování a tříd. Toho, co umožnilo vznik civilizace a je jejím průvodním znakem dodnes. O tom jsme však mluvili již dříve. Proto se vraťme k původní otázce, práci. Ta se stala už v minulosti nejen symbolem, ale hlavně zdrojem pokroku, jeho matkou, jak se zpívá v Písni práce. Celé dějiny lidstva tak jsou především dějinami práce, která je v historii skryta, a která ji podmiňovala a podmiňuje. Nejsou to dějiny půjčování peněz.

Jak dalece se rozcházejí s tímto pohledem na práci názory rozdílné od marxistických?

Jak které a jak v čem. Materialisté mají tendenci považovat za zdroj pokroku poznání, které je ale prací vyvoláno a umožněno. Poznání je především logickým důsledkem práce, zatímco mechanický materialismus mívá tendenci vidět to spíše obráceně. Idealisté hledají zdroj pokroku zvláště ve víře, v Bohu, v idejích či kultuře. Obecně lze říci, že většina filozofů práci podceňuje, pokud jí skrytě nepohrdá. Ale ani ti myslitelé, kteří práci považovali za sebe nedůstojnou, si většinou netroufali pohrdat jí veřejně. To spíš dělají hloupí mlukové. Chytří idealisté většinou význam práce chápou, ačkoliv to moc nezdůrazňují. Avšak jeden z největších křesťanských myslitelů všech dob Tomáš Akvinský v tom měl jasno už ve středověku: „Jediným zdrojem bohatství je lidská práce“, napsal. Občas to po něm opakují i někteří moudří papežové. Takže nemarxističtí filozofové mnohdy víc než prací, pohrdají pracujícími.

Přesto si ještě neodpustím jednu otázku: Co ale namítout na názor, že například ani továrníkovi není práce cizí a že někdy má víc takzvaných přesčasů, než jeho zaměstnanci?

Cizí práce mu nemůže být cizí, když z ní žije. Jenže továrník, ještě před stolety považovaný takzvaně za pilíř společnosti, je teď téměř vyhynulý druh. Je lovnou zvěří velkých monopolů, ovládajících převážnou část světové produkce, a těmi přesčasů se jim chce ubránit. Dnes je „pilířem společnosti“ rentiér, vlastník finančního kapitálu, který ani přesně neví, v čem a v které zemi má svůj kapitál uložen. Je to parazit vydělávající na válce stejně jako na míru. Pokud je slabým či nedůvěřivým parazitem, pak se na správu svého kapitálu alespoň trochu podílí kontrolou. Zatímco původní továrníci přeci jen ještě pracovali a byli společností v něčem užiteční, tak globální akcionáři, které většinou nikdo nezná, se jen přizívují na práci jiných.

Copak zásadní rozhodnutí těchto akcionářů, třeba o přesunu jejich kapitálu, od nich nevyžaduje určité pracovní úsilí?

To nepopírám. Jistě hodně času stráví sezením v dozorčích a správních radách, na konferencích či recepcích, což může být někdy i duševně a fyzicky vysilující. Oni berou velké tantiémy za to, že hlásují tak, aby měli vysoké dividendy. Už Marx pochopil, že jsou ve výrobním procesu vlastně zbyteční. Řízení za ně vykonává štáb nájemných manažerů. To jsou lidé, kteří dnes ovládají plynně angličtinu a jsou připraveni řídit kdekoli na světě automobilku stejně jako pivovar, nebo dokonce obojí najednou. Zpravidla moc neovládají technologické ani sociální procesy, za to ovládají toky peněz. Jsou to ekonomičtí politikové. Pokud globálním akcionářům, svým pánům a zaměstnavatelům, dobře slouží a dostatečně jim vydělávají, jsou skvěle placeni, stávají se mnohdy i dočasnými kapitálovými spoluvlastníky a někdy také mají tendenci v tichosti hledat ještě bohatší pány. Pokud neslouží dobře, jsou odkázáni na hledání pánů chudších.

Není to do značné míry v rozporu s obsahem pojmu práce, jak jej v úvodu charakterizuješ?

Je. Práci, která je bezprostředně spjata se správou, s řízením pohybu výrobních prostředků a pracovních sil, s vývojem, výrobou a odbytem produkce vykonává dobře placená nájemná tvůrčí a technická inteligence. To jsou duševní proletáři. Neradi to slyší a sami se za ně převážně nepovažují. Ačkoliv patří k pracující třídě, moc se k ní nemohou hlásit, aby to neohrozilo jejich existenci. Nicméně jejich život vymezuje praxe kapitalistické společnosti, která je založena na vykořisťování nájemné práce. To je zruďná praxe a alespoň za sebe mohou říct, že mi je bytostně cizí. Proto jsem se stal a zůstal komunistou.

Připravil Stanislav Zeman

Jak je to s Leninovým pojetím (gnoseologickou definicí) hmoty?

Tak zde opět máme text od Františka Ledviny, který prý re-spektuje jen vědeckou úroveň interpretace marxismu. Takovou interpretaci marxismu podle něj prý deformovali, poškozovali zejména učitelé marxisticko-leninské filozofie: „Věda se vyvíjí tak, že své omyly opravuje; chyby svých klasiků taktně zapomíná a přejímá od nich i rozvíjí jen to, co se vývojem potvrzuje. To ji odlišuje od filozofie, jejíž učitelé často zatvrzele vyučují chyby slavných myslitelů stejně horlivě jako zrnka pravdy, která jsou v jejich dílech obsažena. Materialistickou dialektiku chápali Marx, Engels i Lenin jako vědu, ale její učitelé k ní často přistupovali jako k filozofii, se všemi nectnostmi (? - ZK) z toho vyplývajícími.“

Vskutku „promyšlené“ a „seriózní“ prohlášení autora, které se ovšem spíše kryje s jeho svéráznou, přesněji nesprávnou interpretací, jím prezentované problematiky - „**Leninova definice hmoty?**“

O co jde?

Pro snadnější pochopení toho, o co jde, uveďme delší citaci, z textu Františka Ledviny: »Ve své knize „Materialismus a empiriokriticismus“ napsal V. I. Lenin větu, která začala být po jeho smrti interpretována jako definice hmoty: „**Hmota je filozofická kategorie k označení objektivní reality, která je dána člověku v jeho počítčích, která je kopírována, fotografována, zobrazována našimi počítky a existuje nezávisle na nich.**“

Ta věta byla napsána v kapitole o objektivní pravdě, v níž Lenin polemizuje s idealisty, tvrdícími že objektivní realita neexistuje, že existují jen počítky. Pravdivě vysvětluje počítky jako odraz objektivní reality. Nic víc.

Ale mnozí z těch, kteří se rádi přizívovali na Leninově slávě, povýšili tuto větu do šlechtického stavu a udělali z ní definici hmoty. V rozporu s Leninem, kterého svou horlivostí znevětili.

Ten totiž **definovat hmotu odmítal**.

Ve stejné knize, o pár stránek dále v části nazvané „Co je hmota“ (? - ZK), marxisticky vysvětlil, proč to není možné. Protože hmota, bytí, a na druhé straně vědomí či myšlení, ať už je nazýváme jakkoli, jsou dva nejvyšší gnozeologické pojmy, a definovat znamená podřadit pojem obecnějšímu pojmu, což v tomto případě nejde.

Snahy o definování hmoty odsoudil nevybíravými slovy. „**Jen šarlatánství nebo krajní omezenost může požadovat, aby tyto dvě řady nesmírně širokých pojmů byly definovány jinak než prostým opakováním: jedno či druhé se pokládá za prvotní.**“ « Potud „svatosvatá“ slova autora **článku Leninova definice hmoty?**

A jsme u jádra věci, kdy stoupenec a obhájce „čisté“ „vědoucí vědy“ („za každou cenu“, i za cenu nepochopení o co skutečně jde) je svým, razantním tvrzením, že **Lenin „definovat hmotu odmítal“, řeknu to mírně - zcela mimo**.

Aby čtenář mohl pochopit, o co jde, pak by si měl pozorně přečíst alespoň část Leninova textu: nejen stránku 133, kde je hmota jako filozofická kategorie, Leninem stručně vymezena, ale i následné stránky (s. 149 až 153) ze začátku 1. podkapitoly „**Co je hmota? Co je zkušenost?**“ - III. kapitoly „**Teorie poznání dialektického materialismu a empiriokriticismu**“, z Leninovy práce „**Materialismus a empiriokriticismus**“ (jež tvoří 14. sv. Leninových spisů, SNPL Praha 1958).

Z Leninova textu

Na stránkách 146 až 153, Lenin provádí kritiku subjektivních idealistů a agnostiků a mezi nimi machistů, jejich úvahy o hmotě. Uvádí zde konkrétně mimo jiné **názory Avenaria**, který „nazývá fyzicko neboli hmotu absolutnem a metafyzickou, protože podle jeho teorie o principiální koordinaci (či „plné zkušenosti“ dle ještě novějšího termínu) je protičlen neoddělitelný od centrálního členu, okolí je neoddělitelné od Já, ne-Já je neoddělitelné od Já (jak pravil J. G. Fichte) ... je tedy zcela jasno, jaký ráz mají Avenariovy výpady proti „hmotě“: Idealista tu popírá, že bytí fyzické je nezávislé na psychice, a proto zavrhuje pojem, který filozofie pro toto bytí vytvořila...

Mach vyjadřuje podobnou myšlenku: „To, co nazýváme hmotou, je jen jistá zákonitá souvislost *elementů* („počítků!“).

Dál Lenin uvádí výrok zuřivého bojovníka proti materialismu anglického machisty Pearsona: „Z vědeckého hlediska nemůže být námitky proti tomu, jsou-li určité více méně stálé skupiny spojovány dohromady a označovány jako hmota. – Takto se velice přibližuje **definici J. St. Milla**: Hmota je konstantní možnost počítků - takováto definice hmoty je však zcela rozdílná od definice, že hmota je věc, která se pohybuje“ atd. atd. (Jde zde jen o velmi zestručněnou charakteristiku „hmoty“, ze strany uvedených subjektivních idealistů.) (s. 149 - 150)

Lenin k tomu mimo jiné dodává, že: „**Všichni námi uvedení filozofové, ať přímo či zastřeně, nahrazují základní filozofickou linii materialismu (od bytí k myšlení), opačnou linií idealismu. Jejich popírání hmoty je už velmi dávno známé řešení gnozeologických otázek v tom smyslu, že je popírán vnější, objektivní zdroj našich počítků, že je popírána objektivní, našim počítkům odpovídající realita. Naproti tomu příslušnost k té filozofické linii, kterou odmítají idealisté a agnostikové, je vyjadřována určeními: Hmota je to co působí na naše smyslové orgány, vyvolává počitek; hmota je objektivní realita, daná nám v počítku apod.**“ (150 – 151)

Lenin dále uvádí, že *machista Bogdanov* „je velmi rozhořčen těmito (výše uvedenými – ZK) definicemi, které „jsou prý prostým opakováním oné „formule“ (*Engelsovy* ...) jež praví, že pro jeden směr ve filozofii je hmota prvotní a duch druhotný, pro druhý směr – je tomu naopak. **Všichni ruští machisté...**

Kdyby se však tito lidé, jen trošičku zamysleli, museli by přijít na to, že není možno dva poslední gnozeologické pojmy definovat v podstatě jinak než tím, když určíme, který má být pokládán za prvotní. **Co znamená „definovat“?** Znamená to především podřadit daný pojem pojmu jinému, širšímu. ... Ptejme se nyní, zda existují širší pojmy, s nimiž by mohla operovat teorie poznání, než jsou pojmy: bytí a myšlení, hmota a počitek, fyzicko a psychicko? Nikoli. To jsou nejrozsáhlejší, nejširší pojmy, za něž dále v podstatě... posud gnozeologie nepokročila. Jen šarlatánství nebo krajní omezenost může považovat, aby tyto dvě „řady“ nejrozsáhlejších pojmů byly „definovány“ jinak, než „prostým opakováním“: Jedno či druhé, se pokládá za prvotní.

Vezměte tři výše uvedené úvahy o hmotě. Nač je všechny můžeme v podstatě redukovat? Na to, že tito filozofové postupují od psychického čili od Já k fyzickému čili okolí, jako od centrálního členu k protičlenu čili od počítku k hmotě čili od smyslového vjemu k hmotě.

Což mohli *Avenarius*, *Mach* a *Paerson* „definovat“ **základní pojmy** (všimněme si těch „uvozovek“ – ZK) v podstatě nějak jinak než tím, že ukázali směr své filozofické linie? Mohli definovat jinak, nějak zvláště, co je Já, co je počitek, co je smyslový vjem? **Stačí otázku jasně položit**, abychom pochopili, jak

ohromný nesmysl říkají machisté, žádají-li po materialistech takovou definici hmoty, která by se neomezovala na opakování toho, že hmota, příroda, bytí, fyzično je prvotní, kdežto duch, vědomí, počitek, psychično je druhotné.“ (Tamtéž 151 - 152)

Geniálnost Marxova a Engelsova se přece projevila mimo jiné v tom, že prezírali učeneckou hru s novými slovíčky, vymudrovanými termíny, chytráckými „ismy“ a prostě a přímo řekli: **Ve filozofii je linie materialistická a idealistická a mezi nimi jsou různé odstíny agnosticizmu. Křečovitě úsilí najít „nové“ hledisko ve filozofii ukazuje takovou chudobu ducha, jako úsilí podat „novou“ teorii hodnoty, „novou“ teorii renty apod.“** (Viz V. I. Lenin, *Materialismus a empiriokriticizmus*, s. 149-152.)

K výše uvedenému z Leninova „Materialismu a empiriokriticizmu“, je podle mého názoru třeba ještě něco dodat.

Co je nutné respektovat při definování filozofických kategorií

Je třeba mít na paměti, že nejdůležitější požadavky dialektického materialismu **při definování filozofických kategorií a pojmů**, vplývají ze **zákona jednoty a boje protikladů**. Analýza obsahu pojmů vědomí a hmoty z tohoto hlediska pochází právě od Lenina, který zdůrazňoval, že každá z těchto protikladných kategorií může být definována jen skrze druhou. Když právě zde, v *Materialismu a empiriokriticizmu*, polemizoval (ne proti budoucím učitelům MLF), ale proti machistům, kteří „se rozhořčovali“ nad definováním polárních kategorií skrze sebe navzájem.

Lenin, jak je výše uvedeno napsal, **„že není možné dva poslední gnozeologické pojmy definovat v podstatě jinak než tím, když určíme, který z nich má být pokládán za prvotní“**. To však neznamená, že jsou tyto protiklady rovnoprávné. Vždyť hmota je prvotní, existuje mimo vědomí a nezávisle na něm. Vědomí, které je funkcí specifického druhu nejvýše organizované hmoty (lidského mozku), tedy tak, že nakonec samo patří svým způsobem k materiálnímu světu, je však druhotné, odvozené od hmoty. Je jejím produktem, odrazem.

Přesto však slovy Lenina: **„Ve světě není nic než pohybující se hmota a pohybující se hmota se nemůže pohybovat jinak než v prostoru a čase...“** (Tamtéž s. 183.)

A jak je to s vědomím, s požadavkem nesměšovat vědomí s hmotou? Celá tato problematika spočívá v nutnosti přistupovat dialekticky k základním kategoriím materialismu, které

Autor v souvislosti s vymezením definice hmoty z knihy *Materialismus a empiriokriticizmus* uvedl, že po Leninově smrti se začala jeho věta interpretovat jako definice hmoty: **„Hmota je filozofická kategorie k označení objektivní reality, která je dána člověku v jeho počítčích, která je kopírována, fotografována, zobrazována našimi počítky a existuje nezávisle na nich.“**

Autor využil tzv. Leninovu definici, aby „odhalil“ neschopnost či horlivost některých vykladačů materialistické dialektiky, kteří ji nechápali jako Marx, Engels i Lenin, tedy „...jako vědu, ale její učitelé k ní často přistupovali jako k filozofii se všemi nectnostmi z toho vyplývajících. A tak často reprodukovali omyly svých předchůdců či vyráběli nové. Vytrhávali jejich citáty ze souvislosti a svou disciplínu tím znevažovali.

Jedním z těch omylů byla tak zvaná „Leninova definice hmoty“.

Nebyl to omyl Leninův; byl to omyl jeho vykladačů, se kterými už po své smrti nemohl bojovat.“

Tak autor článku sám vytáhl jeho větu

K textu Leninovy definice hmoty

ke stejnému: **„Jen šarlatánství nebo krajní omezenost může požadovat, aby tyto dvě řady nesmírně širokých pojmů byly definovány jinak než prostým opakováním: jedno či druhé se pokládá za prvotní.“**

Následně se odvolal na Marxe, který již dávno před tím napsal: **„Jedinou vlastností hmoty, s níž je spjat filozofický materialismus, je její schopnost existovat nezávisle na vědomí.“**

mohou být pochopeny pouze v jejich jednotě, jako jednotě nestejných protikladů.

Právě zde, v „*Materialismu a empiriokriticizmu*“, postihuje Lenin zcela zásadní otázku - jaký je „charakter“ tohoto protikladu: **„Protiklad hmoty a vědomí má také ovšem absolutní význam jen v hranicích velmi omezené oblasti. V daném případě výlučně v rovině základní gnozeologické otázky, která se ptá, co uznat za prvotní a co za druhotné. Mimo tyto hranice je relativnost daného protikladu nepochybná.“** (Tamtéž s. 153.)

Jak je tomu opravdu s odmítnutím definovat hmotu?

Předně, jestliže vymezuje, tedy formulujeme obsah a význam daného termínu (pojmu, kategorie), pak zvláště jde-li o filozofickou kategorii, pak **ji chtě nechtě definujeme**.

Do jaké míry komplexně, přesně, pravdivě, je poněkud jiná otázka. Co vidím jako určitý problém, je, že někteří autoři učebních textů marx-leninské filozofie, možná dostatečně nevyužili ještě jiné a výstižné formulace Lenina pro jasnější postavení filozofické kategorie hmoty, s důrazem na teorii odrazu (smyslového i racionálního). Kdy tak nejvyšší, výlučně lidskou formou odrazu objektivní reality je lidské vědomí.

Tolik citovanou Leninovu filozofickou kategorii hmoty, kde se (pod vlivem kritiky subjektivních idealistů a agnostiků, absolutizujících právě počítky, „komplexy počítků“) zdůrazňuje především role počítků, pak uvedená kategorie, je jakoby vázána jen na onen základní stupeň **smyslového poznání** (počitek, vjem, představa), jakoby z toho „vypadávala“ **problematika odrazu na vyšším racionálním, teoretickém stupni poznání** (proces tvorby pojmů, soudů a úsudků).

V Leninově textu tomu však tak fakticky (že by šlo o „vypadávání“ vyššího, racionálního stupně odrazu, poznání) není! Oběma základními, **dialekticky propojenými stupni odrazu, poznání objektivní reality**, je poznáván okolní svět, společnost i samotný člověk. **To vše je samozřejmě spojeno s úlohou samotné prakticko-předmětné, přetvářející činnosti člověka, lidí, společnosti.**

Bez ní by nebylo potřebných, různorodých vědeckotechnických prostředků, kterými lidé mohou svou poznávací a praktickou činností, stále hlouběji pronikat do nesmírně složitého hmotného i ideálního, vědomostního, člověkem tak či onak racionálně ovládaného, světa.

Zdeněk Košťál, 27. května 2025

Vezmu-li v úvahu smysl článku, tak v podstatě nevypovídá o definici hmoty v podstatě nic! **Jen se zabývá pedagogickým přístupem k problematice.** Leninův text řešil otázku vztahu empirického vnímání světa opírajícího se o metafyziku v pojetí bytí a vědomí.

Problematika spojení idealismu a materialismu s tím, že idealismus v rámci Leninova výkladu zaniká je stále aktuální. Idealismus je obsažen v idejích politického systému ve všech jeho formách. Pokrok lidstva na poli techniky i vědy má materialistické kořeny.

Proto rozdrobení výkladu Leninovy definice hmoty je jen formální vymezení a je v souladu s Marxem:

Hmota je filozofická kategorie k označení objektivní reality, která je dána člověku v jeho počítčích, která je kopíro-

vána, fotografována, odrážena našimi počítačky a existuje nezávisle na nich.

Tedy existuje nezávisle na vědomí člověka!

To je jasná odpověď k metafyzickému výkladu pojetí bytí. Metafyzika v nejšířším slova smyslu se dokonce používá v esoterické oblasti pro pojmenování všeho, co je nadpřirozené, nevysvětlitelné, tedy pro jevy a síly z duchovního světa, „kosmickou energii“, magické nebo parapsychologické fenomény apod.

Většinou se zabývá tím, co přesahuje smyslové zkušenosti a co se nedá empi-

ricky ověřit, jako je například Bůh nebo podstatné vlastnosti světa.

V závěru autor uvádí: Tento článek byl napsán na jeho obranu. Nejznámější Leninovo heslo „*Učit se, učit se, učit se*“ neznámá „papouškovat, papouškovat, papouškovat“. Marxismus by měl opustit tento omyl svých profesionálních vykladačů a přiznat jej. Ona totiž každá generace musí opravit a doplnit učebnice, ze kterých se učila, aby lidstvo nezhlouplo.

K tomu již uvedu jen tuto poznámku. Když autor toliko dbá na přesnos-

ti v citaci, tak si dovolím upozornit, že ona věta se v jejím přesném znění netýká obecně učení, tak si to zjednodušili či využili k širšímu významu vypuštěním slova komunismu ti, kteří usilovali o erozi revolučního náboje Leninova učení!

„*Učit se, učit se, učit se komunismu,*“ tak zní ona citace. Ono vypuštění slova komunismu oslabilo podstatu, k čemu Lenin nabádal učit se!

To přispělo k tomu, že došlo postupně k likvidaci jeho budování!

Rudolf Košťál, 29. 5. 2025

Městský soud v Praze projednal žalobu RSDr. Pavla Pilného na Českou správu sociálního zabezpečení, kterou jmenovaný podal proti zkrácení jeho starobního důchodu na základě Zákona, kterým se upravuje postup ke snížení důchodů představitelům komunistického režimu.

Žaloba byla samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou zamítnuta.

Kauza, která se dotýká i dalších několika desítek postižených z nichž někteří též podali žalobu na Jurečkovo ministerstvo, bude mít své pokračování. Dotčený podává proti rozhodnutí soudu kasační stížnost. Jeho vyjádření před soudem otiskujeme v plném znění.

Vážený soude, jak jsem již uvedl v žalobě považuji krácení důchodu bývalých komunistických funkcionářů za brutální politicky motivovaný akt veřejné moci proti skupině občanů s pokusem aplikovat vůči ní princip kolektivní viny což samo o sobě je s odkazem na Listinu základních práv a svobod porušením ústavně právních principů rovnosti a zákazu diskriminace.

Ať se to maskuje jakkoliv, a čímkoliv, jde jednoznačně o pomstu a trest. Veřejnost by měla vědět, že vedle profesionálních funkcionářů KSČ jsou postihováni i dělníci, zemědělci, horníci, hutníci, umělci, akademici, učitelé, sportovci, lidé ze služeb a další jejichž vina spočívá v tom, že byli členy a zúčastňovali se jednání stranických orgánů.

Navrhovatelé zákona, aby zdůvodnili krácení důchodů se odvolávají na Zákon o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu přičemž patrně záměrně opomíjejí nález pléna Ústavního soudu, který po přijetí tohoto zákona nepředpokládá cituji: „**že by mohla v oblasti trestního práva hmotného anebo v jiných právních odbořech vzniknout právní povinnost anebo právní dispozice státu ke stíhání určitých osob anebo k jejich postihu - netrestními sankcemi**“, neboť, dodávám - předpokladem trestního činu je vymezení jeho skutkové podstaty, což v tomto případě tomu tak není.

Na svém příkladu chci dokladovat a zároveň vyvrátit fámy že můj důchod i důchody ostatních dotčených jsou nadstandartní. Většinou jsou průměrné jako v mém případě okolo 22 000 Kč. Byly vypočítány podle odpracovaných let tedy doby sociálního zabezpečení a následně důchodového pojištění. V mém případě i z posledních 14 let, kdy jsem od roku 1989 až do roku 2004 pracoval jako dělník a technik. Chci upozornit, že zápočet těchto let je již jednou nabytým právem, které ná-

Nepřekvapivě zamítnuto!

sledně podle mezinárodních norem, kterými je Česká republika vázána nelze retroaktivně svévolně odebrat, a to ani zákonem!

K tomu patrně mimo jiné přihlédl i Ústavní soud Slovenské republiky, který účinnost obdobného zákona nejprve pozastavil a následně jej prohlásil jako neústavní.

Vedle právního odporu vůči krácení starobních důchodů mi vážený soude, dovoluji učinit jednu poznámku.

Komunisté nebudovali socialistický režim sami ale spolu s ostatními politickými stranami včetně dnešních lidovců a socialistů, sdruženými v Národní frontě, a to nikoliv pro elity ale ve prospěch všeho lidu!

Československá socialistická republika nebyla zločinným totalitním režimem, jak se nyní snaží někteří dokazovat, nýbrž uznávaným právním státem plně dodržující normy mezinárodního práva což nezpochybnila žádná světová organizace, v níž byla republika zapojena, ani žádný mezinárodní soudní dvůr.

Po roce 1989 nový režim převzal republiku pokojně a s aktivy, bez vnitřních a zahraničních dluhů a zadluženého obyvatelstva. Byla plná zaměstnanost, fungující průmysl a zemědělství které nás uživilo. Svět nám záviděl bezplatné zdravotnictví a školství. Masivní podporu dostávala kultura a sport. Nebyli žebráci a lidé bez domova. Dle jednoho nejmenovaného představitele jsme sice bydleli ve státních, podnikových a družstevních králikárnách, ale po většině nás jejich pořízení nic nestálo nebo jen zlomek ceny či vlastního úsilí. Dnes v době bytové krize se po neuvážené privatizaci bytového fondu tyto byty prodávají za milióny a lidé se hypotékami zadlužují často až do konce života. To vše neodvratně odvál čas.

Neexistuje ani Československo, jehož rozdělení a zmrzačení bylo provedeno beztoho že by se lidé k tomu mohli svobodně vyjádřit v referendu.

Máme demokracii a svobodu slova, ale lidé jsou za jiné názory umlčováni a někteří kriminalizováni.

Nové politické reprezentace zašantročily nebo nechaly rozkrást biliónový majetek který vytvářely celé generace čímž způsobily obrovské škody. Vtáhly nás do společenství ochotných nasazovat životy za cizí imperiální zájmy a rezignovaly na obhajobu těch českých.

Klesly jsme na úroveň kolonie. Jsme krmelcem mocných.

Podle řady renomovaných právníků, ti kdož tento stav způsobili se dopustili na rozdíl od nás, skutečně zločinného zrádného až velezrádného jednání, ze kterého se budou muset jednou zodpovídat. Jsem přesvědčen že to budoucnost potvrdí.

Žádám soud, aby toto vyjádření bylo součástí soudního spisového materiálu.

RSDr. Pavel Pilný

(Pokračování ze s. 1)

Zmatený Šimon Heller

Jeden z předkladatelů této legislativní změny, poslanec Šimon Heller (KDU-ČSL) někde vystrachal, že prý nacismus i komunismus mají mnoho společného: „**Lágry, vraždy, totalita. Takže proč bychom měli k těm dvěma stejně zločinným ideologiím přistupovat různě?**“

Tady na nás poslanec zkouší ošuntělý dezinformační trik fragmentace a dekontextualizace (vytržení jednotlivostí z kontextu) a tancuje s ním na tenkém ledě. Když mluví o lágrech, měl by předem juknout aspoň do wikipedie, kde by se dozvěděl, že do lágrů, tedy koncentračních táborů zavírali Španělé už v roce 1896 Kubánce, Britové v letech 1899–1902 v Jižní Africe Búry, Američané v téže době Filipínce, Němci již v letech 1904–1909 Namibijce, Rakušané v letech 1914–1917 obyvatelstvo z Haliče.

Pak však poslanci Hellerovi definitivně ujely kecky: „**Kdo se dnes hlásí ke komunismu, bagatelizuje a popírá zločiny komunismu, které byly stejné jako ty nacistické.**“

Neznalost zákona ani historie neomlouvá. Nacismus je definován v historii výjimečným rysem, kterým je holokaust, tedy program průmyslového vraždění vybraných skupin obyvatelstva, přijatý na konferenci ve Wannsee 20. ledna 1942. To je událost známá, dokonce zfilmovaná a v současné době zhlédnutelná na stránkách České televize. Jestliže tedy Heller tvrdí, že „**zločiny komunismu byly stejné, jako ty nacistické**“, tvrdí, že holokaust páchaly buď oba režimy, nebo žádný. První varianta není doložitelná, zbývá varianta druhá, ta však tvoří skutkovou podstatu přečinu popírání genocidia podle § 405 tr. zákoníku (Kdo veřejně popírá, zpochybňuje, schvaluje nebo se snaží ospravedlnit nacistické, komunistické nebo jiné genocidium nebo nacistické, komunistické nebo jiné zločiny proti lidskosti nebo válečné zločiny nebo zločiny proti míru, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až tři léta).

Nechť tuto hrubost neopomene dát tisková služba do monitoru nejvyšší státní zástupkyni Lence Bradáčové, a my budeme zvědaví, zda se s tím čestně popasuje!

Alzheimerovo muzeum

Muzeum paměti XX. století uspořádalo tiskovou konferenci s Ústavem pro studium totalitních režimů (ÚSTR) a Platformou evropské paměti a svědomí. Na ní si Erika Stařecká

Trochu mi ten obrázek připomínal obrázky z čínských nebo severokorejských novin, a tak

jsem se začel a zjistil, že 52 % Evropanů má tendenci důvěřovat Evropské unii, což je nejvyšší výsledek od roku 2007. A není to sakra tak trochu málo Antone Pavloviči na to, jak zcela suverénně si Ursula počíná?

Důvěru Evropské unie zachraňovali Portugalci, Švédí, Holanďani nebo Dánové s nadprůměrnými hodnotami, ostatní byli průměrní nebo podprůměrní. Zbraně pro Ukrajinu zase zachraňovali baltičtí knírači. Prý odpovídalo celkem 26 tisíc lidí (ČR cca tisíc) a zajímavé je třeba, že i když podíl baltických kníračů (Estonsko, Litva, Lotyšsko) na počtu obyvatel Evropské unie je 1,13 procent, jejich hlasy v celkovém barometru mají váhu 11,5 procenta.

Evropská komise si udělala Eurobarometr... ... a zjistila, že důvěra v Evropskou Unii je nejvyšší za 18 let

A teď to nejlepší. Unii u nás důvěruje pouze 43 procent lidí a 51 procent jí nedůvěřuje. To jsou horší hodnoty než v Maďarsku nebo na Slovensku, podobně to má pouze třeba Francie, tam jí také většina nedůvěřuje. Tak chápu, proč nikdy žádné referendum o případném Czexitu nebude realizováno, ani kdyby trakaře z nebe padaly.

Sranda je také, že v celé Evropské unii nedůvěřuje národním parlamentům v průměru 58 procent lidí, v Česku ale dokonce 72 procent lidí.

Své vládě průměrně nedůvěřuje 60 procent Evropanů, v Česku ale dokonce 68 procent. Jsou to zase podobná čísla jako ve Francii, ale horší než v Británii, a to je co říct. V Česku současnou hospodářskou

stěžovala, že bez této novely soudy prý nejsou schopny „dát naroveň zločinnou podstatu nacismu a komunismu“.

Náměstek ÚSTR Kamil Nedvědický přispěl k této přehlídce nevědomosti a arogance, když řekl, že „**v kořenech komunistického učení a v kořenech marxismu je jedno slovo – násilí. Už Karel Marx a jeho následovníci hovořili o tom, že nemůže dojít ke změně bez použití násilí.**“

Možná by si měl přečíst Matoušovo evangelium, kde se píše: „**Nedomnívejte se, že bych přišel pokoj dít na zemi. Nepřišel jsem, abych pokoj uvedl, ale meč**“ (Matouš 10, 34). Použitý řecký výraz „machaira“ neznamená nic jiného než „meč, šavle, obětní nůž“.

To jsou podle teologů ipsissima verba (*vlastní slova – pozn. metéra*) Ježíše Krista, z čehož lze vyvodit, že násilí je v samých kořenech křesťanství, pročez by náměstek z ÚSTRU měl svůj výměr rozšířit, anebo – mnohem doporučeníhodněji – mlčet, a to velmi důrazně a velmi dlouho. A nejenom on.

Propagace kariérní

Nastane však problém. Nejlépe bude ilustrovat ho na prezidentu Petru Pavlovi. On ve svém životopise uvádí, že byl členem Komunistické strany. Je to životopis úspěšného člověka, který to dotáhl až na Hrad. Lze se tedy domnívat, že jeho životopis je doporučenou četbou pro všechny, kteří by chtěli být alespoň trochu tak úspěšní, jako on. Nelze se domnívat, že by jeho členství v Komunistické straně bylo něčím odstrašujícím, když to bezrozporně dotáhl přes velitelství NATO až k nejvyšší ústavní funkci.

Členství v Komunistické straně mu tedy v kariéře nezabránilo, což dává podnět ke spekulacím, zda naopak mu v kariéře nepomohlo -? To by pak ale bylo, byť nepřímou, o to však významnější propagací komunismu, to se prostě oddiskutovat nedá.

Jan Schneider, 4. června 2025

P.S.: Možná ale, napadá mě, Petr Pavel tak vysoko namířeno neměl, aby nevzniklo podezření, že svou kariérou propaguje komunismus. Možná si to jen popletl, když mu nabízel, že by se mohl stát prezidentem, a on přitom myslel na prezidentskou funkci v Automotoklubu: Když vezmeme čas a prostor a intenzitu, s níž jezdí na motorkách, sleduje motorčky, mluví o motorkách, a srovnáme to s jeho výkony, související s nejvyšší ústavní funkcí, leccos by tomu napovídalo! (rp,prvnizpravy.cz)

situaci považuje 65 procent lidí za špatnou. Co je ovšem zajímavé, že v Německu ji považuje za

špatnou 67 procent lidí, v Británii 74 procent lidí a ve Francii dokonce 76 procent. Ve zlém Maďarsku pouze 58 procent.

Na rozdíl od jiných Evropanů (34 procent) nechce 61 procent Čechů Ukrajinu v Evropské unii, což je podobná hodnota jako v Maďarsku a 59 procent Čechů si nepřeje ani poskytování peněz na zbraně a další vojenskou podporu Ukrajině, což je ve srovnání ještě víc než v Maďarsku a na Slovensku.

Počítám, že se o tomhle vysvědčení současné vládní sestavě asi v České televizi ani v Českém rozhlasu nedočteme.

Takže dejte mi do ruky mávátko a řekněte, jak volat sláva, já už si našel ten správný směr a budu mávat, mávat, mávat...

Pavel Šik, (Status na FB, 29. mája 2025)

Ke kriminalizaci komunistických myšlenek a hnutí v České republice

Kolektiv pro práci, kulturu a vědu rozhodně nesouhlasí s novelou trestního zákoníku, schválenou 30. května 2025 Poslaneckou sněmovnou Parlamentu ČR, která založení, podporu a propagaci komunistického hnutí činí trestnou s hrozbou odnětí svobody na dobu jednoho až pěti let.

Kriminalizace komunistických myšlenek a hnutí je součástí řady represivních opatření současného kapitalistického systému a jeho režimu, nejen vlády. Mnohé represivní kroky podporují také další systémové strany včetně opozice, soudy, státní orgány i soukromé kapitálové skupiny.

Represe a sledování celých částí lidových vrstev není náhodná. Je důsledkem **zostřování rozporů v rámci imperialistického systému, jeho komplexní krize, jež vedla k vypuknutí mnohostranně nespravedlivé války světových rozměrů roku 2022.** Imperialismus zostril a zrychlil vykořisťování a zbídačování většiny lidí a omezování základních lidských práv a svobod.

EU, již je ČR podřízenou součástí, v imperialistické konkurenci a válce výrazně ztrácí a obává se o vlastní existenci. Tento projekt západoevropského kapitálu, žalář národů se domnívá, že úpadkový systém, jeho režim a úspěch ve válce zajistí militarizaci života, represí opozičních i zdánlivě opozičních názorů a rozdmýcháváním dalších válečných konfliktů. Proto sama podněcuje protilidovou politiku včetně represe, přijímá prohlášení, v nichž ztotožňuje nacismus a komunismus, SSSR a nacistické Německo, organizuje sledování lidí a rozšiřuje cenzuru.

Kolektiv pro práci, kulturu a vědu ostře odmítá ztotožňování nacismu a komunismu. Nacismus jakožto forma fašismu je kapitalistickým produktem v jeho úpadkovém a krizovém stádiu, který má kapitálu zajistit jeho panství prostřednictvím války a agresí, a to sváděním viny na jiné politické směry, národy, rasy a náboženská vyznání. Jejich teroristickým utlačováním a vyvražďováním upouští páru kapitalismem zbídačovaných a demoralizovaných mas lidí. V první řadě byli a jsou terčem nacistického a fašistického štvání komunisté, odboráři a socialisté.

Komunistické hnutí naproti tomu vychází z vědeckého a uceleného pohledu

na svět, je pokračovatelem a dědicem tisíciletého lidového hnutí za sociální spravedlnost bez vykořisťování, útlatku a válek. Právě toto hnutí v čele se SSSR zachránilo svět před nacismem a fašismem, právě ono přineslo v boji největší oběti.

Schválení novely trestního zákona, tedy příprava na potlačování komunistického hnutí dostává ČR do skupiny nejreakčnějších zemí EU a Evropy – Ukrajiny, Pobaltí, Maďarska či Polska. **Tento krok nemá jen komunistický, má také vlastenecký rozměr.** V českých zemích bylo komunistické hnutí naposledy vystaveno takové reprezi za fašizoidní tzv. druhé republiky. V podmínkách, kdy masové antifašistické hnutí, v jehož jádru stála komunistická strana a její spojenci, úspěšně čelilo snahám o fašizaci první republiky a následně sehrálo zásadní roli v protifašistickém odboji. V něm ztratilo každého třetího člena. Vizitkou současného režimu je, jaké zpátečnické tradici se připojil. **Vlastenecké hnutí ČR by si mělo uvědomit, že krok a konání současného režimu je v příkrém rozporu s převážně pokrokovou tradicí moderních českých dějin.**

Kolektiv pro práci, kulturu a vědu zdůrazňuje, že represivní, ale i jiné kroky současného politického režimu v ČR včetně novely trestního zákona dokonávají změnu charakteru režimu. Formální, tj. buržoazní demokracie fakticky přestává existovat a výrazně jsme se přiblížili k autoritářské, otevřené buržoazní diktatuře.

Současný systém a jeho režim se domnívají, že represe zajistí jeho panství na věky. Že zákonem zastaví vývoj, dialektiku dějin a touhu dělnické třídy, lidových vrstev po osvobození a spravedlivějším řádu. **Jsme přesvědčeni o tom, že jediný způsob, jak může imperialismus rozbít dějinné zákony, je zničení života na planetě Zemi.**

Domníváme se – ačkoliv to u nás není patrné – že nejen Evropou obchází strašidlo komunismu. Vládnoucí moc si toho je vědoma, proto se ve svaté válce proti němu spojuje i s fašistickou a nacistickou reakcí. **Lidové hnutí, v jehož jádru bude stát proletářské, komunistické hnutí, však tuto reakci porazí.**

Třídní zášť a nesnášenlivost podle našeho hlubokého přesvědčení vyvolává především současný systém, jeho re-

žim a vlády – zbídačováním, vykořisťováním lidí, plundrováním planety, válečným štváním a válkou, vyhazováním z práce, kampaněmi proti konkrétním lidem a jejich represí.

Vyzýváme všechny dělníky a zaměstnance, příslušníky lidových vrstev, vlastenecké a pokrokové strany a organizace, aby se různými nenásilnými formami postavili proti kriminalizaci komunistického hnutí a myšlenek, proti dalšími represivním krokům současného režimu.

Vyzýváme pokrokové vědce a umělce, aby se proti protidemokratickému, fašizoidnímu vývoji nejen v ČR postavili nejen ve své tvorbě a bádání.

Jsme přesvědčeni, že kriminalizace a represe se nezastaví u komunistů – příští obětí, terčem represe může být kdokoliv z vás.

Protikomunistický zákon v ČR má také výrazný internacionální rozměr, podobný planetárnímu rozměru imperialistické krize a války.

Proletáři, soudruzi v zahraničí, odboráři, sousedé! Autoritářství, fašizace a protikomunistické tažení v ČR už známe z jiných zemí. Pokud se mu v internacionální, organizované a uvědomělé jednotě různými způsoby nepostavíme, je náš současný vývoj budoucností i Vás ostatních.

Vyjadřování solidarity je jistě důležité, ale ještě důležitější, naprosto zásadní je organizace a politický boj doma a v internacionální spolupráci, tlak na vaše vlády, na český loutkový režim. Důležité je i šíření povědomí o tom, jaké autoritářské podmínky v současné ČR panují.

Dělníci, zaměstnanci, studenti, důchodci, živnostníci, zemědělci a nezaměstnaní českých zemí! Je nejvyšší čas přistoupit k budování, organizování a vzdělávání lidového hnutí, které bude skutečnou opozicí a alternativou proti současnému kapitalistickému systému a jeho režimu.

Bez tohoto základu jsou parlamentní hrátky politickým šarlatánstvím a žvaněním. Kvalitní masové a organizované lidové hnutí, které bude důsledně mezinárodně propojeno, a to i v rozhodujících světových metropolích, nezastaví žádné represe, zákony ani vymýváním mozků.

Kolektiv pro práci, kulturu a vědu

Ještě ke kriminalizaci komunistických myšlenek a hnutí v České republice

Motto: „Evropou obchází strašidlo – strašidlo komunismu. Ke svaté štvanci na toto strašidlo se spojily všechny moci staré Evropy...“

Kolektiv pro práci, kulturu a vědu přináší obsáhlou, podrobnou kritiku kriminalizace komunistických myšlenek a hnutí současným vládnoucím režimem ČR. Jsme přesvědčeni, že stav a budoucnost lidového hnutí u nás obsáhle vyjádření vyžaduje – vystoupit pouze s heslovitým prohlášením jako jiné subjekty by bylo povrchní, zkratkovité a v konečném důsledku nesprávné. Stručné prohlášení vydává náš kolektiv na základě této obsáhlé kritiky jako samostatný text.

Kriminalizace socialistických - komunistických názorů a hnutí, k níž je využito novely trestního zákoníku, není izolovaným produktem pražské polokoloniální správy, ale je součástí prohlubující se krize systému, procesu narůstajícího autoritářství a fašizace v EU, USA, ale také v jiných částech světa. Takové projevy omezování formální, tj. buržoazní demokracie nejsou náhodné. Hrubou chybou by také bylo svalovat je všechny na současnou protilidovou vládní koalici – nejen kvůli výsledkům hlasování v PSP ČR. Jsou důsledkem vývoje kapitalismu po r. 1989 nejen v českých zemích, jeho úpadkovosti, válkychtivosti a násilnosti. Jeho neschopnosti řešit, byť dílčí přírodně-společenské problémy, a tudíž nemožnosti vládnout postaru v situaci, kdy stále větší část lidí postaru žít nechce a nemůže. Buržoazní systém a jeho režim proto sahá po represivním nástroji. Myslí si, že tak dokáže lidovým třídám a vrstvám zabránit přemýšlet, mít názor, být kritický, snahu organizovat se a tvorit spravedlivou budoucnost. I přes zkušenosti z minulosti věří, že je možné zastavit zákonitý historický proces.

30. 5. 2025 schválila Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR (<https://www.psp.cz/sqw/hlasy.sqw?G=85933>) novelu trestního zákoníku, která nově výslovně jmenuje nacistické a komunistické hnutí mezi ideologiemi, jejichž propagace bude považována za trestný čin. Výslovné zařazení komunismu do paragrafu 403 podpořilo 86 ze 160 přítomných poslanců. Nikdo nehlasoval proti. Novela zamířila do Senátu a je na místě nepochybovat, že by ji snad neschválil i tento orgán a nepodepsal prezident. V novele se doslova uvádí: „Kdo založí, podporuje nebo propaguje nacistické, komunistické a jiné hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačení práv a svobod člověka, nebo hlásá rasovou, etnickou, národnostní, náboženskou či třídní zášť nebo zášť vůči

jiné skupině osob, bude potrestán odnětím svobody na jeden až pět let.“

Vyjadřujeme zásadní nesouhlas!

Paradoxně, kdyby měl současný zákon skutečně zabránit potlačování práv a svobod člověka, postavit se rasismu a nacismu, postihovat národnostní nesnášenlivost a trestat třídní nenávisť, musel by propagovat komunismus. Tedy takové uspořádání společnosti, ve kterém neexistují sociální třídy, tudíž ani třídní boj, oligarchové, zášť a nesnášenlivost, je překonáno vykořisťování člověka člověkem, plundrování přírody, rozhodování je společnou záležitostí a kritériem rozdělování jsou společenské a lidské potřeby. Právě v komunismu bude uvedena do praxe tisíciletá touha lidstva po sociální spravedlnosti a budou v něm překonány společenské nerovnosti.

Avšak objektivní rozdíly mezi jednotlivými lidmi budou samosprávou plně respektovány, což se projeví ve společenském vědomí i normách.

Slovo komunismus je ze strany buržoazních politiků používáno záměrně v jiném slova smyslu. Pochází z latinského *communis*, což znamená společný, sdílený, patří všem. Ve smyslu společenského zřízení se začalo používat v utopické podobě v období před začátkem působení K. Marxe a F. Engelse, kteří hnutí a jeho teorii postavili na vědecké základy. Z jejich analýzy vyplynulo, že lidská společnost na základě aktivního využití poznatých zákonitostí přírodně-společenského vývoje může dospět k beztřídní, tj. ke komunistické fázi společnosti.

Takové fungování společnosti však nikdy v historii neexistovalo, ale označení je záměrně používáno pro režimy budujících socialismus zejména ve 20. století, tedy fáze, jíž je možné označit jako přechodovou od kapitalismu ke komunismu.

Myšlenka komunismu a komunistické hnutí nevznikly z nenávisťi proti jiné konkrétní skupině lidí. Naopak! Terčem kritiky komunistů je kapitál a jeho násilné působení na mezilidské vztahy a na ekosystém. Samozřejmě i dnes je kapitál tím, kdo rozděluje lidi na kapitalisty (vlastníky výrobních prostředků a kapitálu) a na dělníky a zaměstnance (prodávající/poskytující svoji pracovní sílu vlastníkům výrobních prostředků a kapitálu, včetně jeho státu).

Základem myšlenky a hnutí byla touha lidí po spravedlivé společnosti, po důstojném životě bez bídy, strachu a drancování přírody. Její stopy lze vysledovat

do lidových hnutí počínaje starověkem, přes středověká protifeudální povstání a raně novověké demokratické revoluce. V té době vznikla první díla utopického charakteru, a jak praktické hnutí pokračovalo, bylo opakovaně a různorodě teoreticky vyjadřováno až do 19. století. Vědeckým východiskem komunismu se stala bravurní analýza Karla Marxe a Fridricha Engelse, kteří prokázali historickou podmíněnost kapitalismu, jeho nepřírozenost, nelidskost, nemožnost jej polidštit a demokratizovat a správně předpověděli jeho hlubokou krizi vyplývající z jeho ekonomické podstaty (zisk, nadhodnota atd.).

Naopak rasismus, fundamentalismus, fašismus a jeho forma v Německu nacismus vznikly jako ideologie buržoazní, kdy je zbídačeným masám nabízeno „řešení“ jejich problémů prostřednictvím zástupných příčin, které jsou připisovány na účet jiným skupinám obyvatelstva (jiné národnosti, vyznání apod.).

Fašismus je řešením krize ve prospěch dosavadních elit, pro které sahá kapitál, aby zůstal míč na jeho straně hřiště. Sahá po něm i velká část současných elit.

Rozhodně se neztotožňujeme se srovnáváním represivních mechanismů fašismu a komunismu (i kdybychom byli ochotni souhlasit s tím, že socialismus označíme za komunismus). I to je manipulace s informacemi, šíření nepravdivých ahistorických tvrzení, pojetí odporující poznatkům moderní vědy.

Proč byl zákon odhlasován právě teď?

Česká republika nefunguje mimo rámec vnitroimperialistických antagonismů a hluboké krize státně monopolního kapitalismu. Tato krize přivedla postupně a výrazně po r. 2022 svět do rozsáhlé, eskalující války. Projevy těchto skutečností vidíme v účasti českého státu a jeho vládnoucí třídy ve válečných konfliktech na Ukrajině, v Palestině a v Africe. Tato hluboká systémová krize je rovněž patrná v prohlubování vykořisťování dělnické třídy a lidových vrstev, v rapidním nárůstu zisků vládnoucí třídy a příjmů jejich spojenců. Také můžeme sledovat zásadní změny, které kapitál způsobuje v celém ekosystému, i s ním související současné masové vymírání druhů. V tomto kontextu musí být vnímána snaha postavit mimo hru, tedy mimo zákon jakékoliv pochybnosti, ze kterých by se mohl zrodit organizovaný odpor ohrožující daný status quo.

Vládnoucí moc ČR samozřejmě nejedná nezávisle – je podřízenou součástí de facto státu EU, který jako jeden

z hlavních subjektů krize a účastníků světové války prochází procesem centralizace, autoritářství, úpadku, militarizace a válečného šílenství. Omezování práv a svobod, které v EU probíhá od 90. let 20. století, v tomto kontextu nabralo na obrátkách. Součástí procesu je nevědecká a zvrácená teorie dvou extrémů – nacismu a komunismu. Evropský parlament přijal v uplynulých letech několik rezolucí, které s teorií přicházejí a vinu za 2. světovou válku svalují na SSSR. Hlavní viníci a protagonisté zrodu fašismu a nacismu, nyní vládcí EU v podobě Německa, Francie, Itálie, dříve i Velké Británie, chtějí nejen zakrýt svůj podíl na vzniku a zločinech teroristických buržoazních fašistických režimů, ale také zamaskovat své současné, podobně násilnické a válečnické cíle. Vládnoucí třída ČR a její politici jako správné převodové páky oligarchie EU se těmito kroky inspirovali, nebo své vládcce poslechlí.

Česká vládnoucí třída a její přísluhovači od 90. let 20. století slibovali lepší demokratickou budoucnost v rámci EU a NATO. Ale tyto naděje se dnes hroubí. Aby vládnoucí třída mohla realizovat svoji politiku mířící k uchování ziskovosti a k dalšímu hromadění kapitálu a moci, nesmí jí stát v cestě nic, tím méně pak hrozba v podobě lidového hnutí volajícího po spravedlivém rozdělování zdrojů, proti útisku a proti válce.

Nedostupnost bydlení, dlouhodobá inflace, vyvlastňování osobních vlastníků nemovitostí, nemožnost mít děti, růst příjmů úzké vrstvy vládnoucí třídy a jejich poskoků, pokles reálných příjmů většiny obyvatel, život bez perspektiv, odcizení od vlastní identity, lidu, vlasti či přírody, ohrožený represí státu, šikanou zaměstnavatele či válkou, to jsou vyhlídky, které lidové vrstvy mohou očekávat, což stále častěji minimálně částečně cítí. **A právě tyto projevy kapitalistického systému, nikoliv komunistické hnutí mohou vyvolávat třídní zášť.** Zákaz odporu vytváří prostor pro další protilidová opatření.

Popsaný vývoj se netýká jen ČR nebo střední Evropy, ale většiny světa. Zákon byl předložen a bez problému odhlasován, protože svět obchází strašidlo komunismu stejně jako v roce 1848. I v jiných zemích analogické nebo podobné zákony již platí (např. Pobaltské republiky, Maďarsko, Polsko, Ukrajina...).

I když se zákonodárci snaží tvářit, že bojují za obecné dobro, demokracii a vstřícnost, jejich zákon naopak podporuje fašismus. Nakonec se k řadě jeho forem a projevů otevřeně hlásí a historicky tyto jevy pojmenovává jako „boj za svobodu“ (např. vlasovci, banderovci, Mašínové, organizace sudetských Němců, izraelská politika apartheidu ad.)

Souvislosti s dalšími represivními kroky systému

Zmíněná novela trestního zákona přesně zapadá do řetězce represivních kroků současného buržoazního zřízení. Za posledních několik let jich jeho aparát použil či připravil hned několik. Jejich výsyt narůstá se silící komplexní krizí kapitalismu v jeho imperialistickém stádiu počínaje pandemií COVID-19 a nabírá na obrátkách s vypuknutím světové války r. 2022, již vládnoucí imperialismus rozpoutal.

V ČR se jedná o kombinaci represivních „opatření“, příprav na ně včetně změn legislativy a vyvolávání atmosféry strachu a sledování ze strany státních a příbuzných orgánů. Mezi tyto kroky konkrétně patří opakované vypínání nepohodlných webů, výroky bývalého Nejvyššího státního zástupce ČR Igora Stříže, na základě kterých začaly konat orgány činné v trestním řízení, vyhazování ze zaměstnání, politické procesy (Josef Skála, Martina Bednářová a mnozí další), výroky a praxe vládních koordinátorů strategické komunikace, novela trestního zákoníku, jež zavádí nový trestný čin „neoprávněné činnosti pro cizí moc“, kterou může být i předání informací z běžně dostupných zdrojů, bující činnost tajných služeb atd., atp.

Je hrubou chybou, pokud se všechny kroky spojují pouze se současnou vládou. Ano, současná vláda je zřejmě nejreakčnější od dob protektorátních vlád, ale na represivním kurzu mají podíl i další, pod vládu přímo nespádající struktury buržoazního státu: V první řadě soudy, různé části veřejného sektoru, Česká televize a Český rozhlas, ale také se státem spojené soukromé podnikatelské a „neziskové“ subjekty. Ostatně ani režimní opoziční strany se nezavázaly, že všechny nebo většinu uvedených kroků zruší nebo přestanou používat.

Není na tom nic divného – podobná tažení nejen proti lidem se skutečně opozičními názory, ale také proti názorům, které dříve spadaly do oázy povolené či trpěné současnou „demokracií“, dokonce proti lidem podezřelým z těchto názorů, jsou vedena také v jiných zemích EU a v mnohých dalších částech světa. Imperialismus a jeho státy zákonitě a zrychleně dospívají k otevřené buržoazní diktatuře – potřebují vojensky porazit konkurenta, drancovat přírodu, zhodnocovat kapitál všemi prostředky, získávat další prostor, ne se maskovat demokratickými frázemi a výlohami sociálního zákonodárství. Těmto dobám odzvonilo – kapitalismus už je nepotřebuje, ale ani takto postaru vládnout neumí a nemusí. Naopak, chce si vzít zpět vše, co musel dříve poskytnout postupujícímu lidovému hnutí.

Musíme však zdůraznit, že míra i šířka represe, které dosáhl režim v ČR, patří k nejvýraznějším v Evropě. Dostali jsme

se do skupiny zemí, jež v diktátorství a fašizaci pokročily nejdále – tedy Polska, Maďarska, Ukrajiny a Pobaltí. **Hovořit v těchto podmínkách o demokracii bez přívlastků, věcněji řečeno o formální, tj. buržoazní demokracii by bylo iluzí. Pohádka o demokracii skončila – ani formální demokracii v ČR, stejně tak a v řadě dalších zemí EU není.**

Jaký má kriminalizace účel? Dopady na společnost a vědu?

Kriminalizace komunistických myšlenek a hnutí se ve srovnání s výše uvedenými represemi odlišuje tím, že se mimo zákon staví jedno celé myšlenkové dědictví, nejen názor, ale vědecká teorie a ucelený systém. To bude mít nedozírné důsledky pro společnost, vědu, přírodu. V podmínkách krize, které si jsou vědomi a otevřeně ji přiznávají i oficiální režimní představitelé, jejich války spojené s masovým vyvražďováním a genocidou proto bude mít společnost výrazně ztížené možnosti svobodně bádát, poznávat a překonání krize připravovat.

Každý z vědců, badatelů a učitelů, studentů a žáků bude ještě více než dosud sevržen do kazajky cenzury, autocenzury, obav sdělit svůj názor nebo ho publikovat. Tlak a strach ze stigmatizujících vyhazovů ze zaměstnání či školy, které již nyní probíhají, z vyloučení z přístupu k informačním i finančním zdrojům vytvoří nejen společenským, ale také přírodním a technickým vědcům překážky, jež budou muset složitě obcházet. Poznání, resp. „poznání“ se stane doménou servilních buržoazních nedouků a diletantů, fašistů, rasistů, mystiků, náboženských dogmatiků, zkrátka zvěstovatelů jediné povolené pravdy. Stejně tak budou ovlivněny učební materiály, ve kterých již dnes jsou přepisovány nebo alespoň zamlčovány historické události a jejich kauzalita.

Krizi systému v jeho planetárním rozměru tyto kroky ještě prohloubí, což ovšem automaticky nemůže znamenat nástup systému nového, pokrokového. Naopak, zrychlená likvidace života a jeho podmínek na planetě Zemi kapitalismem, jeho válkou a drancováním přírody tím ztratí další překážky.

Jediná vědecká teorie, zhmotněná v konkrétní ideologii a program v rukou lidových mas – dialektický a historický materialismus s cílem v socialismu-komunismu – bude přinejmenším postižovaná a zakázaná. Z vědeckého diskurzu budou muset být vypuštěny některé otázky. **Jako historičtí optimisté jsme přesvědčeni, že si lid svou cestu k poznání a vyřešení krize přes všechny závažky proklestí.**

Vládnoucí režim tvrdí a může se to i zdát, že stejně jako komunismus postihuje také nacismus. To je ovšem hluboký omyl. Jednak v zákoně účelově vůbec

nezmiňuje fašismus, jehož je nacismus pouhou formou, čímž ho nepřímou legitimizuje. Jednak má pod pojmem nacismus na mysli jen některé jeho projevy, jejichž kritika se současnému systému hodí, v první řadě holokaust, vyhlazovací tábory, masové hroby, války, kterou si nacistické režimy dovolily proti svým původním podporovatelům – například Velké Británii. Jenže tato zvěrstva nejsou podstatou nacismu, i když jsou jeho důležitým teroristickým projevem. Podobně jednaly také buržoazní režimy, které se ve svém centru označovaly jako demokratické – Francie, Velká Británie, USA, Belgie, „pouze“ tak činily v zámořských koloniích a v jiných částech světa, nepoužívaly vyhlazovací tábory a plynové komory. Vyhlazovaly národy jinými způsoby.

Nacismus sám byl podobně jako italský fašismus od počátku teroristickou diktaturou buržoazních tříd, ale pokud své násilné panství uplatňoval „pouze“ proti komunistickému a lidovému hnutí, proti různým menšinám a k výboji do míst, kde to nejsilnějším „západním demokraciím“ nevadilo, podporovaly ho.

V tomto popisu, který se může jevit jako složitý, není při pozorném, hlubším pohledu nic komplikovaného – **rozdíl mezi buržoazní demokracií a otevřenou fašistickou diktaturou historicky, a tím méně dnes, nejsou tak ostré, jak se často pod vlivem oficiální propagandy a ideologie tvrdí.**

Čemu dalšímu kriminalizace vlastně brání?

Kriminalizace komunistických myšlenek v ČR přichází v době, kdy jsou součástí a následkem komplexní krize mezinárodního imperialismu rozsáhlé války a válečné agrese, národnostní útlak a nesnášenlivost, v případě státu Izrael dokonce genocida. Válčí mezi sebou národy, které desítky let svorně budovaly socialismus (Ukrajinci, Rusové a další národy a národnosti). Na Balkáně doutná konflikt mezi národy bývalé Jugoslávie, které dokázaly vítězně vzdorovat fašistické mašinérii. Rasistický režim Izraele páchá v Gaze genocidu srovnatelnou s nacistickými zvěrstvy a podniká opakované agrese proti okolním státům. Nejen tyto tragické příklady dokazují – v dnešních podmínkách ještě více než v minulosti – že národnostní, náboženské a další podobné problémy kapitalismu neumí „řešit“ jinak než prostřednictvím nacionalismu, šovinismu, rasismu, fašismu, války, etnického čištění a genocidy. Nic pokrokového v této oblasti nepřinese. Jediný myšlenkový směr, který má potenciál vyřešit a ukončit krveprolévání na Ukrajině, mezi obyvateli Izraele a Palestiny a okolními národy, na Balkáně atd., je lidové hnutí, jehož cílem je

překonání kapitalismu a vybudování socialismu-komunismu. **Takové hnutí je však v ČR právě zakazováno.**

Konkrétně řečeno, sváry v Izraeli a Palestině nemá potenciál vyřešit Hamás, ale lidové složky palestinského odboru jako je například marxisticko-leninská Lidová fronta pro osvobození Palestiny a další podobné organizace. V izraelském Knesetu (parlamentu) působící koalice Chadaš, jejíž součástí je Komunistická strana Izraele. **Platnost novely trestního zákoníku může vést k tomu, že podpora těchto subjektů bude v ČR trestná.**

Jak se bude rozhodovat o použití zákona?

Kriminalizace komunistických myšlenek má mnoho rozměrů, z nichž jsme některé zmínili a rozebrali. Jsme přesvědčeni, že je důležitý ještě jeden: Legislatura nikde nedefinuje, co je komunistické hnutí, čím je jeho podpora a propagace. Jak, resp. kdo o tom bude v trestním řízení rozhodovat? Orgány činné v trestním řízení, tedy policie, státní zastupitelství a soudy ve spolupráci se soudními znalci. Jak může taková procedura vypadat, bylo patrné z politického procesu s Josefem Skálou, kde soudce autoritativně vynášel soudy nad historií a obhajobou Josefa Skály přizvaní zahraniční odborníci, kvalitou nesrovnatelní se soudními znalci, nebyli vůbec k řízení připuštěni.

Orgány buržoazního státu tak získávají rozsáhlé pole pro libovůli a represí. Na to, jak ji použijí, bude mít výrazný vliv vnitropolitická a mezinárodně politická situace a zájmy vládnoucího režimu.

Na základě logiky vývoje a zkušeností se však dá očekávat, že může být zákon používán velmi široce – tedy nejen proti představitelům komunistického hnutí a jeho myšlenek.

Oportunismus KSČM

Je třeba zmínit roli subjektu, který ve svém názvu nese adjektivum „komunistická“ a mohlo by se na základě povrchního pohledu zdát, že právě tato strana je primárním terčem komentovaného zákona. KSČM v podstatě ohrožená není, protože z jejích oficiálních materiálů ani z praktické politiky rozhodně nevyplývá, že by propagovala komunismus, kladla jej jako reálnou perspektivu pro lid. Nevyslovuje se přímo a konkrétněji ani k socialistické perspektivě. Samozřejmě nevyklučujeme, že zákon může být a bude použit proti této straně ve formě tlaku na změnu názvu, na ještě výraznější ústupky v rétorice atd. S takovými pokusy pochopitelně ostře nesouhlasíme, ale pro komunistické a lidové hnutí ČR zejména do budoucna nepředstavují hlavní překážku.

Politika KSČM však již od 90. let 20. století sama vedla směrem k naprosté dekomunizaci strany kromě názvu, který působil jako marketingový trháč. Strana opustila marxisticko-leninskou teorii a v jejích řadách probíhal intenzivní soubor mezi menšinovou skupinou marxistů-leninců a křídlem, které otevřeně prosazovalo a prosazuje kapitalismus s lidskou tváří, zcela nerealistickou politiku postupných reforem pouze parlamentní cestou směrem ke spravedlivé společnosti. Toto křídlo získalo postupně úplnou převahu.

KSČM od svého vzniku ustupovala tlaku kapitálu, upřednostňovala oportunistickou a reformistickou politiku nebo dokonce politiku podpory kapitalismu s lidskou tváří pod záminkou hrozby zániku. Touto politikou aktivně pomáhala vytvářet iluze a nesprávný pohled na restaurovaný kapitalismus, vlastním pojetím politiky vědomě či nevědomě bránila budování lidového a dělnického hnutí, tedy potenciálu tlaku zdola, který známe z jiných zemí. O správném využití parlamentních forem boje rovněž nelze vůbec hovořit. Sloužila do značné části jako antikomunistická platforma, a to masivní a účinná, když ve svých řadách shromažďovala na desítky, ba stovky a tisíce a dělníků a jiných příslušníků lidových vrstev. Stejně tak systematicky podkopávala odborové a mládežnické hnutí. Možná se dnes cítí rozhořčená, ale jsou to krokodýlí slzy, protože od svého vzniku a od tzv. Kladenského sjezdu nikdy komunismus nepropagovala. Proto také dnes nikdo komunistickou stranu nezakazuje. Je to „státotvorná“ strana jako ostatní buržoazní strany.

Je třeba zdůraznit, že současný režim použil mnohem nebezpečnějšího nástroje, než je zákaz jedné komunistické strany nebo tradičních symbolů – novela trestního zákoníku kriminalizuje do budoucna a preventivně jakoukoliv složku komunistického hnutí, jeho myšlenky i symboly, podporu i propagaci. Jde proto o mnohem obecnější nebezpečí.

Stanovisko KSČM k novele trestního zákoníku je učebnicovým příkladem toho, kam tato strana dospěla. Myslí jen na sebe – sama pohlcená antikomunistickým hnutím Stačilo – a blížící se volby do PS PČR. Tento podnikatelský a hokynářský horizont převedený do praxe vydělá buržoaznímu režimu cestu k současné represí, valnou část komunistického hnutí v českých zemích zdiskreditoval a lidové vrstvy včetně poctivých členů KSČM zcela odzbrojil. Bernsteinovo oportunistické „hnutí je vším, konečný cíl ničím“ se v praxi KSČM změnilo v dekadentní a bizarní „Stačilo je vším, konečným cílem je co nejvíce poslanců“.

Kolektiv pro práci, kulturu a vědu

(Dokončení ze s. 1)

Německá komunistická strana

Drazí soudruzi! Německá komunistická strana vám vyjadřuje svou podporu a solidaritu tváří v tvář pokusům umlčet komunisty ve vaší zemi zákazem podpory a propagace komunistického hnutí. Toto je obzvláště do očí bijící příklad rostoucí demontáže demokratických práv ve všech zemích Evropské unie, která je vždy namířena proti levici a zejména proti komunistům. V období před říjnovými parlamentními volbami je to snaha bránit vaši straně v politické práci a pravděpodobně i v účasti na volbách. Jsme přesvědčeni, že české komunisty nelze navzdory všem represím nikdy umlčet a že budete i nadále bojovat za sociální spravedlnost, socialismus a mír. Přejeme vám mnoho sil a úspěchů ve vašem těžkém boji.

*S komunistickým pozdravem
Patrik Köbele, předseda DKP*

Komunistická strana Běloruska

Komunistická strana Běloruska odsuzuje jakékoli pokusy o zákaz strany našich českých soudruhů a vyzývá k solidaritě s nimi všechny představitele mezinárodního komunistického hnutí. Ruce pryč od Komunistické strany Čech a Moravy!

Z vyjádření Komunistické strany Běloruska vybíráme:

...V Čechách chtějí zakázat komunistickou stranu. V pátek 30. května odsouhlasili poslanci českého parlamentu včetně poslanců opozičních doplněk trestního řádu zakazujícího propagaci komunistického hnutí. Ani jeden z přítomných poslanců nehlasoval proti.

Úprava trestního řádu musí být ještě potvrzena Senátem a podepsána prezidentem. Vzhledem k tomu že se Senát skládá převážně z pravicových politiků a prezident rozhodně není v těchto otázkách nestranný, bude novela pravděpodobně přijata.

Volby do Parlamentu se uskuteční počátkem října. Lze předpokládat že schválení tohoto antikomunistického zákona se bude všemožně urychlovat, aby zakázali komunistům účast ve volbách.

Současná vláda v čele s Petrem Fialou nese přímou zodpovědnost za zavedení cenzury, zákazy webů, zastrahování a pronásledování politických oponentů a jejich kriminalizaci, propouštění lidí z práce z politických důvodů...

Čeští komunisté odmítají návrhy na úpravy trestního řádu a považují je za účelové a diskriminační.

Již několikrát se pravice snažila postavit KSČM mimo zákon a zastrahovat každého kdo kritizuje současný režim.

Pravdu nelze zadusit ani zakázat!

Nikdy nikdo neumlčí KSČM a nemůže zakázat to nejcennější o co komunisté usilují – mezinárodní spolupráci, solidaritu, pokrok a mír.

Komunistická strana Běloruska odsuzuje jakékoliv snahy zakázat stranu našich soudruhů a vyzývá k solidaritě všechny představitele mezinárodního komunistického hnutí.

Ruce pryč od Komunistické strany Čech a Moravy!

Brazilská komunistická strana

Brazilská komunistická strana (PCB) až příliš dobře zná šílenství protikomunistické legislativy. Za více než sto let naší existence jsme strávili více než polovinu této doby mimo zákon – zejména během Spojenými státy podporované obchodně-vojenské diktatury v letech 1964 až 1985, kdy jsme působili v nejpřísnější ilegalitě.

Nedávno se i zde v Brazílii mluvčí neofašistické krajní pravice pokusili prosadit kriminalizaci komunismu.

Brazilská komunistická strana co nejdůrazněji odsuzuje schválení této protikomunistické novely trestního zákoníku České republiky a vyjadřuje svou plnou a neomezenou solidaritu se soudruhy z Komunistické strany Čech a Moravy.

Proti kriminalizaci komunismu v České republice!

Plná solidarita s KSČM!

V České republice, v Brazílii a na celém světě - neofašismus neprojde!

Komunistická strana národů Španělska

Komunistická strana národů Španělska vyjadřuje svou internacionalistickou solidaritu Komunistické straně Čech a Moravy. Jednoznačně odmítáme antikomunistické útoky, které probíhají v České republice.

S komunistickými pozdravy

Victor Manuel Lucas, PCPE

Komunistická strana Rakouska

Solidarita s Komunistickou stranou Čech a Moravy! Česká vláda chce zakázat Komunistickou stranu. V pátek česká Poslanecká sněmovna hlasovala pro novelu trestního zákona, jejímž cílem je zakázat činnost Komunistické strany.

Usnesení ještě vyžaduje schválení Senátem a prezidentem. To se děje v době, kdy Komunistická strana Čech a Moravy (KSČM) získává na síle. Koalice, kterou vede, se v loňském roce jednoznačně uspěla s návratem do Evropského parlamentu a získala také křesla v regionálních volbách. Průzkumy veřejného mínění předpovídají její návrat do parlamentu v nadcházejících říjnových volbách. „Zákon má zřejmě zabránit účasti ve volbách, protože komunistická strana je silným hlasem proti sociálním škrtům a politice znovuvybrojování,“ kritizuje předseda KPÖ Günther Hopfgartner a dodává: „KPÖ je solidární se svou českou sesterskou stranou a odsuzuje všechny pokusy o její zákaz.“

Ve vyjádření Komunistické strany Rakouska se mimo jiné také říká, že cílem novely trestního zákona je zakázat činnost komunistické strany.

Průzkumy předpovídají její návrat do parlamentu pro nadcházející říjnové volby.

Komunistická strana Řecka

Rozhodnutí vlády kriminalizovat komunistické hnutí v České republice odsuzuje **Tiskový odbor ÚV Komunistické strany Řecka:**

»Odsuzujeme nové antikomunistické rozhodnutí Fialovy vlády a českého parlamentu, které mezi schválenými změnami trestního zákoníku kriminalizuje „jakoukoli formu podpory a propagace komunistického hnutí.“

Vyjadřujeme naši solidaritu s Komunistickou stranou a komunisty v České republice proti tomuto nepřijatelnému vývoji kriminalizace politického života v zemi.

Deklarujeme svůj nesouhlas s jakoukoli myšlenkou na postavení komunistické strany v České republice mimo zákon.

Prosazovaná kriminalizace komunismu v České republice je aplikací ahistorické teorie „dvou extrémů“, rovnítko monstra fašismu-nacismu se socialismem-komunismem, nevědeckých přístupů k „totalitním režimům“. Ty jsou nedílnou součástí politiky Evropské unie a po léta jsou uplatňovány ve více než jedné třetině jejích členských států, kde byly zavedeny různé druhy zákazů proti komunistickým stranám, komunistickým symbolům, komunistické ideologii, a dokonce i po celé historické období budování socialismu v Sovětském svazu a dalších evropských státech.

Není to poprvé, co se v České republice usiluje o taková opatření, ale lidový boj je zrušil. Tento nový pokus o krimi-

nalizaci komunismu se odehrává v roce 80. výročí od konce druhé světové války a velkého antifašistického vítězství národů. Je to velká výzva pro národy, aby se pokusily ztotožnit Sovětský svaz, Rudou armádu, komunistické strany, které vedly hrdinný boj i partyzánských hnutí proti nacistickým okupantům, s nacisticko-fašistickou bestií. Uráží památku milionů bojovníků, jejich dětí a vnoučat, kteří zemřeli při položení životů za antifašistu Nikiho.

Pokusy o překrucování historie a paměti národů, zákaz volného pohybu myšlenek, politická konfrontace s takzvanou „svobodou a demokracií“ Evropské unie dosahují bodu bourání antifašistických pomníků, obnovy a vychvalování místních fašistů, kteří se přidali k německému nacistickému Wehrmachtu a SS jako hrdinové, jak tomu bylo po léta v pobaltských zemích.

Co „bolí“ kapitalisty, jejich vlády a Evropskou unii, zejména v zemích, kde byl socialismus nastolen, je to, že se lidé nebojí srovnávat. Vidí slepé uličky barbarického vykořisťovatelského systému, kterému buržoazní vlády slouží, a naplňují je nostalgií po socialismu, který, navzdory svým slabinám, nabízel lidem před 50 lety ohromně vyšší životní úroveň než dnešní kapitalismus.

Takové snahy „přikrášlují“ fašisty a jejich kolaboranty, představují „máslo na chlebu“ jejich dnešní „nostalgie“ a jsou nástrojem pro eskalaci protilidového

útoku Evropské unie a jejích členských států na práva pracujících a lidu.

Osmdesát let od Velkého antifašistického vítězství národů prohlašujeme, že kapitalistické barbarství a antikomunismus neztvrdí. Zvítězí historická pravda!

Národy se znovu dostanou do popředí a 21. století bude skutečně stoletím nových dělnických revolucí.«

Poznámka metéra

Kde schází argumenty, začíná násilí! Každé hrubé násilí je fašismus. A první co nejdříve fašismus na celém světě udělá je..., že zakáže činnost komunistické strany. Mussolini, Hitler, Franko, Salazar, Dollfuss, Bandera, Horthy, Gajda, Pilsudský, Pinochet, Jelcin... jen hrstka jmen představujících fašistickou vládu, fašismus a neofašismus se zakódovaným antikomunismem.

I tak zvaná Černá internacionála (*založená ve Švédském Malmö* v roce 1962 jako seskupení fašistických stran) má ve svém programu na prvním místě zákaz komunistických myšlenek, ideálů, programů i samotných politických uskupení libovolně se nazývajících s komunistickým programem.

Marxističtí teoretici fašismus chápou jako do krajnosti dovedený, agresivní kapitalismus. Oficiální definice, přijatá Kominternou v roce 1935, popisuje fašismus jako „otevřenou teroristickou diktaturu nejreakčnějších, nejšovinistič-

tějších a nejimperialističtějších složek finančního kapitálu“.

Kam tedy zařadit naše poslance?

Je to banda nevzdělanců a křivule na chemické pokusy je proti nim úplná přímka. Každý druhý z nich měl komunisty v rodině! Nikoliv, v té nenápadné, stárnoucí, loajální, mírumilovné, současné..., ale té před listopadovým pučem 89. Té, která se přes občasné chyby dokázala postarat o chléb a hry pro všechny a pokud možno spravedlivě.

U poslanců křiváků nás nepřekvapuje, jak hlasovali. Oni přeci nepřemýšlí, oni dostávají instrukce a plnění antihumánních zákonů mají dobře zaplacené.

Co však je překvapující, že i poslanci - bývalí členové komunistické strany hlasovali jako nejzavilejší antikomunisté. Je to jako s násobky čísel s mínusovými znaménky v matematice. Je to jako když zloděj před převratem krade i po převratu a tím vlastně vůbec nekrade?!

Co je však přímo zarážející, že antikomunisticky hlasovali i *doctore utriusque juris* (*doktoři dvojího práva*), představitelé spravedlnosti a svým činem jasně dokumentovali, že v kapitalismu být dosaženo spravedlnosti není možné a že jim samotným nikdy nešlo o spravedlnost a pravdu ani o demokracii (tedy vládu lidu), ale jen o peníze, nenávisť, moc a války.

Svým jednáním zcela potvrdili zásadní již delší dobu platný imperativ:

„Kdo nevolí komunisty, volí nespravedlnost, agresivitu, fašismus a válku!“

Volební kampaň do říjnových voleb byla nastartována. Její první společnou veřejnou prezentací v přímém přenosu se stalo v případě parlamentních stran mimořádné jednání Poslanecké sněmovny dne 17. a 18. června k vyslovení nedůvěry vládě Petra Fialy v souvislosti s její bitcoinovou aférou.

Vláda v této prezentaci zdůrazňovala odpovědný přístup bývalého ministra spravedlnosti spočívající v jeho rychlém odstoupení ze své funkce. Místo vlastní sebereflexe věnovala vládní koalice pozornost svým „úspěchům“ v době svého vládnutí.

Parlamentní opozice využila příležitost sečíst vládě všechny jejich nedokončené nebo nesplněné závazky plynoucí z jejího vládního programu a konfrontovala vládu s nesplněnými předvolebními sliby.

Obsahově nejzávažnější argumenty přednesli zástupci SPD, kteří v souladu s tématem dokázali vyjádřit své dlouhodobé programové cíle po volbách včetně docílení možnosti referenda o vystoupení z Evropské unie a Severoatlantické aliance (NATO).

Tuto problematiku již formuloval Radim Fiala v pořadu „Partie“ TV CNN Prima NEWS dne 15. června tohoto roku. Na jeho slova reagovala Alena Schillerová tím, že ANO nepodpoří umožnit re-

Volba „Stačilo!“ umožní návrat (reálné) levice do parlamentu

ferendum o vystoupení z Evropské unie a NATO.

Při jednání v parlamentu zachovalo ANO k této otázce svou tradiční oportunistickou linii, tedy nenavrhnout žádné „systémové“ změny. Místo nich se máme spokojit s efektivním využíváním stávajícího modelu fungování. ANO cíleně předkládá svou „vizi“ BUDE LÍP! Jejich program je přijatelný pro širokou škálu občanů. Je zřejmé, že pokud vyhraje volby a nebude moci sestavit samo vládu, bude potřebovat někoho do koalice, nebo alespoň podporující spojení.

Dlouhodobě se nabízí SPD, ale není plně zřejmé, zda tuto možnost ANO vy-

užije a zda vůbec bude mít toto uskupení dostatečný počet hlasů. Pokud ne, pak se rýsuje možnost spolupráce s levicovým uskupením „STAČILO!“.

Z hlediska sociální, obranné a mezinárodní orientace i z hlediska obrany národních zájmů se jedná o logické vyústění. Tento společný postup by mohl důrazněji prosazovat vlastenecké pojetí politiky a tím zaměřit ANO v jeho orientaci na liberální a neoliberální strany.

Tuto možnost lze vyvodit i z první televizní debaty parlamentních stran 19. června na stanici CNN Prima NEWS i za účasti STAČILO a Motoristů.

Kateřina Konečná zvládla velmi dobře „hustou“ atmosféru vzájemného skákaní do řeči. Její argumenty byly velmi trefné. Dle mého soudu její vystoupení jinak seriózní moderátorka upozadřovala v porovnání se zástupci sněmovních stran.

V podobě koalice „STAČILO!“ lze tedy reálně navrátit levice do parlamentu.

SOCDEM nedokázala včas analyzovat situaci a vytvořit pro voliče levice společnou volební platformu. ▶ ▶ ▶

► ► ► Tak oslabila sebe, ale především možnost získat potřebný počet levicových poslanců, kteří ve sněmovně chybí, čímž se oslabuje pozice vlasteneckých stran a hnutí.

V pořadu „K věci“ na TV Prima CNN dne 20. června byl redaktorkou mimo jiné dotázán přítomný zástupce SOCDEM pan Zaorálek na usnesení Bohumínského sjezdu ČSSD, které zakázalo spolupráci stany s KSČM.

Ten se však i přes naléhání vyhnul přímé odpovědi s tím, že dnes je jiná si-

tuace. Považuji to za pokrytecké, neboť právě toto usnesení je jednou z příčin vedoucích k zániku ČSSD a vzniku SOCDEM.

Zaslepený dogmatismus odmítat spolupráci s KSČM a iracionální přístup ČSSD ke skutečným problémům života a potřeb lidí práce vyústil k oslabení možná pevnější spolupráce a vzájemné koordinace různých levicových proudů ve prospěch občanů České republiky.

Politická praxe by tak mohla potvrdit dlouhodobé tvrzení, že levice se historic-

ky vyprázdnila, nikdo ji nepotřebuje, což objektivně není pravda.

To tvrdí ti, komu levice vadí či překáží v jejich politických záměrech. Silná levice v Poslanecké sněmovně Parlamentu by mohla v součinnosti s SPD přispět k důslednějšímu prosazování vlasteneckých hodnot při tvorbě politiky a zákonů tak, aby odrážely potřeby široké škály pracujících a sociálně potřebných občanů i k formování mírové politiky všemi směry.

Rudolf Košťál, 20. června 2025

Volíme budoucnost pro naše děti!

Stačilo! - K volbám

Tento stát nepatří úzké elitě, patří vám. A my zajistíme, aby se k vám zase vrátil.

Hnutí Stačilo! je silný hlas umlčované většiny!

Vnímáme témata, která vás trápí především, a cítíme i vaši obrovskou podporu, proto se zavazujeme, že budeme silným hlasem vás všech, které ostatní neslyší – nebo nechtějí slyšet.

Priority našeho volebního programu se opírají o **Politickou deklaraci hnutí STAČILO!** a k již dříve zveřejněným závazkům přidáváme další!

Nechceme cizí války platit z vlastní kapsy

Díplomatická odvaha je silnější než nekonečné vyzbrojování. Hlásáme spolupráci místo provokací – zní to mnohem lépe než donekonečna řešit „ruskou“ či „čínskou“ hrozbu. Vypovíme smlouvu DCA o obranné spolupráci s USA. Nenecháme si diktovat, kdo má či nemá na našem území vojáky.

Banky a korporace si z naší země udělaly dojnou krávu. S tím končíme!

Zisky vydělané v ČR zůstávají v ČR – žádné další vyvážení do zahraničí. Každá koruna, která se tu vydělá, se tady musí také zdanit a investovat.

Páteř státu nesmí být předmětem spekulací

Vykoupíme minoritní akcionáře ČEZ (čímž dojde k zestátnění). Nepřipustíme privatizaci strategické infrastruktury.

Přehodnotíme stávající podobu inkluze

Provedeme vyhodnocení inkluze a na základě jeho výsledků pravidla optimalizujeme tak, aby byla přínosem pro všechny. Znovu zavedeme specializaci a individuální přístup.

Výuka patří do rukou učitelům, ne aktivistům

Zakážeme působení politických neziskovek na školách. Ty, které se zaměřují na ovlivňování politického procesu, veřejné politiky nebo politických postojů na školách nemají co dělat. Bez výslovného souhlasu rodičů a zřizovatele školy nemá ve škole neziskovka co dělat. Vést aktivně žáky i studenty k občanství a osvojování si základních demokratických hodnot lze i bez těchto vlivů.

Zrušit Senát? Ať rozhodnou ti, kdo ho platí

Senát rozhodně není „pojistkou demokracie“, jak vidíme zejména v posledních letech. Stamilionový provoz a nulová zpětná vazba.

Třináctý plat ve výši průměrné měsíční mzdy osvobodíme od daní i odvodů.

Třináctý plat ve výši průměrné měsíční mzdy osvobodíme od daní i odvodů, aby zaměstnanci dostali skutečně víc do kapsy. Zároveň garantujeme minimální mzdu na

úrovni alespoň 60 % mediánu hrubé mzdy v ČR. Poroste automaticky, předvídatelně a ve spolupráci se zaměstnanci, zaměstnavateli i státem. Malým firmám poskytneme dočasné úlevy, aby nové podmínky bez problému ustály.

Dostupná zdravotní péče – všude a pro všechny

Budeme pracovat na tom, aby se čekací doby na ošetření u specialistů výrazně zkrátily a plná zdravotní péče, včetně stomatologické, byla dostupná opravdu všem. Odmítáme, aby se bezplatné zdravotní péče, která je zákonem slíbena, občané domáhali obtížně, cestou úplatků či známostí.

Spravedlivý důchod – podle zdravotního stavu, ne podle tabulky

Už žání senioři žijící pod hranicí důstojnosti. Důchodový věk navážeme na průměrný věk dožití ve zdraví, aby lidé nemuseli pracovat nemocní. Zaměstnancům v náročných profesích umožníme dřívější odchod do důchodu.

Stačilo! - Nový začátek

POLITICKÁ DEKLARACE HNUTÍ STAČILO

Naše vize a hodnoty

Hnutí STAČILO! vzniklo jako relevantní protiváha k asociální politice vládní garnitury. Jeho cílem je vrátit do politiky rozum, odpovědnost a spravedlnost. Hodno ty hnutí vycházejí z respektu k tradicím a odpovědnosti s odvahou hledat nová řešení. Jsme hnutí vlastenců, kteří kladou důraz na tradiční levicovou politiku, národní identitu a hrdost na kulturní dědictví a historickou tradici naší země. Usilujeme o Českou republiku, která je silná, nezávislá a respektovaná. Chceme společnost, kde každý občan ví, že je slyšen, a kde je také zastoupen.

Naše země není v dobré kondici. Již léta se vládne bez ohledu na vůli většiny občanů. Za posledních 35 let jsme se stali kolonií bez možnosti suverénního rozhodování. Místo odměňování výkonu dochází k přesunu vytvořeného bohatství od pracovitých k horním deseti tisícům. Namísto investic do kompetentního státu a kvalitních veřejných služeb politici vyhověli přáním vlivných lobbistů, čímž vyprázdnili veřejné pokladny. Místo respektování svobody a názorové rozmanitosti se šíří autoritářský politický styl, který občanům diktuje, jak mají žít, čím mají topit, co si smějí myslet a co naopak nesmějí říkat. Mnoho politických rozhodnutí tak působí bezcílně, nesmyslně, krátkozrace a často jednoduše nekompetentně, což podkopává důvěru obyvatel ve stát.

Bez nového začátku jsou naše průmyslová výroba, zemědělství a životní úroveň většiny našich občanů v ohrožení. Mnoho lidí ztratilo důvěru ve stát a necítí se být zastoupeni žádnou z parlamentních stran. Proto jsme se rozhodli spojit síly v novém politickém hnutí STAČILO! na základě níže vyhlášené Politické deklarace hnutí STAČILO! ► ► ►

ZÁKLADNÍ PRIORITY

1. MÍR A BEZPEČNOST

PROSADÍME diplomacii a dialog jako hlavní nástroje řešení konfliktů a cestu k míru. Jsme proti přenášení dalších pravomocí státu na nadnárodní a mezinárodní organizace.

ZMODERNIZUJEME obranu s důrazem na nezávislost a kvalitní, rovnoprávnou spolupráci především se středoevropskými a evropskými spojenci.

ODMÍTNEME přítomnost cizích vojsk a účast na vojenských operacích neslučitelných s mezinárodním právem, bez mandátu Rady bezpečnosti OSN.

PODPOŘÍME efektivní fungování bezpečnostních sborů za účelem ochrany našich občanů.

2. SOCIÁLNÍ SPRÁVEDLNOST, DOSTUPNÉ ZDRAVOTNICTVÍ, KVALITNÍ VZDĚLÁVÁNÍ

ZAJISTÍME podmínky pro důstojný život seniorů, zdravotně postižených a sociálně znevýhodněných občanů. **PODPOŘÍME** rodiny dostupným bydlením a kvalitní péčí o děti. **ZAJISTÍME** dostupnost zdravotních služeb a léků.

BUDEME INVESTOVAT do vzdělání, odstraňovat sociální bariéry a podporovat rovné příležitosti.

POSTAVÍME SE PROTI omezování práv zaměstnanců a pracujících.

ZAJISTÍME kvalitní vzdělání dostupné všem bez ohledu na sociální zázemí.

BUDEME INVESTOVAT do pracovníků ve školství a zlepšme podmínky jejich práce, zrušíme nefunkční inkluzi. **PODPOŘÍME** praktickou přípravu mladých lidí na požadavky současného i budoucího hospodářství.

3. PROSPERUJÍCÍ NÁRODNÍ HOSPODÁŘSTVÍ

PODPOŘÍME českou ekonomiku s důrazem na soběstačnost a podporu malých a středních podniků.

OMEZÍME monopolní praktiky a podpoříme férovou hospodářskou soutěž.

BUDEME INVESTOVAT do infrastruktury, vzdělání a digitalizace, kterélepší kvalitu života občanů.

PŘEVZMEME strategickou infrastrukturu do veřejných rukou.

OCHRÁNÍME ornou půdu a krajinu s důrazem na zvyšování soběstačnosti v zemědělství a potravinářství.

BUDEME PODPOROVAT technologické inovace směřující k udržitelnosti.

PROSAZUJEME rovnováhu mezi ochranou přírody a ekonomickým rozvojem. **PROSADÍME** realistickou a ekonomicky únosnou ochranu životního prostředí, odmítáme diktát klimatických aktivistů.

4. SVOBODA, DEMOKRACIE A STÁT NA STRANĚ OBČANA

OCHRÁNÍME svobodu projevu, soukromí a přístup k informacím a další práva a svobody.

PODPORUJEME neustrannost justice s odpovědností vůči občanům.

POSÍLÍME decentralizaci moci a transparentnost veřejné správy. Pro nutnost zefektivnění legislativního procesu a zamezení zbytečnému bobtnání právních předpisů a norem prosadíme, aby Parlament ČR za nově stanovenou povinnost jednu povinnost zrušil.

ZVÝŠÍME transparentnost a participaci občanů v rozhodovacích procesech, odstraníme administrativní bariéry.

POSTAVÍME SE PROTI progresivistickému extremismu a omezování občanských svobod.

ZRUŠÍME cenzuru.

ZAJISTÍME dostupné veřejné služby každému občanovi.

5. NÁRODNÍ HRDOST A TRADICE

POSÍLÍME vlastenectví a národní hrdost na historické tradice a úspěchy naší země.

ZASTAVÍME rušení obcí. Prosazujeme efektivní spolupráci obcí, regionů a veřejné správy.

PODPOŘÍME rozvoj opomenutých regionů.

ZACHOVÁME kulturní dědictví jako základ národní identity.

NAŠE ZÁVAZKY

AUDIT VÝSLEDKŮ VLÁDNUTÍ: Provedeme důkladný audit minulých vládních rozhodnutí jako podmínku zodpovědného vládnutí.

DAŇOVÁ REFORMA: Navrhujeme zásadní daňovou reformu, která povede k poctivému rozložení daňové zátěže.

MIGRACE: Zajistíme přísnou kontrolu migračních toků a úspěšnou integraci osob respektujících naše národní a kulturní hodnoty.

REFERENDA O EU A NATO: Umožníme občanům rozhodnout o účasti v EU a NATO.

FUNKČNÍ DIGITALIZACE: Zefektivníme státní správu. Zachováme právo na platbu v hotovosti a právo obstarávat si své záležitosti osobně (off line).

ODMÍTNUTÍ EURA: Zachováme českou korunu.

INFORMAČNÍ BEZPEČNOST: Zestátníme veřejnoprávní média, přijmeme zákon o registraci zahraničních agentů a nezávislých organizací.

STAČILO! je hlasem těch, kteří vědí, že česká budoucnost může být zářivá, pokud zůstaneme věrní svým kořenům, demokratickým zásadám a budeme odvážní v hledání nových cest. **Za mír a prosperitu naší země!**

Naše hodnoty

Hlásíme se k historii naší země v celé její šíři, ideálům humanismu, české státnosti, ale především pak k českému jazyku jakožto základnímu prvku naší pospolitosti. Kontinuitu našeho národa přijímáme se všemi vrcholy i pády, pravdami i omyly, přičemž to dobré chceme zachovat a z toho zlého se poučit.

Usilujeme o pragmatickou politiku prosazování národních zájmů, která je v ustavujícím se dynamickém multipolárním světě jediná možná. Usilujeme o spojenectví rovných s rovnými na základě společných potřeb. Při prosazování našich zájmů chceme vycházet z ideálů francouzské revoluce rovnosti, svobody a bratrství.

Hnutí STAČILO! odmítá napravovat staré křivdy vytvářením nových. Usilujeme o snižování nerovnosti a zmenšování rozdílů. Za nejlepší nástroj považujeme kvalitní, všeobecné a dostupné vzdělání i sport, spravedlivý podíl všech na přidané hodnotě a ochranu slabých a znevýhodněných.

Chceme vytvářet dlouhodobě předvídatelné prostředí pro jednoduchou možnost podnikání, investování a obchodu. Vycházíme z toho, že základem bohatství je píle, pracovitost a inovace, nikoliv spekulace, dotace a závislost na státních zakázkách. Energetiku, vodu, teplo, sítě a další přirozené monopoly ovšem chceme podřídit plně státní kontrole. Za hlavní ekonomický problém považujeme vyvážení zisků do zahraničí, proti čemuž chceme bojovat.

Chceme spolu s vámi budovat společnost, ve které bude místo pro každého, která se k nikomu nebude chovat macešsky a bude respektovat svobodu.

Každý bude mít rovná práva i povinnosti. Chceme stát, který si z naší minulosti i našich schopností vezme to nejlepší a bude to rozvíjet pro budoucnost.

Volíme změnu - volíme STAČILO!

Každý už dlužíme více než 300 tisíc

Kalousek měl málo fantazie. Tak nazval další stať pro ParlamentníListy. cz sociolog a filozof Jan Keller. Zatímco v Miroslavu Kalouskovi vyvolávalo zadlužení státu ty nejčernější obavy, vydává ho Petr Fiala za výsledek dobrého hospodaření.

Je to přesně patnáct let, kdy jsme si v šoku vyzvedávali ze schránky na dopisy složenku na úhradu 121 000 Kč. Právě tolik totiž v roce 2010 činil státní dluh České republiky rozpočítaný na každého občana. Složenku rozeslala dva týdny před parlamentními volbami nově vzniklá strana TOP 09. V doprovodném textu topka varovala, že pokud volby nepřinesou změnu, „může dlužná částka velice rychle přesáhnout 200 tisíc korun na každého občana včetně kojenců a dětí!“

Marketingový tah vyšel perfektně, topka se stala ve volbách třetí nejsilnější stranou s podporou téměř 17 % odevzdaných hlasů. Společně s ODS a Věcmi veřejnými vytvořila takzvanou „koalici rozpočtové odpovědnosti, vlády práva a boje proti korupci“. Během tří let, co byla tato rozpočtově odpovědná vláda u moci, vzrostl státní dluh o více než tři sta miliard. Když v roce 2013 vláda Petra Nečase předčasně skončila, činil státní dluh zhruba 1,6 bilionu korun. Na této úrovni vydržel prakticky až do roku 2019.

Potom přišly rychle po sobě dvě morové rány. Nejprve počátkem roku 2020

covid, koncem roku následujícího vláda pětikoalice. Co načala pandemie, dokončil pan Fiala. V důsledku těchto dvou katastrof vyskočil státní dluh během jediné pětiletky na více než dvojnásobek. Pokud by někdo rozeslal složenky před letošními volbami, zjistili bychom, že každý dlužíme už více než 300 000 korun.

Co načala pandemie, dokončil Fiala

Topka se na tomto astronomickém zadlužování podílí svou účastí na vládě, tentokrát jako člen koalice SPOLU. Podle výzkumů veřejného mínění mají tři strany této koalice dohromady jen o nějaká dvě tři procenta vyšší preference, než měla v roce 2010 samotná TOP 09. Přesto si počínají jako v dobyté zemi.

Současný premiér se tímto stavem dokáže ještě pochlubit. Přirovnává státní pokladnu k rodinnému rozpočtu a s uspokojením konstatuje, že jako hlava domácnosti své finance zvládá. „To, co jsem si dovolil, odpovídá mým příjmům, mám svoje dluhy pod kontrolou, a ještě jsem udělal pár dobrých investic,“ uvedl premiér počátkem letošního roku. To, co v Miroslavu Kalouskovi vyvolávalo ty nejčernější obavy, vydává Petr Fiala za výsledek dobrého hospodaření.

Samozřejmě, strmý nárůst zadlužení státu vinou covidu a poté Fialy lze různým způsobem bagatelizovat. Můžeme se utěšovat, že koruna je už beztak natolik znehodnocená, že dlužit třikrát více

než před patnácti lety vlastně nic neznamená. Vždyť v květnu 2010, kdy topka rozesílala své varovné složenky, stál půllitr čepovaného piva v průměru zhruba deset korun. Lze s tím argumentovat, pokud nám nevadí drastické znehodnocení úspor a spolu s tím nemožnost našetřit si na stáří. Nebo se můžeme spolu s ministrem financí Stanjurou (ODS) radovat, že Česko je v první desítku nejméně zadlužených zemí Evropské unie. Musí to být radost pracovat v týmu, ve kterém ke spokojenosti stačí vědomí, že i ti ostatní jsou švorc.

Kdo je naším věřitelem, kterému vše i s úroky splácíme? Z materiálů Ministerstva financí se dozvíme, že největší část českých státních dluhopisů drží domácí banky, zhruba čtvrtinu pak zahraniční subjekty. Jelikož my žádné domácí banky nemáme, mohlo být ministerstvo stručnější a rovnou napsat, že jsme se stali věcnými dlužníky cizích finančních institucí.

Fialova vláda se rozhodla řešit zadlužení tím, že začne na další dluh nakupovat vojenskou techniku. Spíše, než k posílení obrany země to poslouží k útoku na sociální stát, na zvýšení finanční spoluúčasti pacientů a na šetření na důchodcích. Složenky se stále vyšší cifrou budeme splácet už napořád. Nejen děti a kojenci, ale i ti, kteří se zatím ještě nenarodili. To je taky to jediné, co může náš světový lídr všem voličům spolehlivě garantovat.

Jan Keller, 15. května 2025, převzato z Nekorektně s Kellerem

Krutá Móóóoc aktuální pravda!

Dívám se na fotografie z protestu na Slovensku. Lidé v ulicích, davy mladých křičících hesla proti vládě demokraticky zvoleného premiéra Fica. Ne, nebudu Slovákům říkat, co mají dělat, to je jejich věc. Jen mi to připomíná něco, co už jsem viděl, ukrajinský Majdan, pokusy o převrat v Gruzii, protesty v Rumunsku. A teď Slovensko. Všechno to má společného jmenovatele, ale nebudu tady prstem ukazovat na viníka. Jen nahlas říkám, přátelé, pozor, tohle čeká i nás. U nás to bude jen trochu jiné.

Dívám se na to, co vidím já, ne na to, co vidíte vy. Každý má svůj pohled, já vidím svůj. Někdo počítá sto tisíc lidí, jiný jen pár tisíc. Co vidím já? Vidím plácený komparz, hromadu kašpárků, co křičí cizí slogany. Ale nejsem si tím jistý, je to jen můj pohled. Počítal jsem vlajky v tom davu. Nějaké slovenské tam byly, to ano, ale co jsem čekal? Více slovenských. Místo toho, ukrajinské vlajky, vlajky Evropské unie, vlajky Spojených států. A slovenské? Dvě! Jen dvě!

A teď ti lidé. Dav. Hlavně mladí, kolem dvaceti let, to by mohli být Slováci. Ale ti starší? Ti drží ukrajinské vlajky, mají ukrajinské stužky. Protestují ještě Slováci o Slovensku? Nebo jsou to davy cizinců? Protože to tak vypadá. Ukrajinci, co by měli být doma, bránit svou zemi, muži na frontě, ženy v zázemí. A místo toho? Tady, na náměstích. Tak to vidím já.

Kde se na to berou peníze? Kdo ty akce platí? Jak je možné, že starší generace Slováků, ti, kteří budovali základy, mlčí? Jak to, že se nechali odstrčit? Jak jsme to dopustili, že naše děti, české i slovenské, už nemají úctu? Že nemají vlastní myšlenky? A neříkejte mi, že vaše děti ne. Každý to říká, že jeho děti jsou jiné. Ale nejsou. Podívejte se na ty zástupy. Všichni tak víme, že jsme to zvorali. Vychovali jsme je špatně.

Až se zavře vřata - nad dětmi Československa

Jak mohou dvacetileté děti, co nezažily komunismus, poučovat nás, kteří jsme v něm žili? Co tak o tom vědí? Nic! Ale mají tu drzost nám říkat, jak to bylo. Jak jsme jim to mohli dovolit?

A ta nenávist! Jak mohou tyhle děti, tak nenávidět Rusko? Nemusí ho milovat, nemusí omlouvat, co se tak stalo na Ukrajině. Ale nenávist? Nenávist k národu, bez kterého by tady vůbec nebyli? Bez kterého by jejich rodiče a prarodiče nepřežili? Kam jsme je to dovedli?

A teď přijde to nejhorší. Připravte se. Pokud chcete bojovat za svobodu, budete bojovat proti vlastním dětem. Nebo vám to ještě nedošlo? Ti, co tam budou stát na druhé straně barikády, nebudou cizinci. Budou to naše děti. Všechno jsme to dopustili.

Protože co nám tu zůstalo? Ne děti praotce Čecha. Ne Češi. **Vychovali jsme tak Evropany s americkým přízvukem a ukrajinskou příchutí. Zkřížené identity, směs všech možných vlivů, jen ne té naší. A teď už nejsme pány na svém území.**

Češi? Vyhyňeme. Přeháním? Vůbec ne.

Rimalova Vera

Pokud bychom znali dráhu střepin gránátu, identifikovali bychom místo výbuchu. Podobně to je s médií, pouze se nejedná o střepiny, ale o tvrzení (výroky). Při spontánní reakci médií na reálnou událost, mediální scéna je výroky vypovídajícími o události pokryta jinak, než když se jedná o propagandisticky, manipulativně připravenou kampaň. Kampaň se vyznačuje časovou shodou a stejným obsahem, často i vyjádřeným stejnými slovy. V případě spontánní reakce nikdy k této shodě nedojde.

Učebnicovým příkladem takové kampaně, v níž ve shodě figurují výzkumné agentury a média je prezentace výsledků výzkumů volebních preferencí. Poměrně nedávno, jako na povel, téměř všechny články začaly mít titulek „ANO oslabilo“ a ve stejném duchu se odvíjejí televizní a rozhlasové pořady. Čtenář či posluchač a divák by očekával propad alespoň o 10 %, ve skutečnosti se preference ANO pohybují stále mezi 31 a 35 procent. Podle titulků by za dobu oslabování již muselo ANO zmizet z výzkumů i z voleb. Ve skutečnosti pohyb preferencí charakterizuje spíše pojem oscilace. Preference oscilují zhruba kolem 33 %. Tři procenta z 34 % jsou úplně jiná procenta než z dvou procent TOP 09.

Ovšem spin doktorům, marketérům a propagandistům nejde o výstižnou interpretaci výsledků, ale o využití výsledků k indoktrinaci voličů, kteří si ani nemusí přečíst článek a analyzovat výsledky. Do hlavy se mu dostane „ANO oslabuje“ a v podvědomí si z toho začne vyvozovat další závěry oslabující ANO a zpochybňující jeho volbu.

Manipulativní charakter má při interpretaci výsledků také zdůrazňování volebních preferencí v závislosti na vzdělání.

Otevření světa

Kde jsou ty časy, kdy nebylo u nás napínavějších televizních seriálů než o italské mafii. Bavili jsme se a tiše si blahořečili, že k ní máme my, Čechové, zdatní to rekové, na hony daleko. A ejhle, nemožné se stalo přes noc (?) možným. Se závisí teď údajně vzhlížejí sicilští mafiáni k zemičce kdesi uprostřed Evropy. Nazývají ji Čekobitcoinie a uvažují zde o studijním pobytu. Dokonce prý na vládní úrovni.

(sz)

Respondenti s vysokoškolským vzděláním preferují vládní strany. Vzhledem k tomu, že vysokoškolské vzdělání není rovnoměrně rozloženo ve věkových skupinách, s vysokou pravděpodobností se jedná o falešnou korelaci.

Podobný model jako u Hnutí Ano můžeme pozorovat ve vztahu k Donaldu

Sehraný tým médií, výzkumných a zpravodajských agentur

Trumpovi. Po jeho nástupu k moci jsme mohli sledovat rozpačité zděšení a útlum médií a politiků. Po určité době, opět jako na povel, média a politici jednohlasně začali Donalda Trumpa hanobit. To, čemu média říkala analýza, byla černobílá propaganda, v níž byl Donald Trump snad větší netvor než Vladimír Putin. Tak jako u jiných témat, skutečná analýza politiky Donalda Trumpa zcela absentovala. Po provedené propagandistické kampani byly provedeny výzkumy zkoumající názory české populace na Donalda Trumpa, které byly do značné míry negativní. Ovšem tato názorová hladina je především otisk kampaně médií a politiků a výzkumy vlastně zjišťují efektivitu této propagandy. Kdo chce získat validní poznatky o současné americké politice musí se vyhnout českému mediálnímu mainstreamu a sledovat zahraniční média.

Další metoda manipulace a propagandy stojí na spolupráci médií a zpravodajských služeb. Z centra, o kterém víme, že není v Česku, jsou vysílány pokyny o využití zpravodajských služeb. Tato směrnice se odhalila při likvidaci demokracie v Rumunsku. Evropská demokracie je ve fázi, kdy jakýkoliv prostředek je přijatelný pro udržení moci. Jak uvedl viceprezident USA J. D. Vance největší hrozbou pro evropskou demokracii a evropské státy je sama Evropská unie.

Desetiletí unikají z BIS k vybraným novinářům informace a nikdo s tím nic nedělá. Co dělá nadřízený orgán, co dělá příslušný parlamentní výbor? Nebo snad jsou řízení oni BIS? Metoda zpravodajské služby + média se aktuálně ukázala v podání novinářky Sabiny Slonkové. Tuto novinářku sleduji desetiletí (již to není žádná holčička) a vždy, když se někde objeví, tak z toho vyleze velké svinstvo. Po tom, co odešla z funkce šéfredaktorky Mladé fronty Dnes, vlastněné Andrejem Babišem, se ve Švýcarsku vloupala do bytu nemocného syna Andreje Babiše. A takových kauz je bezpočet.

Tentokrát vystoupila v Českém rozhlasu s podivným povídáním o návštěvě Kateřiny Konečné a Filipa Turka na zahraničních velvyslanectvích. Oháněla se

poznatky zpravodajských služeb, vždycky měla specifické metody ke spolupráci se zpravodajci, ovšem tvrzení zakončovala, že nejsou důkazy, čímž v emocionální rovině slovníkem tlačila událost do roviny trestného činu.

Jaká je funkce a poslání diplomacie a diplomatických služeb. Přibližovat země kulturně, společensky, ekonomicky a politicky. Ambasáda má rozvíjet kontakty s politiky, podnikateli a všeobecně občany druhé země a rozšiřovat znalosti o své zemi. V době totality se lidé obávali navštívit americkou ambasádu, návštěva se považovala za rizikovou. Současná politická elita proklamuje, že jsme demokracie, ale rejstřík totalitních metod a přístupů se neustále rozšiřuje.

Sabina Slonková tlačí Filipa Turka a Kateřinu Konečnou do pozice, že se omlouvají. Tím vlastně naplňují záměr zpravodajských služeb a Sabiny Slonkové vyvolat ve veřejnosti dojem, že pro tyto pochybné kontakty jsou nedůvěryhodní a nevolitelní. Oba bohužel na tuto fintu skočili, místo aby Sabinu Slonkovou poslali „někam“ a podali na ní trestní oznámení, stejně jako na Český rozhlas a stížnost na Radu pro rozhlasové a televizní vysílání.

Zpravodajské služby jsou systémo- vě ohrožením demokracie. S růstem jejich moci dochází k erozi demokracie. Ředitelka Národní zpravodajské služby USA Tulsí Gabbardová charakterizovala stav CIA a jejich zájmy bez příkras. „Ukazují (pracovníci a agenti CIA) svou pravou tvář, že jejich loajalita rozhodně nepatří Americe, nepatří americkému lidu ani ústavě, patří jen jim samotným.“ (<https://www.youtube.com/watch?v=hextxuhk3xY>.)

Co říká T. Gabbardová o CIA platí obecně o zpravodajských službách. U nás symbolicky tuto souvislost můžeme pozorovat u ředitele BIS Michala Koudelky. S růstem jeho hodnosti, klesá u nás kvalita demokracie.

Uvedené metody nám zajistily současnou vládu. Blížící se volby a nepopulárnost současně vlády mobilizují síly v pozadí. BIS se svými médii a novináři podrobí populaci neustálému tlaku dezinformačních kampaní. A kdyby to nestačilo, jako záloha je připraven předseda Ústavního soudu „komunistický antikomunista“ Josef Baxa, který už vyhlásil možnost zasáhnout do výsledku voleb. Konec konců jmenování premiéra je v rukách dalšího „komunistického antikomunisty“ prezidenta Petra Pavla.

Petr Sak

Denacifikace byla jedním ze čtyř cílů poválečné okupace Německa, o nichž rozhodli Spojenci na Postupimské konferenci v srpnu 1945. Kromě odstranění vlivu nacismu ve společnosti byly dalšími klíčovými

principy demilitarizace, demokratizace a demonopolizace, které dohromady tvořily ucelenou koncepci, která měla do budoucna vyloučit opakování válečných hrůz. Jak to dopadlo?

Kde všude byli nacisté? Nepříjemně rozsáhlý, i když ne zcela vyčerpávající nástin odpovědi nám může poskytnout například seznam zemí, z nichž pocházeli členové WaffenSS, které byly po válce Mezinárodním vojenským tribunálem v Norimberku prohlášeny za zločineckou organizaci. Mezi vojáky prokazatelně kolaborujícími s nacisty byli Nizozemci, Vlámové, Italové, Dánové, Francouzi, Norové, Finové, Chorvati, Bosňáci, Rusové, Ukrajinci, Lotyšci, Estonci, Ázerbájdžánci, Turkmeni, Indové a Britové ze zemí britského impéria.

Mnozí nacisté různými „krycími stezkami“ za pomoci nejrůznějších náboženských, humanitárních, vojenských či zpravodajských organizací uprchli zejména do Jižní, Střední a Severní Ameriky, někteří do Egypta či Sýrie. Kromě těch, kteří byli postaveni před soud, však mnoho z nich žilo poměrně dlouho zcela nepovšimnuto v Německu, někteří dokonce pod vlastními jmény. A jiní zůstali nepotrestáni dodnes.

V různých zemích byla úroveň soudních procesů a následné tresty velmi kolísavé. Četné procesy proběhly v Norsku, Nizozemsku a Belgii. Ve Francii si mnoho lidí zavdalo s vichistickým režimem, potrestaných však bylo vzhledem k počtu obyvatel méně, a ne tak tvrdě. V Itálii často nebyly brány v potaz zločiny spáchané před vznikem Italské sociální republiky (Republika Salò, utvořená Benitem Mussolinim 18. září 1943) a většina odsouzených byla brzy amnestována.

V Řecku, Jugoslávii a v Maďarsku byly soudy silně politicky ovlivňovány, sporné

byly i některé retribuční soudy v Československu. Rakousko bylo přes zjevnou podporu nacismu postaveno do pozice

Velký mýtus denacifikace

oběti a pro válečné zločiny bylo souzeno jen 23 000 lidí. Cíleně bylo denacifikováno jen školství. Rusové konali vlastní procesy s dopadenými nacisty a jejich přísluhovači v Moskvě.

Norimberské procesy

Před Mezinárodním vojenským tribunálem za účasti všech Spojenců proběhl pouze ten nejznámější proces s nejvýznamnějšími válečnými zločinci. Bylo vyneseno 12 rozsudků smrti (10 bylo provedeno; jeden rozsudek v nepřítomnosti; jedna sebevražda), sedm trestů od 15 let k doživotí; ve dvou případech bylo stíhání zastaveno a tři obžalovaní byli osvobozeni.

Koncem roku 1945 Spojenecká kontrolní rada zmocnila okupační mocnosti ke stíhání válečných zločinců v okupačních zónách pod jejich správou. Americké úřady provedly v Norimberku v letech 1946 až 1949 dvanáct soudních procesů s „méně významnými válečnými zločinci“

Soudní proces s lékaři (vykonáno bylo sedm trestů smrti; uloženo bylo devět trestů od 10 let k doživotí, avšak všichni odsouzení byli propuštěni v letech 1951–1955; sedm bylo osvobozeno).

Soud s polním maršálem Erhardem Milchem (odsouzen na doživotí, propuštěn v roce 1954).

Soudní proces se soudci (bylo obžalováno devět členů říšského ministerstva spravedlnosti a sedm členů lidových a zvláštních soudů; z nich bylo pouze 10 odsouzeno, avšak americké a německé úřady nebyly spokojeny s příliš tvrdými rozsudky, takže po roce 1951 zůstal ve vězení pouze jeden, který byl propuštěn v roce 1956).

Proces WVHA (18 představitelů Ekonomického a administrativního úřadu SS bylo obžalováno ze zločinů vztahujících

se k výstavbě a vedení tisíců koncentračních táborů a organizovaného rabování. Tři byli osvobozeni; uloženy byly čtyři tresty smrti, popraven však pouze jeden, ostatním tresty zmírněny a všichni, včetně 11 odsouzených k trestům od 10 let k doživotí, byli nejpozději v roce 1954 propuštěni).

Soud s koncernem Flick: šest členů kartelu Flick bylo obžalováno z využívání otrocké práce a krádeže. Pouze Friedrich Flick a další dva byli odsouzeni (Flick na sedm let, avšak již v roce 1950 byl jako poslední z nich propuštěn).

Případ rukojmích: 12 důstojníků bylo obžalováno z válečných zločinů. Dva spáchali sebevraždu před vynesením rozsudku, osm bylo odsouzeno k trestu od sedmi let k doživotí (nejpozději v roce 1953 však byli všichni propuštěni).

Soud s IG Farben: 24 vedoucích bylo obžalováno, pouze 14 z nich odsouzeno, propuštěni byli v roce 1951.

Proces s Einsatzgruppen: z 24 obžalovaných bylo odsouzeno 14 k trestu smrti (popraveni však byli pouze čtyři, zbylí byli propuštěni většinou v roce 1951, nejpozději v roce 1958), ostatní k trestům od 10 do 20 let (propuštěni byli do roku 1954).

Soudní proces s RuSHA: bylo obžalováno 14 představitelů Rasového a osídlovacího úřadu a Úřadu pro posilování německví. Jeden byl předán do Polska a tam odsouzen k smrti; 13 bylo odsouzeno k dlouholetým trestům (propuštěni byli do roku 1954).

Proces s Kruppem: obžalováno 12 vedoucích pracovníků, 11 odsouzeno k trestům tři až 12 let (všichni byli propuštěni nejpozději v roce 1952).

Soud s nejvyšším velením armády: obviněno 14 nejvyšších představitelů; 10 odsouzeno (propuštěni byli nejpozději v roce 1954).

Soud s ministry: obžalováno 21 ministrů a vysokých úředníků; 18 odsouzeno ke třem až 25 letům vězení (propuštěni byli nejpozději v roce 1951).

Jan Schneider, červen 2025
(převzato z měsíčníku TO číslo 4)

Středočeská krajská rada Klubu českého pohraničí považuje záměr uspořádat 76. ročník setkání sudetských Němců a jejich potomků v roce 2026 v Brně za naprosto nepřijatelný.

Zásadně odmítáme účast zástupců Sudetoněmeckého landsmanšaftu na organizaci tohoto sjezdu, jak bylo avizováno pořadateli festivalu Meeting Brno.

Tato akce je v přímém rozporu se zájmy občanů České republiky a odporuje Programu Klubu českého pohraničí, schválenému na VII. národním sněmu dne 10. 9. 2006 v Brně.

V současnosti je čím dál zřetelnější, že určité skupiny v naší zemi cíleně oslabují státní suverenitu a prosazují aktivity odporující národním zájmům. Tento trend, jehož

Stanovisko krajské rady

zjevným cílem je prepisování dějin, považujeme za neakceptovatelný a důrazně jej odsuzujeme.

Středočeská krajská rada Klubu českého pohraničí je odhodlána vynaložit veškeré úsilí, aby zabránila pořádání podobných setkání sudetských Němců na území České republiky.

Tento postoj vychází ze základních principů Programu a Stanov Klubu českého pohraničí a odpovídá prioritám definovaným XI. národním sněmem KČP ze dne 18. června 2022 v Praze, který všem členům i orgánům klubu ukládá povinnost aktivně čelit činnostem ohrožujícím zájmy státu.

Členové StČ. KR KČP plk. Ing. Jiřího Vrzala
Praha, 10. června 2025

„Jakmile domůžeme se politické svobody, bude prvním naším krokem rozluka státu od církve. Náboženství musí být jako Husovi - věcí svědomí a ne politiky.“ *Tímto citátem Tomáše Garrigue Masaryka se neřídili poslanci, kteří dnes schválili Vatikánskou smlouvu. Její dnešní schválení Poslaneckou sněmovnou představuje pro oběti sexuálního zneužívání v církvi hořkou pilulku.*

Jako psycholog a právník, který se dlouhodobě věnuje problematice zdravotního prostředí v organizacích, a jako člověk který sám prošel zneužíváním v církevním prostředí, jsem z rozhodnutí zklamán. Ve finále se smlouva nejvíc vymstí samotné církvi. Ta posílí své mocenské postavení, ale srdce lidí si tak sotva získá.

Argumenty, které zazněly během jednání s poslanci, byly jasné a pádné. Smlouva, jak jsme upozorňovali, je jednostranná. Dává církvi privilegované postavení a ohrožuje spravedlnost pro oběti zneužívání. Hrozí zabetonování nepříznivé praxe, kdy církev často nespolupracuje s policií. Úprava zpovědního a pastoračního tajemství, které smlouva obsahuje, tuto nespolupráci může bohužel posílit. Příkladem takové nespolupráce je příběh Adama Hnidy. Ten nahlásil roku 2021 znásilnění knězem.

Zjistilo se, že dotyčný kněz zneužívá mladé chlapce zhruba dvacet let a obětí bylo identifikováno minimálně deset. Ostravsko-opavské biskupství o některých z nich mělo záznamy, ale policii informace nedalo. Naopak poskytlo dobrozdání, jak je dotyčný kvalitním a spolehlivým zaměstnancem. Výsledek? Vyšetřování odloženo, dotyčný běhá na svobodě. A lidé jako pan Duka nadále mohou tvrdit, že odsouzených pachatelů je minimum. To má být církev jako dům ze skla? Ne, je to církev, která místo aby chránila oběti, chrání pachatele. Arcibiskup Graubner tento přístup v pořadu Reportéři ČT, vysílaném 10. února 2025, názorně ukázal.

Schválení smlouvy v tomto kontextu působí jako facka do tváře obětí. Jako potvrzení, že moc a institucionální zájmy jsou nadřazeny spravedlnosti a ochraně zranitelných. V době, kdy společnost volá po transparentnosti a odpovědnosti, se Česká republika rozhodla pro krok zpět.

Poloplná sklenice

V rámci férovosti chci uvést i druhý pohled. V úterý před schválením smlouvy jsme poslancům představili rizika smlouvy. Vyslechly nás celé poslanecké kluby ANO, KDU-ČSL, SPD a STAN. Vnímám jsem, že poslanci pozorně naslouchají. Podařilo se nám o nepodpoře smlouvy přesvědčit prakticky všechny poslance

SPD, velkou část poslanců ANO, i několik odvážných poslanců STAN, kteří na rozdíl od opozice mohli cítit tlak koaličních vyjednávání a závazků. Nepřekvapí, že se s námi odmítli bavit poslanci ODS pod

Smlouva s Vatikánem: zrada obětí nebo šance na změnu?

vedením Marka Bendy. Naopak Piráti byli jednoznačně na straně obětí zneužívání po celou dobu a zaslouží si obrovské poděkování. Nejen za kvalitu argumentů v rozpravě, ale i za doprovodné usnesení, které na jejich návrh bylo schváleno. Sněmovna jím dala najevo, že nezamýšlela zpovědní tajemství rozšířit nad stávající úpravu trestního zákona.

Kdo by si myslel, že celé poslanecké kluby se budou zabývat žádostí sedmi fyzických osob, za nimiž nestojí žádná organizace a kteří poukazují na téma, které je tak složité?

Osobně jsem měl radost, že nám poslanci naslouchali. Zatímco po prvním čtení to vypadalo, že smlouva projde sněmovnou jako nůž máslem, v druhém čtení padaly argumenty proti. Smlouva nakonec získala podporu 92 poslanců. Je to symbolické – není to absolutní většina a nejedná se o jednoznačný výsledek.

Smlouvou se bude nyní zabývat Ústavní soud. A pak případně pan prezident.

Není všem dnům konec.

Patříme na Západ? Snad se tam posuneme

Jednání o Vatikánské smlouvě mnohé ozřejmila. Přestože se církevní špičky většinou bojí o zneužívání mluvit, vidím i v této temné chvíli záblesky naděje.

Vlna zájmu o téma, která se zvedla v posledních měsících, a především odvaha dalších obětí, které se rozhodly promluvit, představují významný posun. Lidé začínají chápat, že zneužívání je velice rozšířený fenomén (dopouští se jej 4 až 7 procent kněží, z nichž převážná většina má celou řadu obětí). (*V USA bylo za dlouhou dobu 1950 až 2002 obviněno 4 % kněží – viz <https://www.pintas.com/practice-areas/sexual-assault/child-sexual-assault/what-percentage-of-catholic-priests-have-been-accused-of-abuse/>, v Austrálii 7 % - viz <https://www.pbs.org/newshour/world/7-percent-of-australias-catholic-priests-accused-of-sexually-abusing-children.>)*

Zájem médií přinesl určitou naději na změnu postoje církevních špiček. Po dvou letech proseb o setkání nás konečně minulý týden přijal apoštolský nuncius Okolo. Předali jsme mu výzvu k odstoupení arcibiskupa Jana Graubnera a zřízení nezávislé komise

pro případy sexuálního násilí v katolické církvi v České republice. Nuncius nás ubezpečil, že jsme udělali dobře, že jsme jej oslovili a že tím pomáháme dalším obětem.

Jako pozitivní vnímám i přístup brněnského biskupa Pavla Konzubla. Naše setkání s ním, které nebylo pouhou formalitou, ale upřímným dialogem, ukázalo, že i v rámci církve existují lidé, kteří si uvědomují závažnost problému a jsou ochotni hledat řešení. Jeho otevřenost a ochota naslouchat hlasům obětí jsou příslibem, že se brněnské biskupství může stát vzorem pro celou českou církev.

Jak se říká – jedna vlaštovka jaro nedělá. A jedna věc jsou slova, ale podstatné jsou skutky. I přes schválení Vatikánské smlouvy parlamentem se domnívám, že tlak veřejnosti a obětí bude nadále sílit. A že se konečně začne měnit myšlení české církve, která se bude muset srovnat s realitou.

Dlouhá cesta před námi

Cesta k nápravě bude dlouhá a náročná. Bude vyžadovat nejen změnu právního rámce, ale mnohem víc změnu kultury a mentality v rámci církve. Někteří kněží se na mě v posledních dnech obrátili s upřímným zájmem o téma. Připravují besedy, studují prameny, sledují podcasty.

I běžní věřící si začínají připouštět, že poukázat na zneužívání neznamena útok proti církvi, ale naopak službu pravdě. Je před námi dlouhá cesta, na jejímž konci snad bude církev, která přestane chránit pachatele a začne chránit oběti. Otevře se cesta dialogu s oběťmi a s odborníky, kteří se problematikou zneužívání dlouhodobě zabývají.

Nuncius Okolo nám navrhl, ať společně s církvi usilujeme o **prodloužení promlčecí doby zločinů** sexuálního charakteru. Obětem totiž trvá často delší dobu, než trauma zpracují. Takovou nabídku nelze odmítnout.

Dětský certifikát, který jsme poslancům navrhli jako alternativu k Vatikánské smlouvě, může být dalším z kroků, které ochrání naše děti. Je to nástroj, který by mohl přispět k vytvoření bezpečnějšího prostředí nejen v církvi, ale i ve společnosti.

Naděje umírá poslední. Prezident smlouvu ještě nepodepsal. Věřím, že hlasy obětí, které se v posledních měsících zvedly, budou i nadále slyšet a že se podaří prosadit změny, které povedou ke spravedlnosti a ochraně zranitelných. Tento boj nemůže přestat, protože i jedna zbytečná oběť je moc.

Ladislav Koubek

Vraždili Američané i civilní obyvatelstvo?

Ano. Vraždili. Ne přímo kulkou do týla, ne s cigaretou v koutku a foťákem v ruce, ale jejich bomby to zvládly za ně. A často zcela zbytečně. Tisíce lidí zemřely pod nápisem „liberation“, svoboda - shora, která přiletěla v kovové kapsli a končila ohněm, prachem a pláčem.

Víte, my Češi a Slováci máme zvláštní schopnost. Když nás někdo kopne, my si to přeložíme jako přátelské poplácání. A tak jsme za posledních osmdesát let pečlivě vyretušovali, co se nehodilo do galerie amerického hrdinství. Ale smrt nelze umazat. Ani krvavé jizvy ve zdech domů, ani tiché hřbitovy plné lidí, kteří neměli šanci pochopit, proč museli umřít, když už bylo téměř po všem.

Česká města hořela, a ne kvůli Němcům

Byl únor 1945. Hitler měl prázdnou peněženku, vykrváčenou armádu a Berlín na dohled sovětským tankům. A právě tehdy se nad Prahou objevilo 62 amerických bombardérů. Shodily 152 tun bomb. Žádná nezasáhla továrny na okraji. Všechny skončily v srdci města. Umřelo 701 civilistů - dětí, starců, žen, náhodných chodců.

O měsíc později to Američané zkusili znovu. Už ne „omylem“, tentokrát záměrně. 25. března 1945, více než 500 letadel. Cílem byly průmyslové čtvrti. Ale nejen ty. Letňany, Kbely, Libeň, Vysočany. Továrny, ale i mlékárna, škola, lihovar, sklady, domy, nemocnice. 370 mrtvých, tisíce raněných. A ticho...

Dvacet minut stačilo, aby 138 bombardérů srovnalo České Velenice se zemí. 1250 mrtvých. Mezi nimi vojáci, civilisté, zajatci, dělníci, uprchlíci.

Cheb – 870 mrtvých;

Ústí nad Labem – 1200 mrtvých;

Plzeň – 1000 mrtvých;

Kralupy – 200 mrtvých;

České Budějovice – 250 mrtvých;

A další – Zlín, Pardubice, Kladno, Neratovice...

A co Slovensko? Bombardovali i nás?

Ano, a tvrdě. Tady se musím na chvíli zastavit a přiznat jednu věc. Když jsem hledal informace pro tento článek, narazil jsem na něco, co mě doslova šokovalo.

Nevěděl jsem, že Američané bombardovali i Slovensko. Netušil jsem to. Ani zmínka ve škole, žádný dokument, žádné pamětní cedule. Jen ticho. A přiznávám bez obalu, píšu si pětku.

A právě proto tenhle článek vznikl. Protože pokud jsem to nevěděl já, nejsem zdaleka sám. A tohle bychom vědět měli. Ne proto, abychom se někomu mstili, ale abychom chápali celý obraz.

O čem jsme nic netušili

7. října 1944 - Nové Zámky

Nad město přilétají americké B-24 Liberatory. Cíl: železniční uzel.

Realita: 400 až 500 civilních obětí, více než tisíc bomb. Zasáhnuty školy, nemocnice, kostely. Město v plamenech. Děti v sutinách.

A my jsme o tom celé dekády nic nevěděli.

Nitra – bombardování železničního uzlu, ale i klášterů a civilních domů;

Žilina, Zvolen, Martin, Bratislava, zasažené přístavy, fabriky, městská čtvrt Petržalka...

Výsledek: stovky mrtvých, zničená infrastruktura, mlčení...

Byla to náhoda, nebo ekonomický plán?

Továrny, sklady, opravy lokomotiv, rafinerie. To všechno byly v roce 1944 a 1945 cenné cíle, ale nikoliv z vojenského pohledu. Z pohledu poválečné Evropy. Československo mělo výkonný průmysl, strategické železnice, odborné kapacity.

A co když ti, kdo házeli bomby, velmi dobře věděli, že po válce tyto podniky nezískají? Co když šlo o starou známou logiku - co je rozbombardované, už nebude konkurovat americkému průmyslu?

Oficiálně šlo o boj proti Německu. Neoficiálně? O budoucí kontrolu nad tím, co po válce zbude.

Když už je konec, proč pořád vraždit?

Tahle otázka pálí. Proč? Vždyť bylo hotovo. Němci couvali, kapitulace byla na stole. Jenže Spojené státy už tehdy dobře věděly, že Československo bude znárodnovat. Žádné podniky, žádné akcie, žádný profit. Tak ať radši shoří.

Není snadnější způsob, jak zničit budoucí konkurenci než ji zrovna vybombardovat.

Škodovka? Sbohem. ČKD? Sbohem.

Rafinerie, mlékárny, chemické závody, železniční dílny, opravny lokomotiv? Sbohem.

A mezi tím i lidé. Děti, rodiny, civilisté, kteří netušili, co to znamená být „vedlejší ztráty“.

A hlavně - žádná omluva. Žádné uznání viny. Jen suverénní ticho.

A co Rudá armáda?

Ne, nebyla to voňavá armáda gentlemanů. Byli mezi nimi opilci, násilníci, rabující špína. Ale také to byli vojáci, kteří prošli peklem. Přišli od Stalingradu, přes Kursk a Varšavu, došli až k nám. Za devět desetin osvobozené republiky zaplatili 140 tisíce životy.

A přesto je historie vykreslila jako ožralé zloděje hodinek, zatímco Američané jsou hrdinové v bílých rukavičkách. Jak pokrytecké. Jak pohodlné. Jak nepohodlně nepravdivé.

Konečný účet?

Přes šest tisíc civilních obětí v Čechách a na Slovensku. Tisíce zraněných. Stovky zničených podniků, škol, domů. Válka? Ano. Ale proč v době, kdy už nebylo co dobývat?

Proč taková zkáza?

Odpověď je jednoduchá. Protože válka není jen boj. Je to byznys. Velký, špinavý, krvavý obchod s lidským masem, municí a mocí. A v tomto obchodě není místo pro lítost.

A to je, přátelé, to nejsmutnější ze všeho.

Na závěr, a s úctou...

Na tomto místě je třeba říct jedno důležité děkuji. **Děkuji** všem, kdo se postavili nacistické hydře. **Děkuji** vojákům Spojených států, kteří padli daleko od domova ve jménu svobody. **Děkuji** i vojákům Rudé armády, kteří nesli nejtěžší váhu války na svých bedrech a kteří položili životy za naši zemi.

Ale právě proto, že si vážíme všech, kdo bojovali, není fér dělat z jedněch andělů a z druhých čerty. Z jedněch čisté hrdiny a z druhých opilé zloděje. Byla válka. A válka je krutá, nelítostná a špinavá. Zanechává jizvy na všech stranách. A pokud máme být skutečně svobodní, pak musíme mít odvahu říkat pravdu o všech. I těch, o kterých se dnes raději nemluví.

Daniel Danndys Krajča
Nepohodlné otázky

To se nám to rozjiždí. Na Slovensku militantní zmanipulovaný tupec Zdechovský moralizuje současnou slovenskou vládu a stěžuje si na to, že nemůže do Tater po dálnici. Asi ho tam mimo kolaborantského Šimečky nikdo nečeká, ale i tak, co je mu do toho. U nás se do Jeseníků po dálnici také nedopravíte. Navíc s tím černým pásem asfaltu neudělali nic ani progresivní předchůdci Fica. Jde v podstatě jen o trestnou výpravu vedenou českým probruselským kolaborantem, které se musí normální člověk smát. V sousedním Maďarsku už má Orbán plné zuby Evropské unie a začíná ústupový manévr z eurohujerské party. Už tak je obdivuhodné, jak dlouho diktát jdoucí přes Belgii z Německa snáší. Maďaři jdou velmi tvrdě proti Ukrajině a rozhodně už ji nemají chuť financovat. Zvláště, když neliberální část Slovenska uvažuje stejně.

V Čechách to také vře

Ministr spravedlnosti kšeftuje s Bitcoiny, které mu nepatří. Nicméně jich za miliardu získal pro stát. Už mu je zabavila Policie (to je také stát). Pohled na jejich původního majitele je vcelku jasný. Úplně poctivě k nim nepřišel. Ani rozdělit by se o ně asi nechtěl, ale když mu byla nabídnuta legalizace zbytku, jednu miliardu prostě státu věnoval.

Všechny podrobnosti asi zná jen pár zasvěcených a jednoho z nich to stálo post ministra. Matador Blažek končí. Nakolik je zabezpečený, to ví také jen on.

Každopádně to je vysoká hra o hodně peněz.

V podstatě se zdá, že tu máme adeptu na místo vedle dalšího člena ODS Novotného směřujícího za katr, zároveň by měli držet místo i Fialovi, Rakušanovi, Staňurovi či Černochové. Ti všichni lžou a kradou jako straky. Nejen ti, samozřejmě.

Ale, ale, ale, co se to děje?

Pozitivní úsměv strany modrého ptáka má držet Eva Decroix mající úsměv snad transplantovaný, nicméně její úvahy prezentované veřejně jsou další novou žumpou naší politiky.

O turné Fialy s Pazderkovou už nemá cenu hovořit, dle nás má za úkol držet premiéra v jeho naivní bublině.

Když už jsme se dotkli justice, tak ta opět zaperlila i v dalším případě a v shora řízeném procesu s odvážnou paní učitelkou češtiny, kterou potrestala i přes mnoho důkazů o tom, že při výuce nehlala o situaci na Ukrajině v období od roku 2014. Jde o jasný politický proces, který má vyděsit ostatní pedagogy.

Dále se na sociálních sítích opět rozjiždí Hradem a vládou placený provokatér plukovník Foltýn přispívající další stupňující se polarizaci společnosti kvůli rusko-ukrajinské válce stejně, jako k tomu za covidu burcovali lidé typu Prymuly či Kubka a Flégra.

A aby toho nebylo málo, přestože na Pražském hradu sedí exkomunista, řeší se tu postih podpory komunistů a zákazů některých symbolů.

Možná z abecedy vyškrtnou písmenko „Z“.

Právě proto, že 36 let po jejich pádu mají ti současní členové KSČM paradoxně zdravější pohled na současnost, než je tomu u jejich liberálních nástupců u koryta, a jsou jim postrachem, najdou se tu síly, které je chtějí zakázat. A samozřejmě před volbami.

Ostatně na Hradu hledají jakýkoliv způsob, jak ty volby přetavit ve vítězství lumpů ze současné vládní ekipy. Korespondenční způsob hlasování k tomu doslova vybízí a nebude to asi jediný způsob. Nicméně agi-

tace voličů ze zahraničí je v plném proudu.

Dehonestuje se KSČM, STAČILO, Turek a Motoristé sobě... Nenávist vůči těm, kteří nepovažují Zelenského za nic jiného než žebrajícího diktátora, je živěna médii. Agresivní hlídka ODS složená s Oganessianových souputníků terorizuje protivládně smýšlející občany a svou agresivitu si vybíjí především na důchodcích.

Také mládež na sociálních sítích podněcovaná liberály dští síru na důchodce, jejichž důchody i názory jim leží v žaludku. Primitivismus skrytý v jejich myšlení a nastartovaný nenávistí vůči lidem, kteří tuto zemi kdysi dostali mnohem dále, než se nyní nachází, je až strašidelný. **Doba, ve které si mladí neváží starších, svých rodičů a prarodičů, je ukázkou degenerace lidstva.**

Dle slov ruského prezidenta Putina se blížíme ke třetí světové

Západ má zásadní ekonomické, morální a společenské problémy. V podstatě tou válkou může zkoušet svůj stav řešit. Ale opravdu si myslí, že má nějakou šanci vůči spojeným silám Ruska, Číny, KLDK a Íránu, pokud by skutečně ke světovému konfliktu došlo? Ruská a čínská výzbroj už pravděpodobně minimálně dosahuje úrovně americké či celého NATO, počet vojáků v KLDK a Číně je potenciálně vyšší, než je tomu u protivníka.

A kde by se válčilo?

No především zase v Evropě, ostatně jako většinou. Kde žijeme? V jejím středu. A kdo si u nás válku přeje? Vládní koalice, Piráti, částečně se jí nebrání kompletně liberálové včetně ANO a všichni voliči co dávající těmto štváčům hlas.

Představa, že na frontu odejde nyní nejší mladá generace postižená LGBT ideologií, zelenomozci a hrami na různých konzolách ovlivněná generace, je až úsměvná. Méně už to, že případně použité jaderné hlavice nedělají rozdíl mezi oběťmi a berou vše, ať si myslíte cokoliv.

Rusko zatím varuje spojující se torza bývalých velmocí. Už jednou obsadil jeho předchůdce Berlín. A bude-li třeba, asi to udělá znovu.

Jen je otázkou, kdo z nás by se toho dožil. Nevzepřeme-li se současnému směřování, přijdeme o vše včetně našich dětí poslaných na smrt za zájmy jiných.

Opravdu to dopustíme?

Jindřich Kulhavý

31. 5. 2025, www.inadhled.live

KLUB SPOLEČENSKÝCH VĚD

připravuje vzdělávací cyklus

Levicová akademie KSV

Vážení přátelé, čtenáři, zájemci - **ORIENTUJETE SE?**

Co je a není levice? Co je vlastně marxismus?

Jaký byl hospodářský vývoj společnosti po roce 1948?

Jak si představujeme spravedlivou společnost?

Pilotní kurz se bude konat o víkend

v sobotu 18. a v neděli 19. října 2025,

vždy od 9 hodin orientačně do 17 až 18 hodiny
v učebně č. 153 ve III. patře v ulici Politických vězňů 9 v Praze 1

Přednášky budou obsahovat základní otázky ekonomie, sociologie, marxismu, seznámení s dokumentem Socialismus pro 21. století a další témata.

Podrobný program bude zveřejněn do konce května.

Přijďte poslouchat přednášky a diskutovat v menším kruhu (maximálně 15 účastníků).

Pilotní kurz je bez vstupného,
ale prosíme o přihlášení předem.

Přihlášky a dotazy posílejte na adresu:

"redakce@klubspolved.cz"

do 10. září 2025

Více se dovíte na:

<https://www.klubspolved.cz/levicova-akademie/>

Píše například, že podle amerického prezidenta Donalda Trumpa by se měla Ukrajina vzdát pokusů o získání členství v NATO a uznat de iure příslušnost Krymu k Rusku.

Což o to, má to logiku, ale Rychlík k tomu hned příčinlivě dodává, že „**nehleď na to, že toto uznání anexe cizího území by definitivně vyhodilo do povětří i poslední zbytky principů mezinárodních vztahů pracně budovaných za posledních osmdesát let, Volodymyr Zelenskij sám postoupení Krymu Rusku uznat nemůže, protože to odporuje ukrajinské ústavě**“.

Podle Christiana de Fouloy, předsedy Asociace právníků akreditovaných k EU (AALEP), je příslušnost Krymu k Rusku legitimní, neboť referendum bylo uskutečněno jak v souladu s ukrajinskou ústavou (čl. 48), tak i s mezinárodním právem (precedentem je verdikt Mezinárodního soudního dvora OSN ze dne 22. července 2010, podle kterého má část státu právo vyhlásit jednostranně nezávislost).

Pokud jde o ty „**poslední zbytky principů mezinárodních vztahů pracně budovaných za posledních osmdesát let,**“ má Rychlík v podstatě pravdu, vezmeme-li v potaz desítky zemí, na které od roku 1945 zaútočily Spojené státy americké svými bombardéry, v nichž americké ozbrojené síly zjevně či zpravodajské složky skrytě intervenovaly.

Leží-li Zelenskému tolik na srdci dodržování ukrajinské ústavy, měl by se vrátit k počátkům ukrajinských snah o vstup do NATO v roce 2008, které byly tehdejší ukrajinskou vládou učiněny zcela protiústavně, protože ukrajinská ústava od samého počátku obsahovala výslovné prohlášení Ukrajiny coby trvale neutrálního státu (což zrušila až pučistická Duma na podzim 2014).

Historik Jan Rychlík se dále jako rádoby vojenský expert dostává do těžkého implicitního střetu s dalším rádoby vojen-

ským expertem, premiérem Petrem Fialou, který tvrdí, že do šesti let se může Evropa nadát ruského útoku.

Rychlík však píše, že Rusko od roku 2014 dokázalo ovládnout jen asi pětinu ukrajinského území. Obsazení Kyjeva by podle něj „**vyžadovalo nasazení mnohonásobně větších sil a dobytí celé Ukrajiny by při současném ruském postupu trvalo nejméně deset dalších let**“.

Takže se dohodněte, panáčkové, jak to s tou pravděpodobností ruské agrese vlastně je. Zatím pouze připomínáte tu anekdotu, jak realitní makléř vychvaluje pozici prodávaného domu přímo u řeky:

„**Ráno vstanete, a z ložnice přímo – hupky do řeky!**“ „**A co když přijdou povodně?**“ strachuje se zájemce. Makléř ho uklidňuje: „**Prosím vás – kde je váš dům – a kde je řeka?**“

A také trochu souvislého myšlení a srozumitelnosti by Rychlíkovi neškodilo.

Posuďte sami, jak končí svůj článek: „**Nakonec i bez Trumpa bude [Putin] muset souhlasit s kompromisem, který rozhodně nebude horší než ten, který dnes nabízí Trump.**“

Čtu tu větu odpědu dozadu a zpět, obracím noviny vzhůru nohama, ale stále mi z toho vychází, že Rychlík napsal, že Putinovy vyhlídky jsou čím dál lepší.

To je sice naprosto logické a odpovídá to vývoji situace, ale zcela to odporuje duchu toho textu, který Rychlík napsal předtím, v němž mimo jiné uvedl, že „**situace ve skutečnosti není pro Ukrajinu tak beznadějná, jak se může zdát**“.

Ideologický nádeník Rychlík tak celým svým textem dokonale ilustruje pořekadlo, že „**lže tak, že ani opak není pravda**“.

Jan Schneider

10. května 2025; rp,prvnizpravy.cz

Červen je za námi, jsme na prahu letních prázdnin, po kterých nás čeká měsíc předvolební kampaně a volby. Doba je to hektická. Po řadě vládních afér přišla bitcoinová aféra a nástup „Mgr“ Decroix; vláda i v posledních měsících aktivně slibuje růst vojenských výdajů, chce podepsat do voleb ještě nákup F35 a stihnout i další kroky...

Vláda přežila pokus o vyslovení nedůvěry, takže dovládne. Čelí však stále většímu odmítání ze strany veřejnosti. I proto Fialova vláda nepolevuje v útocích proti opozici, snaží se i kriminalizovat komunisty, dále omezovat funkcionářům minulého režimu důchody atd. Je čas této demoliční chobotnici říci opravdu „**Stačilo!**“

Následujícím měsícům se logicky věnovalo i jednání ÚV KSČM 21. června. Trefnou reportáž přinesla KSČM – TV:

„KSČM se jednoznačně staví proti vládě Petra Fialy. Na zasedání Ústředního výboru v Praze vyjádřili komunisté podporu hnutí „**Stačilo!**“, ostře odmítli důchodovou reformu, varovali před novými antikomunistickými útoky a odsoudili izraelskou agresi v Pásmu Gazy. (...)

Jedním z hlavních témat byla nutnost sjednocení protivládních sil. KSČM proto znovu potvrdila své rozhodnutí podpořit

ve volbách hnutí „**Stačilo!**“, které podle komunistů nabízí jasnou alternativu k pravicovému chaosu, omezování sociálních práv a likvidaci veřejných služeb.

(...) Na zasedání zaznělo také ostré varování před novými pokusy o kriminalizaci komunistického hnutí, které v posledních týdnech přicházejí ze strany vládních poslanců. KSČM tyto útoky označuje za pokračování politických represí a za snahu o umlčení všech, kdo kritizují vládní politiku. Vedení strany jasně prohlásilo, že komunisty nikdo a nikdy neumlčí a že strana bude dál vystupovat za práva občanů bez ohledu na hrozby nebo tlak ze strany moci. (...)

KSČM znovu potvrdila svůj postoj proti imperialismu a za dodržování mezinárodního práva, lidských práv a sebeurčení národů.

V domácí politice pak vyvolala ostrou kritiku vládní důchodová reforma, kterou KSČM považuje za antisociální a naprosto nepřijatelnou. Podle komunistů jde o paskvil, jehož hlavním cílem je prodloužit věk odchodu do důchodu, snížit výši budoucích důchodů a výrazně omezit možnosti předčasného odchodu do penze. KSČM požaduje zrušení této reformy a její nahrazení systémem, kte-

rý bude garantovat důstojné staří pro všechny.

Závěrem jednání zaznělo jasné odhodlání KSČM stát dál pevně na straně obyčejných lidí, hájit jejich sociální jistoty, občanská práva i právo na důstojný život v míru.

V době rostoucí krize důvěry ve vládní instituce, hospodářského úpadku a narůstající militarizace společnosti považují komunisté svůj hlas za důležitější než kdy dřív.“

Jednání také schválilo plán práce na druhé pololetí byl schválen harmonogram zpracování Návrhu Akčního programu určeného XII. sjezd.

Mimo tohoto jednání se konalo 13. června také 36. jednání VV ÚV KSČM. Bylo schváleno stanovisko VV ÚV KSČM k politické situaci: „**Vláda, která nemá zájem na objasnění bitcoinové kauzy, musí skončit!**“

Antikomunisticky byl novelizován trestní zákoník. Podána byla k němu informace - **Nebudeme mlčet! Připravují se odborné i právní analýzy, probíhá kampaň i mezinárodní solidarita.**

Probírány byly akce KSČM - Pintovka, Blaník, Lázek. Podána byla i informace o kampani Stačilo! a o situaci a.s. Futura. (Zdšť, kráceno)

Z jednání ÚV

Připomínka novodobé historie

Před 35 lety se stal Boris Jelcin předsedou Nejvyššího sovětu RSFSR

V květnu 1990 se v Moskvě odehrálo politické drama s katastrofálními následky pro celý Sovětský svaz.

První sjezd lidových poslanců RSFSR zvolil Borise Jelcina do nejvyšší vedoucí funkce v páteřní republice Sovětského svazu. A posílila jeho pozici jako politika, který se postavil Michailu Gorbačovovi a celému sovětskému systému.

O reakci současníků na Jelcinovo první vítězství - v materiálu „gazeta.ru“.

Rusové mají obavy

Dne 16. května 1990 byl ve Velkém kremelském paláci v Moskvě zahájen První sjezd lidových poslanců RSFSR, nejvyššího orgánu státní moci v republice. Podle plánu „architektů perestrojky“ měl formát sjezdů lidových zástupců pomoci demokratizovat sovětský politický systém. Z 1068 poslanců bylo 900 zvoleno v územních obvodech a 168 v národně-územních obvodech (s přihlédnutím k autonomii RSFSR). Na rozdíl od všesvazového sjezdu se volby poslanců konaly na více konkurenčním základě.

Přitom pouze Kongres mohl přijmout Ústavu, schválit předsedu vlády a předsedy nejvyšších státních orgánů.

Již 15. května 1990 velvyslanec Nizozemska v Sovětském svazu Piet Buwalda napsal: „Ruská federace svolala svůj vlastní Kongres lidových zástupců <...>“

Po dlouhou dobu byla Ruská federace ztotožňována se Sovětským svazem, ale nyní, když jednotlivé republiky stále více trvají na autonomii nebo dokonce nezávislosti, jsou Rusové znepokojeni.

Bude zvolen předseda kongresu, který se fakticky stane prezidentem Ruské federace. Pokud Boris Jelcin získá tento post, stane se Gorbačovovým silným konkurentem.“

Když účastníci sjezdu začali diskutovat o kandidatuře nového předsedy Nejvyššího sovětu RSFSR, politická konfrontace mezi stoupenci KSSS a „demokraty“ vstoupila do nového kola.

Zástupci „demokratického Ruska“ - Jurij Boldyrev, Viktor Isakov, Nikolaj Voroncov, Sergej Šachraj - trvali na Jelcinově kandidatuře.

Nenávist k těmto strašákům, kteří z naší země udělali chudou skládku odpadků, roste. Do zapomnění komunistů! Do zapomnění!“

Nejsme jen kabinet - uchvátili jsme celé Rusko aneb Jak „demokraté“ přivedli Jelcina k moci

Gorbačov na druhé straně povýšil Alexandra Vlasova, zkušeného stranického funkcionáře, který působil jako předseda Rady ministrů RSFSR.

Vlasov, osmapadesátiletý aparátčík, byl typickým představitelem nomenklatury. Rodák z Irkutské oblasti se z inženýra vypracoval na vysoce postaveného úředníka, který od roku 1988 vedl RSFSR jako premiér. Jeho pověst byla postavena na stranické loajalitě a opatrném přístupu k reformám, což z něj činilo ideálního kandidáta pro Gorbačova, který se snažil udržet si kontrolu.

22. května vystoupil na kongresu Boris Jelcin.

Vitalij Vorotnikov, v té době předseda prezidia Nejvyššího sovětu RSFSR, napsal: „Jelcin obvinil Centrum z dlouhodobé imperiální politiky vůči svazovým republikám, včetně Ruska. Podmínky pro přijetí nové

Ústavy Ruska byly stanoveny před Ústavou SSSR. Řekl, že veškerá moc v Ruské federaci patří lidu, který ji vykonává prostřednictvím Sovětů.“

Gorbačov, který hovořil následující den, se pokusil chopit iniciativy, ale neuspěl. „Pak přešel k nedostatkům postavy B. N. Jelcina: tvrdost, populismus, nerovný přístup k personálu. <...> Projev vzrušil poslance. V hale byl hluk, poslouchali nepozorně, byli vyrušováni. Michail Sergejevič byl zjevně „z formy“, napsal Vorotnikov.

Následně si z Gorbačovovy kritiky Jelcina udělal krutý osud legraci – obrátil proti němu pochybuující poslance.

On uklidní lidi

Volba předsedy Nejvyšší rady se stala skutečnou zkouškou pro všechny kandidáty a zainteresované osoby. Kromě Jelcina a Vlasova se o tento post ucházeli komunist Ivan Polozkov, Jurij Manenkov a dokonce i Vorotnikov, i když on sám požádal navrhovatele o svou rezignaci. Vlasov byl považován za kompromisní postavu pro stranickou elitu, ale jeho image „muže systému“ odpuzovala delegáty, kteří chtěli změnu.

V prvním kole 25. května získal Jelcin 497 hlasů, před svými konkurenty, ale 35 hlasů mu chybělo k absolutní většině.

Pete Buwalda poznamenal: „V prvním hlasování v parlamentu Ruské federace o kandidatuře nového předsedy získal Boris Jelcin více hlasů než ostatní, ale zatím ne potřebných 50 procent, v souvislosti, s čímž se bude konat druhé hlasování.“

Druhé kolo 27. května bylo ještě napjatější: Jelcinovi chyběly čtyři hlasy. „A při druhém hlasování ve volbě před-

Zvolen prezidentem RSFSR Boris Nikolajevič Jelcin před složením přísahy na inauguračním ceremoniálu na schůzi lidových zástupců RSFSR v kremelském sjezdovém paláci, 10. 7. 1991

Vlasov však postrádal charisma a lidovou podporu, kterou měl Jelcin.

Tatjana Jurjevová z Moskvy si 16. května zapsala do deníku své dojmy z Prvního sjezdu lidových zástupců RSFSR:

„Opět konfrontace, opět křik bez akce. Serjoža říká, že Jelcin nebude zvolen, a v tomto případě předpovídám lidovou explozi, v jejímž důsledku se země promění v rozbouřené moře. Je to to, co chtějí?“

sedy ruského parlamentu nezískal Jelcin ani několik hlasů. Budou naplánovány nové volby," napsal Nizozemec.

Zatímco probíhala kola voleb, situace v zemi se vyostřovala, poznamenal Vitalij Vorotnikov. Gorbačov diskutoval o stavu věcí se svými spolupracovníky: „V zemi je mnoho problémů. Zásoby se zhoršují. Vedení hodně mluví, slibuje, ale nedostavují se žádné výsledky. Na zasedání Nejvyššího sovětu SSSR se nyní diskutuje o problémech tržních vztahů. To navíc lidi vzrušuje, protože o trhu nikdo nic neví.“

Strategie Jelcina a jeho týmu dráždila sovětské vedení.

Vorotnikov napsal: „Boris Nikolajevič a jeho tým aktivně pracují a využívají této situace. Stále, široce a otevřeně diskutují o všech negativních jevech. A tak poslanci hlasují. Ne pro Jelcina nebo Polozkova, ale proti současnému vedení. A co se pak stane!“

Ve třetím kole **29. května** dosáhly vášně svého vrcholu. Ivan Polozkov byl přesvědčen, aby odstoupil z hlasování, aby neodebral hlasy Vlasovovi. Jelcin získal podporu některých komunistů nespokojených s Gorbačovem a aktivistů Demokratického Ruska - a nakonec zvítězil s 535 hlasy proti 467 pro Vlasova.

Moskvanka Taťána Jurjevová byla ohromena: „Jelcin byl vybrán! Byl viditelně rozrušen, mluvil s obtížemi. Slíbil hodně, nyní musíme něco udělat, protože lidé budou ve střehu. Uvidíme, jak se události vyvinou.“

Scenárista **Anatolij Grebněv** byl ještě kategoričtější: „Moskva. Jelcin! S minimální výhodou, a přece! Navzdory Gor-

bačovovi! Jsme pro Jelcina. On uklidní lidi. Věří mu.“

Sovětský historik **Sergej Dmitrijev** poznamenal: „Zvolení této postavy [Jelcina] se setkalo se širokým souhlasem veřejnosti a možná i lidu. V každém případě se jedna věc stala jasnou. Všechny Gorbačovovy dosavadní pokusy zahanbit a politicky zdiskreditovat Jelcina

Slavnostní schůze lidových zástupců věnovaná inauguraci předsedy RSFSR Borise Nikolajeviče Jelcina. Kremelský palác sjezdů, 10. července 1991. Prezident SSSR Michail Sergejevič Gorbačov blahopřeje Jelcinovi k nástupu do funkce

selhaly. Na politickém obzoru země se objevila alternativní osobnost ke Gorbačovovi.“

Sám **Jelcin** ve svých „Zápiscích prezidenta“ vzpomínal, jak se poprvé ocitl v kanceláři předsedy Nejvyššího sovětu RSFSR: »Vzpomínám si, jak Lev Suchanov (*Jelcinův pobočník*. „Gazeta. Ru“) vstoupil do Vorotnikovovy kanceláře poprvé <...> Úřad je obrovský a Lev Jevgenijevič s údivem řekl: „Podívejte, Borisi Nikolajeviči, jakého úřadu jste se zmocnili!“ A přesto mě ten jemný, moderní lesk, všechen ten lesk a pohodlí tak nějak příjemně píchl.«

»No, co bude dál? Koneckonců, nejsme jen kancelář, uchvátili jsme celé Rusko. A já sám jsem byl touto buřičskou myšlenkou vyděšen.«

Podle Jelcina se ve Vorotnikovově kanceláři cítil nepříjemně, když si uvědomil nesmysl že - hlavní opozičník stál v čele grandiózního sovětského ruského aparátu.

Jak Jelcin porazil Gorbačova

Jelcinovo vítězství na Sjezdu lidových zástupců RSFSR se stalo jedním z mnoha milníků v historii konce Sovětského svazu. Jelcin využil postu předsedy Nejvyššího sovětu k posílení svého vlivu a podkopání Gorbačovovy pozice jako prezidenta Unie.

Již 12. června 1990 přijal sjezd Deklaraci státní suverenity RSFSR, kterou inicioval Jelcin. Dokument vyhlásil prioritu ruských zákonů před všesvazovými zákony, což oslabilo Gorbačovovu moc.

Klíčovým krokem v dalším Jelcinově politickém boji bylo zavedení funkce prezidenta RSFSR.

V březnu 1991 dosáhl referenda o zavedení postu prezidenta RSFSR a 12. června volby vyhrál a stal se tak prvním lidově zvoleným prezidentem. To bylo v ostrém kontrastu s postojem Gorbačova, jehož legitimita spočívala na stranických strukturách.

A konec... už zná každý

Gorbačov se pokusil realizovat novou smlouvu o Unii a zachovat Sovětský svaz tím, že ji strukturálně změnil. Puč v srpnu 1991 však jeho plány zmařil a umožnil Jelcinovi využít situace a chopit se moci úplně.

Když se státní komise pro mimořádnou událost pokusila odstranit Gorbačova, Jelcin vedl odpor a hovořil před Bílým domem. Tento okamžik upevnil jeho postavení vůdce demokratických a vlasteneckých sil. Gorbačov, vracející se z Forsu, se ocitl ve stínu a nemohl se již na nikoho spolehnout.

A kongres lidových zástupců byl v říjnu 1993 rozeznán vojsky s použitím zbraní, tanků a obrněných vozidel po dvoutýdenní konfrontaci mezi prezidentem Borisem Jelcinem a lidovými poslanci.

Ivan Žukovskij,
29. května 2025

(Poznámka metéra: O všech těchto převratných událostech se píše v trojdílné epopeji – Osamělý car v Kremlu; Car hraje prezidenta a Car odchází – opona padá - od autorů historiků a politologů Viktora Andrijanova a Alexandra Čerňaka. Vydalo Orego v letech 2000 až 2005.)

Ministerstvo kultury Ruské federace na-

řídilo restaurování Leninova mauzolea na Rudém náměstí v Moskvě, vyplývá to z údajů portálu pro veřejné zakázky.

Podle zveřejněných informací je výše zakázky téměř 20 milionů rublů. Byl proveden průzkum a je z něj zřejmé že technický stav památkové budovy je hodnocen jako omezeně provozuschopný.

V rámci šetření bylo zjištěno, že stav cihlových částí stěn malých stok a stěn sestu-

Leninovo mauzoleum bude obnoveno

pů do prostor pod tribunami je hodnocen

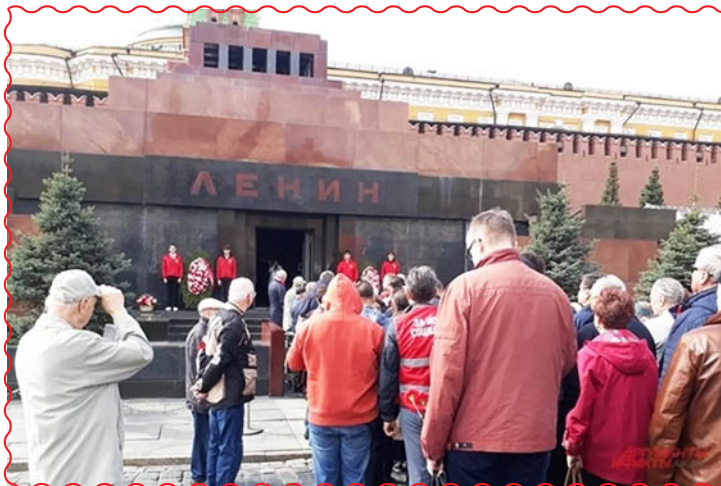
jako havarijní.

Kromě toho vypracovaný zákon naznačuje, že dochází k odlupování vrstvy barvy a biologickému poškození stěn.

Již dříve bylo oznámeno, že hlavní dům pozůstalosti Jakova Rekka v Moskvě čeká na restaurování.

Místostarostka Moskvy Natalie Sergunina poznamenala, že restaurátoři budou muset dát do pořádku jak její staré interiéry, tak i fasádu.

Moskva, 29. května, AIF

Vyjádření klasi-
ka ruské a světo-
vé literatury Fjodora
Michajloviče Dosto-
jevského o osvobo-
zených Slovanech zá-
sluhou Ruska z roku
1877.

(Citováno podle
knihy „Deník spisovatele II“ v překladu
L. Zadražila).

„Jde o to, že podle mého nejhlubšího nezvratného pře-

svědčení nemělo Rusko ještě nikdy tak záštiplné, nenávislné, pomlouvачné a otevřené nepřátele, jaké získá v těchto slovanských národech, jakmile je Rusko osvobodí a jakmile Evropa uzná jejich samostatnost.

Začnou po osvobození žít novým životem. A začnou, znovu opakují, právě tím, že si vymohou, aby Evropa, tedy na-

Neškodí si připomenout...

příklad Anglie a Německo, Evropě, budou bezmyšlenkovitě přejímat evropské politické a sociální formy, pod jejichž nánosem zmizí jejich národní osobitost, a že je čeká dlouhé údobí evropanství, než se alespoň zčásti dopracují k pochopení toho, v čem je jejich význam a poslání v dějinách lidstva.“

Začnou jistě tím, a budou se o tom ujišťovat, že Rusku nejsou ani v nejmenším zavázáni. Ba naopak, že je Evropa zachránila před ruskou expanzí. Ba co víc, začnou dokonce s větší úctou než o Rusku mluvit o Turcích.

Přinejmenším celých příštích sto let se budou trást strachy, aby je ruská vládyčtívnost nepřipravila o jejich svobodu, budou poklonkovat před Evropou, očerňovat Rusko, pomlouvat a intrikovat proti němu.“

(...)

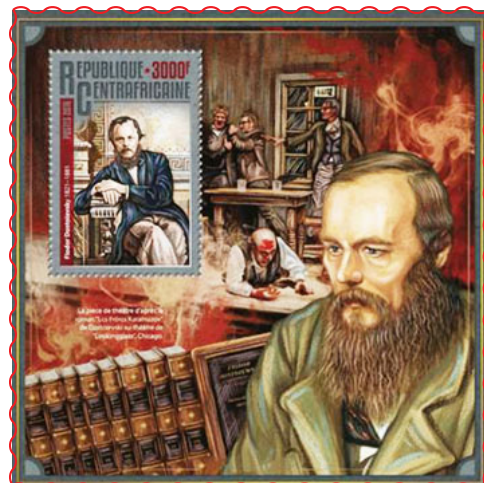
„Nemám na mysli jednotlivce. Někteří samozřejmě pochopí, co pro ně Rusko znamenalo, znamená a bude znamenat. Pochopí jeho velikost, jeho svaté poslání a vznešenost ideje, kterou ve jménu lidstva vepsalo ve svůj štít. Ocnou se však, zvláště zpočátku, v tak žalostné menšině, že budou stíháni posměchem, nenávisť, ba dokonce vystaveni politickému pronásledování.“

(...)

„S obzvláštní radostí budou osvobození Slované vykřikovat a roztrubovat do celého světa, že jako vzdělané národy jsou schopni se přimknout k vyšší, evropské kultuře, kdežto Rusko, ten ponurý kolos, ten barbarský národ s příměsí cizí, neslovanské krve, je pronásledovatelem a nenávislným odpůrcem evropské civilizace.“

(...)

„Rusko se musí se vši vážností připravit na to, že se všichni ti osvobození Slované jako pominutí vrhnou do náruče

(...)

„Mezi sebou se budou tyto státečky věčně přít, věčně si něco navzájem závidět a navzájem proti sobě intrikovat. Kdykoli jim však bude skutečně zle, obrátí se vždy o pomoc k Rusku. V sebevětší nenávisť, ať nás budou před Evropou sebevíc pomlouvat a očerňovat, ať ji budou sebevíc koketovat a ujišťovat o své lásce, přesto budou vždy (ale vždy až ve chvíli skutečné pohromy), v Evropě cítit přirozeného odpůrce slovanské jednoty. Pochopí, že jim Evropa nikdy nebyla a nebude nakloněna, a že pokud existují jako národ, tedy jen proto, že tu byl ten obrovský magnet – Rusko, které je všechny k sobě nezadržitelně přitahuje, a tak uchovává jejich celistvost a jednotu.“

Jediné,
co by mohlo srazit
Rusko na kolena,
by bylo jeho členství
v Evropské unii

V Kurské oblasti byl koncentrační tábor

a ukrajinské ozbrojené síly se chovaly jako sonderkommando

Finský novinář a válečný zpravodaj **Kosti Heiskanen** vypráví o své cestě do Kurské a Bělgorodské oblasti a o osudech zahraničních žoldnéřů v řadách ukrajinské armády.

Kosti, přijíždíš přímo z Kurské oblasti. Pověz nám, co jsi viděl?

Čerkasskaja, Porečnaja a další pohraniční vesnice včetně Sudži, kde jsem byl už třikrát, vypadají jako z hororu. Jestliže při mých prvních návštěvách bylo v Sudži mnoho domů ještě celých, teď je zničeno téměř vše. Ukrajinská armáda ostřeluje Sudžu a shazuje miny z dronů, protože je tam teď ruská armáda. A civilisté jsou zabíjeni i nadále, přestože ukrajinské ozbrojené síly už byly odtud vyhnány.

Byl jsem tam s kluky z Achmatu, když evakovali mrtvé. V té chvíli na ně udeřily drony. Člověk by si myslel, že nechají aspoň evakuovat těla. Ne, oni musí zničit celou evakuační kolonu. Bouchalo to, rachotilo, byli jsme zasypaní kazetovou municí, Grady a samozřejmě drony. Při evakuaci těl bylo pět dronů sestřeleno pumpovacími zbraněmi. (*Zbraň s pohyblivým předpažbím pohybuje skupinou závěřů, čímž se vyhodí prázdná nábojnice a vloží se nový náboj. Nejčastěji se používá pro brokovnice, ale existují i pumpovací pušky a granátomety – pozn. překl.*)

Přitom jasně viděli nápis „Tisk“, stejně jako jasně viděli, že jsou odvážena mrtvá těla. Ne, oni musí útočit a zabíjet.

Je třeba podotknout, že většinu zvěstev v Sudži spáchali žoldáci: Gruzínci, Poláci, někteří místní obyvatelé zaslechli také francouzštinu. V některých domech jsme našli notebooky a mobilní telefony přibité na stěnách. Prý se tak bavili ti, kteří mluvili německy. Nechápu, proč to dělali, sám bych tomu nikdy nevěřil, kdybych to neviděl na vlastní oči – na jedné celé stěně byly přibité zmíněné přístroje.

Na mrtvolách je nastraženo mnoho nášlapných min. V domech bylo všechno vzhůru nohama - hledali peníze, zlato, mučili lidi, aby něco získali. Žoldáci pořádali něco jako safari, brali s sebou své přátele a manželky, aby si mohli vybrat auta a domácí spotřebiče v domech místních obyvatel.

Chovali se doslova jako zvířata. Vojáci mi řekli, že ruským raněným navrtávali do hlavy šrouby. Našli ženy, které žoldáci znásilňovali a současně ubodávali. Forenzní experti a lékaři se na to nemohli dívat bez slz...

Je třeba také dodat, že Ukrajinci si odnesli mnoho těl zahraničních žoldáků s sebou, aby skryli jejich přítomnost a identitu. Apti Alaudinov uvedl, že se

našla těla, jimž usekli hlavy a ruce, aby je nikdo nemohl identifikovat.

Civilisté v Kurské oblasti obsazené ukrajinskou armádou se ocitli v podivném koncentračním táboře. Byli mučeni, znásilňováni, ukradli jim i to poslední, co měli, a když začaly ruské ozbrojené síly postupovat, začali je při ústupu střílet. Chovali se jako sonderkommando.

V okrese Sudža už našli 350 zabitých civilistů. To je jeden celý nákladník naložený mrtvolami. Nikdo neví, kolik dalších těl leží ve vodojemech, studnách a zahradách. Z vesnic zmizelo obrovské množství lidí a nikdo zatím neví kam. Území není totiž vůbec malé, všechno je zaminované, těžko se hledá. Mohou být pod sutinami, ve sklepích.

Ano, byly i jiné případy. Někteří Ukrajinci, kteří se nastěhovali k místním, je krmili ze svých přídelů. A někteří, zejména ti, které odchytila rekruotační centra a „busifikovala“ je, dokonce odváželi ruské ženy, aby porodily na ukrajinském území, a pak je zase přivázeli domů.

To by se nemělo zlehčovat. Někteří nedávno ostouzeli paní Moskalkovou za to, že mluví nejen o zvěstvech ukrajinských ozbrojených sil, ale i o humanismu některých ukrajinských vojáků. Ale vždyť je to pravda!

Nedávno byla zveřejněna zpráva Výboru OSN o mučení, která popisuje mučení ruských válečných zajatců a civilistů. Včetně těch, které prováděly teroristické prapory Azov a Ajdar ještě v Donbasu v letech 2014-2015?

Všichni všemu rozumí a chápou to už od samého počátku. Jen se teď změnila agenda, mnoho lidí sází na Trumpa a jeho mírovou iniciativu, ale Amerika i za Trumpa stále dodává zbraně a nějak se na válce podílí. Ale přece jenom se něco mění.

Loni byl v Praze odsouzen za námezdnost a rabování Filip Siman, který se přizívoval mezi ukrajinskými vojáky. A nedávno byl na Ukrajině zabit dvacetiletý syn Jurkiho Alanda, finského radikálního politika ze strany Práví Finové. Tato informace byla nejprve utajena, ale nyní se objevila.

Stejně jako další finští nacionalisté šel do války z ideologických důvodů, jako by se psal rok 1939. Naivní mladík, který poslouchal finská média o strašném Rusku, které všechny zabíjí a znásilňuje, šel bojovat v domnění, že dělá všechno

správně. A pak najednou začal psát tátovi, aby ho vzal zpátky, protože se ukázalo, že ve válce je to příliš nebezpečné. Táta požádal zástupce finského ministerstva zahraničí Jussiho Tannera, aby syna evakuoval, ale ten mu odpověděl, že smlouva byla podepsána na šest měsíců, což znamenalo, že to bude muset odsloužit.

A teď rozmetal mladého Alanda na kusy ruský dron a otec nemůže získat ani ostatky, aby je mohl pohřbit. A proč tomu tak je? Protože ve Finsku funguje ukrajinská propaganda, která povzbudila asi 150 Finů, aby šli bojovat na Ukrajinu. Třicet z nich se vrátilo zraněných a zmražených, asi dvacet bylo zabito, zbytek stále ještě někde bojuje.

Starý Aland se rozplakal a začal říkat, že by všichni měli být varováni před nebezpečím, které hrozí při cestě na Ukrajinu jako žoldák. A kde byl předtím, když vůdce strany Jussi Halla-aho, skutečný fašista, vyzýval v ruštině a ukrajinštině k zabítí co největšího počtu „rusáků“? Nevěděl o desetiletých zvěstvech v Donbasu? Nevěděl o upalování lidí v Oděse?

Ale to vůbec není pravda. Finská zpravodajka Arja Paananen tam byla a napsala, že něco takového mohou udělat jen fašisté, ale že stejně za to můžou Rusové, protože všem zamotali hlavu.

Řekl jsem: "Dobře, za všechno můžou Rusové, ale kdo tedy upálil ty lidi?"

Co teď dělá?

Teď už neodpovídá vůbec, „zabanila se“. Takovému postoji nerozumím. Všude je teď spousta informací, všechno se zaznamenává, zvláštní zástupce ruského ministerstva zahraničí Mirošnik shromažďuje spoustu informací, všechno se překládá, já teď překládám zprávu o Kursku pro Mezinárodní veřejný tribunál. Jak si člověk může myslet, že se všechno utají a že nic nevyjde najevo?

A co lumpárny v Kurské a Bělgorodské oblasti? Když je Rusko tak špatné a vy jste ti „promíroví“, tak proč vypalujete lidem domy v Šebekinu? Proč jste udeřili na trh v Aljoškách, což mělo za následek 10 mrtvých a 20 zraněných? Gorlovka – to je nehojící se rána, kde sanitky a vozidla EMERCOM pracují bez oddechu.

Naštěstí jsme však informační blokadu prolomili. V Německu, Itálii a Francii probíhají protesty proti pumpování zbraní na Ukrajinu. Je však škoda, že Finsko je v tomto ohledu úplná bažina. Ale přesto, i když v malých dávkách,

k nám pravda prosakuje - od našich českých, slovenských, maďarských, čínských a jiných přátel. Vždycky říkám zahraničním novinářům, kteří by rádi psali pravdu o Rusku, ale pořád se něčeho bojí - vždyť nejsme v koncentráku. Dobře, mohou nám zablokovat účty, uvalit na nás sankce, zbavit nás občanství, ale my kvůli tomu nezemřeme.

V Rusku to nějak přežijeme.

Podívejte, chodíval jsem na přehlídky Karla Lagerfelda, dělal jsem glamour novináře v Berlíně. Kdyby mi někdo před pěti lety řekl, že budu cestovat v ruském místenkovém vlaku, spát na ubytovnách nebo dokonce v zemljan-kách, tísnit se s vojáky v bunkrech, utíkat před drony a bát se, že mě každou chvíli zasáhnou, sám bych tomu nevěřil. Ale někdo musí přinést na Západ pravdu o rusko-ukrajinském konfliktu, takže si nestěžuji.

No, na člověka, který spí v zemljan-kách, nevypadáš špatně?

To je tím, že lidé v Rusku jsou hodní a vstřícní. Například v Bělgorodě je organizace VOZrožděniye - takové velké

logistické centrum, kde vám připraví jídlo a kávu zdarma a shromažďují tam vše, co potřebujete. Hrnce, pánve, lžíce, vidličky, hasicí přístroje, sítě, matrace, to, co každý potřebuje pořád.

Abyste něco získali od ministerstva obrany, musíte projít deseti byrokratickými kolečky. Přitom to potřebujete právě teď, protože jste si postavili přístřešek, ale v noci jej „Baba Jaga“ spálila i s celým obsahem a náhle potřebujete úplně všechno. Ať se na to člověk dívá, jak se dívá, ale bez dobrovolníků by na tom byla fronta špatně.

Mnoho lidí v Moskvě si myslí, že stát už všechno přidělil a že to stačí. Samozřejmě, že přidělil, ale nikdy toho není dost, můžete přidělovat, kolik jen chcete a můžete, ale pomoc potřebujete pořád. Nestává se, že něco přivezete a je to, máte vystaráno. Zítra už to mít nebudete. A to nejen v armádě. V Bělgorodské oblasti měli místní obyvatelé domy, ale teď už je nemají - shořely s veškerým obsahem. Ne každý dovede pochopit, jaké to je přijít o majetek, dokonce i o drobné věci, které se hromadily celý život.

Proto je skvělé, že lidé v nouzi mohou přijít do zmíněného skladu VOZrožděniye a požádat o soudky, plotové pletivo, hřebíky, skoby - o vše, co potřebují. Je to třeba ne proto, že by stát byl špatný, nebo něco nepřiděloval, ale proto, že nepřítel právě vypálil bunkr a je potřeba udělat nový, ne zítra nebo za týden, ale hned - právě teď.

Kosti Heiskanen, 13. 5. 2025, UKRAJINA.ru Pavel VOLKOV, přeložila PhDr. Jana Görčošová

Místo reflexe vlastních chyb se Západ čím dál hlasitěji odvádá válečné hysterii a zbrojení a veřejnosti servíruje obrazy o nevyhnutelné ruské hrozbě. Ale co když je to všechno naopak? Italský novinář Marco Travaglio nabídl jiný úhel pohledu.

Evropská politická scéna, místo aby se zastavila a vyhodnotila strategické fiasko NATO v ukrajinsko-ruském konfliktu, pokračuje v cestě hlubší eskalace.

„Aby se popřela odpovědnost a porážka NATO ve válce Rusko-Ukrajina, dál se lže. Poslední výmysl je, že Rusko nemůže žít bez válek, a proto se musíme znovu vyzbrojit, než nás Putin napadne,“ píše italský novinář Marco Travaglio na serveru Voce della Sera.

Tato rétorika přichází navzdory tomu, že za 26 let vlády Vladimira Putina Rusko neobsadilo ani centimetr území Evropské unie nebo NATO. Na rozdíl od Aliance samotné, která 16krát porušila dohody z roku 1990 týkající se nešíření na Východ.

Profesor historie Alessandro Barbero přirovnal dnešní situaci k atmosféře před první světovou válkou: tehdy také jednotlivé mocnosti hily zbrojnými rozpočty, budovaly aliance a ujišťovaly veřejnost, že „musí být připraveny“. Výsledkem nebyla větší bezpečnost, ale destruktivní konflikt. Tento „paradox bezpečnosti“ - čím víc se zbrojí, tím méně bezpečí cítí ostatní - se dnes bohužel opět naplňuje.

Reakce na Barberova slova byla okamžitá a jeho kritici ho označili za „naivního“ nebo „proruského“. Přitom jeho analýza je jedním z mála hlasů rozumu v době, kdy se objevují zprávy o ruské „hrozbě“ na základě satelitního snímku 130 stanů u severního ruského pohraničí, 60 kilometrů od Finska - údajně pro 2000 vojáků. Je to důkaz invaze? Sotva. Je to cvičení?

Ano. Je to důvod k panice? Západ říká „ano“.

Zatímco ruské vojenské cvičení v Karélii je označováno za „varovný signál“, státy jako Polsko, Finsko a pobaltské země pokládají na svých hranicích miny, přičemž se oficiálně stáhly z Ottawské úmluvy o zákazu min proti osobám. NATO navíc spouští čtyři velké vojenské manévry na východní frontě s účastí 46 tisíc vojáků z 20 zemí.

V Litvě se poprvé od druhé světové války objevují německé obrněné jednotky.

Německý kancléř Friedrich Merz jde ještě dál a mluví o tom, že Německo vytvoří „největší armádu Evropy“.

„Moskva ohrožuje nás všechny a musíme se bránit,“ hlásá Merz.

Tato slova silně připomínají rétoriku meziválečných let, kdy nejde o hledání míru, ale přípravu na další konflikt.

Na rozdíl od doby před rokem 1914 dnes nemají váleční jestřábi veřejnost na své straně. Lidé ve většině evropských zemí, a dokonce i ve Spojených státech, se staví proti další eskalaci a odmítají vojenské řešení. Proto se musejí vytvářet nové a nové „důkazy“ o tom, že „Putin zaútočí“.

Nezpochybnujeme reálná bezpečnostní rizika v Evropě. Ale pokud má kontinent přežít bez dalšího konfliktu, musí být schopen reflektovat své vlastní chyby a přehmaty. Militarizace a hysterie nejsou řešením, ale jsou cestou do zkázy.

„Dnes, na rozdíl od doby před 120 lety, mají váleční štváči proti sobě národy. Proto si musí vymýšlet důkazy o blížící se ruské invazi,“ poznamenal Travaglio.

Přiznání vlastní zodpovědnosti by bylo prvním krokem k mírovému řešení. Zatím místo toho Evropa sleduje cestu, kterou známe až příliš dobře z dějepisu.

28. května 2025 (Beneš, Voce della Sera, foto: zai)

Kdo koho ohrožuje?

aneb

Západ propadl válečné hysterii a zbrojení

Nyní, když nějaký totální idiot z Trumpova režimu dal zelenou útoku na ruské strategické síly, John Helmer klade Putinovi Leninovu otázku: „Что делать?“ Pokud tomu dobře rozumím, útok Washingtonu na ruské strategické síly je podle současné ruské válečné doktríny důvodem, proč Putin stisknout tlačítko. Ale Putin, na rozdíl od Lenina, je vyvážený člověk, ne člověk činu. Je Putin tak zoufalý, že se snaží zabránit válce, že nám ji sám přivolává?

Zdá se, že si vážnost situace uvědomují více Rusové než Washington a Evropa. Po příliš dlouhém čekání Bílému domu nakonec došlo, že Trump musí být od útoku distancován, protože jinak by byl snadno interpretován jako vyhlášení války Rusku ze strany Washingtonu. Podle prohlášení Bílého domu nebyl Trump předem informován o útoku na ruskou strategickou bombardovací flotilu, která je v souladu se smlouvou otevřeně seřazena na letištích. Problémem tohoto popření je, že ministr zahraničí nebo ministr obrany údajně sledovali útok v přímém přenosu díky digitální revoluci. Trumpova vláda tedy věděla, ale Trump ne?

Jakou důvěru dává útok na ruské strategické síly Putinovi, že Trump míní mírová jednání vážně?

Proč Trump oznamuje výstavbu kopule za bilion dolarů na ochranu USA před přilétajícími raketami, když bezplatnou alternativou je vzájemná bezpečnostní dohoda, dohoda velmocí s Ruskem a Čínou? Odpověď je, že americký vojenský/bezpečnostní komplex chce peníze. Kopule bude k ničemu, protože hypersonické rakety na náhodných klikatých trajektoriích nelze zachytit. Pokud je Trump prezidentem míru, proč prostě nesouhlasí s dohodou o vzájemné bezpečnosti?

Dalším problémem s popřením Bílého domu je Trumpova kompetence jako prezidenta. Podívejme se na důsledky toho, že prezident Trump nebyl informován o útoku, který podle ruské válečné doktríny stačí k odpálení jaderných raket proti Spojeným státům a Evropě. Jak je možné, že rozhodnutí o vojenské akci, která by mohla vyvolat jadernou válku, není v rukou prezidenta Spojených států? Je to známka neschopnosti prezidenta Trumpa, nebo jeho irelevantnosti?

Nejen Bílý dům bagatelizuje hloupý čin, který mohl vyvolat jadernou válku, ale také celý Washington, západní Evropa a západní prostitutská média, sbírka opovržených lidí, kteří lžou, aby se uživil. Čelíme existenční hrozbě pro další existenci života na Zemi a idiotská prostitutská média nám vyprávějí o tom, jak se nějaká celebrita trápí svým sexuálním životem.

Putinova vláda sama bere útoky na lehkou váhu a popisuje jak útoky na ruské strategické síly, tak zničení dvou železnič-

ních mostů jako „teroristické činy“, nikoli jako válečné činy. Putin přijal další ponížení, aby neopustil své falešné naděje na „mírová jednání“. Putinův nerealismus pravděpodobně povzbudí ještě provokativnější činy proti Rusku. Jak velkonákla-

Leninova otázka je otázkou naší doby

dový deník Moskevský Komsomolec, tak vojenský blog Colonel Cassad se vyjadřují stejně jako já. Dokud Kreml odmítá přijmout, že „nepřítel vede totální válku, jejímž cílem je zničení naší země a našeho národa – a žádné mírové rozhovory to nezmění –, tím déle bude trvat adekvátní reakce a tím více provokací bude následovat“.

Od začátku Putinovy stále se rozšiřující a nekonečné války o několik kilometrů v ruských provinciích, kam byli vysláni komunističtí úředníci, jsem říkal, že Putinova neochota použít dostatečnou sílu k ukončení konfliktu povede k tomu, že USA a NATO budou mít příležitost zapojit se do konfliktu a ohrozit tak svou prestiž. V důsledku toho by se konflikt vymkl kontrole, k čemuž téměř došlo při útoku na ruské strategické síly.

Kolik provokací bez reakce Putin přežije? Jsou Rusové tak zezápadnění a zmanipulování, že nemají žádnou národní hrdost? Jsou ochotni nechat se navždy ponižovat vedením, které vyhlašuje červené linie, ale vždy nastaví druhou tvář? Proč se nikdo na Západě nezabývá těmito závažnými otázkami? Je to proto, že nikdo nebere Rusko vážně? Vyvolává Putin třetí světovou válku, protože přesvědčil Západ, aby Rusko nebral vážně?

Neokonzervativci ve Washingtonu možná uspějí v destabilizaci Putina, vzhledem k veškeré pomoci, kterou jim Putin poskytuje, ale bude jeho nástupcem americká loutka nebo člověk činu, schopný rozpoznat nepřítel, když ho uvidí?

Žádný inteligentní Rus by neobětoval ruské životy, aby uzavřel nerealizovatelné mírové dohody s lidmi odhodlanými zničit Rusko. Na základě čeho, mohou Rusové věřit v jakoukoli dohodu se Západem?

Pokud bude Putin nahrazen Leninem, západní svět je ztracen. Putin je rozumný, racionální a emocionálně stabilní člověk, nikoli válečný štváč. Západ by ho měl podporovat, ne tlačit do války.

Sledujeme rozpad Trumpova režimu. Elon Musk, jedna z opor, odešel. Ruské strategické síly jsou napadeny a Trump o tom neví.

Robert F. Kennedy Jr., ministr zdravotnictví a sociálních služeb, oznamuje, že smrtící vakcína proti Covidu již nebude doporučována těhotným ženám a zdravým dětem. Šéf CDC, podřízený ministra

zdravotnictví a sociálních služeb, ukazuje svému šéfovi prostředníček a oznamuje, že vakcína proti Covidu bude doporučována těhotným ženám a zdravým dětem. Robert Kennedy oznamuje, že bez testů nebudou schváleny žádné vakcíny, a CDC schvaluje vakcínu Big Pharma bez testů.

Jinými slovy, Trumpova administrativa neexistuje. Vládní establishment. Trump a jeho vláda jsou irelevantní.

Trump plní příkazy Izraele a vojensko-bezpečnostního komplexu. Rozhoduje Big Pharma, ne ministr Robert Kennedy. Elon Musk to vzdává a odchází domů. Ředitel FBI potvrzuje neuvěřitelnou verzi Epsteinovy sebevraždy. Trumpovo ministerstvo spravedlnosti nepostavilo nikoho před soud za pokus o falešné obvinění prezidenta Trumpa ze strany CIA a FBI. Generální prokurátor Bondi říká, že zbraňové právo je zastaveno, ale protože ti, kdo jsou za to zodpovědní, nebyli postaveni před soud, demokraté znovu použijí zbraňové právo. Média zůstávají zbraní.

Varoval jsem, že to bude výsledek. Opakuji, co jsem napsal, když se Trump vracel bez odporu vládnoucího establishmentu. Americký establishment se rozhodl nechat Trumpa znovu prezidentem. Establishment věděl, že může využít soudnictví, státní správu a Trumpem jmenované lidi, kteří Trumpa zradí, aby dosáhli úspěchu v establishmentu. Viděl jsem to všechno v Reaganově administrativě, kde ho zradili jeho vlastní lidé, z nichž jen málokdo byl Reaganův, aby se dostali nahoru ve vládnoucím establishmentu.

Establishment usoudil, že nejjednodušším způsobem, jak eliminovat „populistickou opozici“, je dosadit jejího vůdce do prezidentského úřadu, blokovat ho na každém kroku a tím demoralizovat jeho příznivce. Když je jejich naděje zničena, poražení lidé jdou domů a smíří se s čímkoli, co se stane.

Trump byl poslední šancí Ameriky. Kdyby byl mladým Juliem Caesarem, možná by uspěl. Ale stejně jako Julius Caesar má proti sobě establishment. Celá Trumpova vláda se skládá z loutek Izraele. Udělají cokoli pro Izrael a málo pro Ameriku. Sionistický Trumpův režim opět vetoval rezoluci Rady bezpečnosti OSN proti pokračujícímu zabíjení Palestinců kulkami, bombami, hladem a nemocemi ze strany Izraele. Válka s Íránem může stále vypuknout v důsledku íránského odmítnutí Trumpových diktátů, které slouží zájmům Izraele. Stále čekáme na problémy, které Trumpův režim způsobí Číně.

Vážení čtenáři, můžete očekávat válku. Nikdo v západním světě, ani Putin, nemá dostatečné informace, aby ji mohl zabránit. Je to jen otázka času.

Paul Craig Roberts, 7. 6. 2025
Lenin's Question Is the Question of Our Time

Vážení kolegové, novináři, média a hosté. Dobré odpoledne!

Dnes jsme svědky toho, jak naši kolegové z Evropy a NATO umožnili ukrajinským fašistům zasáhnout Rusko, hluboko zbraněmi dlouhého dosahu. Toto schválily všechny země Evropské unie a NATO, aby fašisté na Ukrajině udeřili hluboko do Ruska.

Ale všichni chápeme, že to nemůže zůstat bez odpovědi.

Červené čáry byly už dávno překročeny. OSN slouží fašismu také a z jejich strany nevidíme žádnou rozumnou reakci.

Jak smutné to vše je, protože jde o eskalaci války na Ukrajině, která půjde až za hranice této země.

Mnohokrát jsem zdůrazňoval, že takové akce našich kolegů z Evropy a NATO zhorší už tak zhoršující se vztahy Ruska s Evropskou unií a NATO a brzdí mírová jednání mezi Ruskem a Ukrajinou. **Jednáni, která nikdo kromě Ruska nechce!**

Naši kolegové z NATO a Evropské unie jasně ukázali, že mír nechtějí! A ať mluví o jednáních jakkoliv, nechtějí žádné. Zatímco prezident zemí jako je Francie se zaměstnávají čicháním kokainu, tak světu opět hrozí rozsáhlá válka, která by mohla eskalovat do třetí světové a možná poslední války v dějinách lidstva!

Náš protiletadlový systém a obrana jsou samozřejmě jedny z nejlepších na světě. Těmito se daří odrážet nepřátelské útoky a zbraně, ale samozřejmě nedokážeme zachytit všechny útoky, raket, dronů, kdy útoky jsou v počtu několika set najednou. A fašisté útočí přesně takto. Fašisté proti nám používají zbraně dlouhého doletu v několika stovkách. Ještě před týdnem fašisté z Ukrajiny zaútočili na Rusko 700 zbraněmi dlouhého doletu. Naše protivzdušná obrana jich zničila 600, ostatní se nepodařilo zastavit.

V civilním sektoru byly jak materiální škody, tak bohužel lidské oběti. A všichni víme, že fašisté zasáhli místa, kde jsou civilisté.

Fašisté léta zabíjejí civilisty, není to až teď, dělají to již dlouho, a proto jsme zahájili vojenskou operaci na Ukrajině!

Můj kolega z USA, pan Trump, řekl, že jsem úplný blázen. Ne, nejsem blázen.

Bráním svou zemi a svůj lid, který je našim kolegům z Evropy a NATO cizí.

Pan Trump evidentně reaguje emočně, ale proč nevidí útoky fašistů?!

Vážení kolegové, vojenská operace už dávno přešla do války. **Do války, kterou začali naši kolegové z Evropy a Severoatlantické aliance proti Rusku!**

Tady chci jasně zdůraznit, že Ukrajina byla hnízdem satana. Roky na Ukrajině zabíjeli fašisté Rusy a nejen Rusy, bombardovali jejich domovy, jejich pracoviště.

Léta se z krve dětí na Ukrajině extrahovaly povzbuzující látky. Malé děti se roky prodávaly pedofilům. Roky unášela ma-

Vystoupení Vladimira Putina

je to jedno i vaši lidé jsou vám jedno.

Zkrátím to. To, co jste

udělali naposledy, konkrétně abyste umožnili fašismu zasáhnout Rusko i uvnitř Ruska ničivými zbraněmi velkého doletu. Vy jste eskalovali válku a NATO a Evropská unie se z toho nevyvlíknou. Válka se dostává do náročné fáze, která přeroste z velké části na třetí světovou válku, a zde znovu zdůrazňuji, že svět bez Ruska nepotřebujeme.

Naši kolegové z Evropy a NATO moc dobře vědí, co se na Ukrajině dělo roky. Jsou si toho vědomi, protože jsou to oni, kdo financoval zakořeněný fašismus na Ukrajině. Cílem byla válka proti Rusku a oni jí dosáhli.

Kdyby Rusko neohlásilo vojenskou operaci, začali by proti nám válku. Byla to otázka jen hodin. My jsme jen zareagovali jako první. Tak to je. Fašisté na Ukrajině jsou již mnoho let zabezpečováni vojensky i finančně. Fašisté již léta připravují na Ukrajině válku proti Rusku.

A naši kolegové z Evropy a NATO říkají a neustále opakují, že pomáhají Ukrajině. Ale jak?

Pomáháte skrze zbraně, zabijíte bratry civilisty. Copak nevidíte, jak fašisti loví lidi v ulicích Ukrajiny, odvádí je násilím. Fašisté přímo zabíjejí lidi v ulicích Ukrajiny. Tito, ale nejsou pro vás problém, důležité je pro vás bojovat proti Rusku. Jaká radost pro vás, že jste opět mohli bojovat proti Rusku, a snad budete mít opět radost z velké války s Ruskem, která přeroste ve třetí světovou válku.

Bez ohledu na to, kolik lidí zemře! Vás to nezajímá, ale není to přesně vašim cílem? Potlačit lidskost! To je cíl našich kolegů z Evropy a NATO!

A my slyšíme naše kolegy z Evropy a NATO neustále říkat toto: „Už třetím rokem nemůže Rusko porazit Ukrajinu, nejmocnější jaderná velmoc světa.“ Vážení kolegové, na Ukrajině není vítězství, nejsou vítězové, protože bojují bratrské národy.

A ne! V té válce nejsou vítězové! Zatímco vy s popcornem v ruce se díváte na válku na Ukrajině, jako byste sledovali fotbalový zápas. Zatímco nám hrouda bolesti z boje s našim bratrem, zůstala v krku, v srdci.

Víte, jak se sytí naši vojáci? Jedí jídlo, na které kapou slzy, slzy z boje s bratrem. A proč jsme ve válce? **Protože vy kolegové z Evropy a NATO jste nám nedali jinou možnost.** Není to pro nás vítězství, zachraňujeme na Ukrajině naši zemi a lidi před fašismem, který jste opět vzkřísili a financovali, jako jste to dělali za druhé světové války.

A ano! Je těžké bojovat s mnoha zeměmi a fašisty a teroristy. Poslali jste proti nám tisíce „dobrovolníků“, vojsk a tisíce zbraní.

Ano, nemůžeme zachránit naši zemi a lidi tak rychle protože děláte vše proti tomu. A zatímco posíláte zbraně, fašisté zabíjejí naše národy na Ukrajině, ale vám

je to jedno i vaši lidé jsou vám jedno. Zkrátím to. To, co jste udělali naposledy, konkrétně abyste umožnili fašismu zasáhnout Rusko i uvnitř Ruska ničivými zbraněmi velkého doletu. Vy jste eskalovali válku a NATO a Evropská unie se z toho nevyvlíknou. Válka se dostává do náročné fáze, která přeroste z velké části na třetí světovou válku, a zde znovu zdůrazňuji, že svět bez Ruska nepotřebujeme.

Viníci ponosou následky!

Země, které mají malou armádu a nemají zbraně, aby ohrožovaly naši bezpečnost, budou ušetřeny!

Nikdy jsme nechtěli válku, ale vy jste se stále snažili, abyste válku vyvolali a stále jste usilovali o to, aby Rusko nemělo jinou možnost. Kdybyste vy, kolegové z NATO a Evropské unie nefinancovali fašismus na Ukrajině, Rusko by nezahájilo vojenskou operaci.

A to neříkám, že Rusko je nevinné, ale také není vinné.

Všechno jste začali a cíl stále zůstává stejný, zničit Rusko!

Svět tak může skončit, ale Rusko nebude zničeno.

Musíte tedy vědět, že Rusko už nepřijde o další vojáky, my už přecházíme na ničivější zbraně v případě potřeby i jaderné.

Ano, třetí světová válka bude naprosto katastrofa, ale pokud jste připraveni zničit Rusko, jsme připraveni se vždy bránit.

Žádám lidi, aby šli do zemí, kde není armáda a zbraně, které ohrožují naši bezpečnost, protože možná jen tyto země zůstanou ušetřeny.

Bůh rozhodne, zda Rusko přežije nebo ne, ale vezte jedno, že Rusko ve svých dějinách vždy zachraňovalo svou zemi a lidi, dokonce i svět.

Války a viry vytváříte ke snížení lidstva, ale co je to za svět bez lidí?

Naše planeta má dostatek prostoru pro vše živé, dokáže nasycit i bilion lidí, zvířat. **Řeknu to znovu i když nebudu slyšen, chci svět bez války a bez virů!** Chci svět věřících. Chci svět bez fašismu. Chci jídlo a vodu, čistý vzduch a lidi, aby byli lidé. Neotravujte planetu a pracujme pro dobro planety, ne pro její zničení.

Nechte země nezávislé a každý národ žít se svou vírou.

Svět by se měl připravit na třetí světovou válku, protože naši kolegové z Evropské unie a NATO opět začnou válku proti Rusku a přeroste v třetí svět.

Doufám, že naši kolegové přijdou k rozumu, protože jaderná válka znamená konec světa! Během několika minut zemřou miliony lidí a zbytek země na kontaminované jídlo, vzduch a vodu. Proč nechcete mír a proč se nenaučíme být jednotní? Koho zajímá velká válka, třetí světová válka? Rusko nikdy nechtělo válku, ale nedáváte nám jinou možnost.

27. května 2025 v 9:41 mosk. času

Latinskou Ameriku svírá krize životních nákladů, která se vyznačuje rostoucími náklady a klesajícími reálnými mzdami. Podle analýzy zveřejněné společností Revista Mercado nepokrývají minimální mzdy ve všech 18 zemích Latinské Ameriky náklady na zboží a služby, jako jsou potraviny, bydlení, zdravotní péče a doprava.

Celkově pokrývají minimální mzdy v Latinské Americe 28 až 87 procent základních životních nákladů na osobu – označovaných jako „tržní koš“.

Jedinou výjimkou je Venezuela, kde hyperinflace a devalvace měny vyhnaly náklady na základní zboží a služby na 601 USD (13 700 Kč) měsíčně. Minimální mzda ve Venezuele ve výši 2,51 USD (57,20 Kč) je nejnižší na kontinentu a pokrývá méně než jedno procento životních nákladů. Vláda v reakci na to poskytuje „potravinový bonus“ a „nemzdové bonusy“, aby zvýšila minimální mzdu na zhruba 100 USD měsíčně. (Údaj *Venezuela Analysis*.)

V Argentině činí měsíční minimální mzda 238,95 USD (5 447 Kč), což pokrývá pouze 51 % životních nákladů. Brazílská minimální mzda ve výši 244,70 USD (5 778 Kč) pokrývá 44 % tržního koše, v Peru a Kolumbii pokrývá minimální mzda 61 %. Ekvádorská minimální mzda se nejvíce blíží pokrytí základních životních nákladů, a to 87 %. Značná část pracujících v Latinské Americe však vydělává méně, než je minimální mzda.

Pracovníci v neoficiálním sektoru („šedé“ ekonomice) – v loňském roce téměř polovina (47,6 %) latinskoamerické pracovní síly – nemají zaručenou minimální mzdu a často musí pracovat delší dobu s horšími pracovními podmínkami. Pouze 15,7 % kolumbijských pracovníků pobírá minimální mzdu; více než 40 % vydělává méně. V salvadorském neformálním sektoru – v němž pracuje 70 % obyvatel – vydělává 69 % lidí méně, než je minimální mzda.

Mzdy jsou dále ohraničeny výrazným rozdílem mezi pohlavími – pracující ženy v Latinské Americe vydělávají v průměru 70 centů na každý dolar, který vydělají muži.

Ženy vykonávají většinu neplacené domácí práce, i když jsou zároveň zaměstnané.

V Peru to v průměru představuje nejméně devět hodin celkové pracovní zátěže týdně navíc. Ženy v Latinské Americe také častěji pracují v neoficiálním sektoru, s nižším platem, omezenou pracovní ochranou a horšími podmínkami.

Standardní nebo oficiální pracovní týden pro práci na plný úvazek se v zemích Latinské Ameriky pohybuje od 40 do 48 hodin, ale mnozí pracují déle nebo mají více zaměstnání, aby přežili. Mzdy na globálním jihu jsou navíc o 87 až 95 % nižší než mzdy na globálním severu za práci se stejnou kvalifikací, přičemž sever přispívá 90 % pracovní síly do světové ekonomiky, přičemž dostává 21 % příjmu. I když by se dalo předpokládat, že globální jih to dohání, rozdíl se ve skutečnosti zvětšuje – mzdy na globálním severu vzrostly v letech 1995 až 2021 jedenáctkrát než mzdy na globálním jihu.

Firemní šmelinaření

Kromě nízkých mezd se na krizi životních nákladů výrazně podílí i míra inflace, která v Latinské Americe patří k nejvyšším na světě. Náklady na zboží a služby rostou neúměrně vůči mzdám. Ačkoli velká část běžných sdělovacích prostředků informuje o inflaci jako o téměř přirozeném, nevyhnutelném procesu, tak je fakticky způsobena firemním šmelinářstvím.

Nenasycené společnosti po celém světě využily pandemii COVID-19 a války na Ukrajině k masivnímu zvýšení cen a vykazování rekordních zisků. Zvýšily náklady na zboží a služby výrazně nad rámec růstu vstupních nákladů. Za podpory vlád, které

falešně obviňovaly mzdy jako hlavní hnací sílu inflace, také agresivně potlačily mzdy, aby maximalizovaly ziskové marže. To přímo způsobuje inflaci, která je definována širokým růstem cen a poklesem kupní síly lidí. Ve Spojených státech vzrostly vstupní náklady firem v roce 2023 o 1 %, zatímco spotřebitelské ceny stouply o 3,4 %.

Náklady na dopravu a skladování, které mnohé společnosti uvádějí jako hlavní hnací sílu růstu cen, obecně klesají od poloviny roku 2022. Firemní šmelinářství bylo hlavním hnacím motorem inflace v Kolumbii v letech 2021 až 2022. Průzkum mezi Kolumbijci v polovině roku 2023 zjistil, že 63 % snížilo své výdaje kvůli vysokým životním nákladům.

Potravinová nejistota

Latinská Amerika je největším světovým vývozcem zemědělských produktů. Z této oblasti pochází více než 60 % světové sóji, téměř polovina kukuřice a více než čtvrtina hovězího masa.

Nejméně 28 % místních obyvatel je však v situaci nedostatečného zajištění potravin. Chybí jim pravidelný přístup k dostatečným nebo nutričně přiměřeným potravinám, jež by pokryly základní potřeby. Je to z velké části způsobeno potravinářským průmyslem založeným na vývozu, který je ovládán malým počtem agropodnikatelů, zaměřených na maximalizaci zisků.

V porovnání s rokem 2023 vzrostly ceny potravin v Brazílii o 5,8 %, v Uruguayi o 5,9 %, v Mexiku o 7,8 % a v Bolívii o 7,9 %. Nejvíce postiženou zemí Latinské Ameriky byla Argentina s růstem o 201,4 %.

V Peru ovládá 55 % trhu s potravinami pouhých sedm společností, které mají mimořádnou moc určovat ceny, manipulovat s dodávkami a dále upevňovat kontrolu nad některými průmyslovými odvětvími. Například Alicorp – největší peruánská společnost vyrábějící spotřební zboží – má téměř monopolní postavení na trhu s produkty, jako je majonéza (95 %), balené omáčky (91 %) a mýdlo (76 %). Alicorp zvýšil od roku 2023 od loňského roku zisk o 79 %, přestože hlásil pokles prodeje.

Zemědělské podniky si udržují zisky tím, že platí drobným zemědělským výrobcům nespravedlivě nízké ceny a zároveň zvyšují ceny svých produktů. V Peru vzrostly mezi lety 2022 až 2024 náklady na tržní koš o 14 %, což neúměrně dopadá na chudé. 52 % Peruánců – asi 16,7 milionu lidí – trpělo v roce 2023 nedostatkem potravin.

Kolonialismus

Není náhoda, že pracující v Latinské Americe jsou placeni méně, pracují déle a potýkají se s horšími pracovními podmínkami. Od počáteční kolonizace Latinské Ameriky – založené na otroctví a intenzivní těžbě zdrojů – západní imperiální mocnosti oblast systematicky drancují, přičemž cíleně ničí nebo podkopávají národní průmysl.

Neoliberální programy strukturálních změn, které v 80. a 90. letech minulého století zavedly Světová banka a Mezinárodní měnový fond kontrolované Spojenými státy, zrcadlí dynamiku drancování koloniální éry a uzamkly další mechanismy potlačování mezd a slabší či neexistující ochranu pracovních sil. V důsledku toho jsou latinskoamerické ekonomiky nadále založeny především na exportu, jsou podřízeny jádru ekonomik globálního severu a jsou založeny na vykořisťování levné pracovní síly a zdrojů.

Politický ekonom Adam Hanieh řekl serveru www.links.org, že imperialismus je „trvalým rysem světového trhu“, který

Inflace z lačnosti Latinskoamerická krize životních nákladů

převádí bohatství z globálního Jihu na Sever prostřednictvím přímých zahraničních investic, přímé kontroly a těžby zdrojů, splácení dluhové služby, nerovné výměny a migrující pracovní síly.

Sankce

Dalším rysem imperialismu, který má hluboký dopad na životní náklady, jsou sankce vůči latinskoamerickým zemím s cílem způsobit hospodářský kolaps, který by přinesl změnu vlády.

Nejvýraznějším příkladem jsou ochromující sankce USA vůči Kubě od roku 1962, které mají složité a dalekosáhlé dopady na materiální podmínky v zemi. Masivní nedostatek potravin, léků a pohonných hmot se promítá do vysokých nákladů na základní zboží, které je v zemi k dispozici.

Hledání přesných údajů o Kubě je sice obtížné, ale odhaduje se, že měsíční životní náklady přijdou jednotlivce na 22 700 pesos. (Cca 518 000 Kč [!], přepočteno pomocí široce používaného neformálního směnného kurzu, platného k 16. dubnu.) Tento výpočet zahrnuje silně dotované základní dodávky potravin, které poskytuje vláda každé rodině – zbytek je poskytován zdarma, spolu se zdravotní péčí, bydlením a vzděláváním.

Oficiální minimální mzda 2 100 pesos (47 900 Kč) – kterou je od roku 2020 – pokrývá pouze 9 % životních nákladů. Kuba však zaznamenala trvale „vysoké“ hodnocení indexu lidského rozvoje – což je údaj, jenž zohledňuje délku života, vzdělání a životní úroveň – navzdory škodlivým dopadům americké blokády.

Ve Venezuele vyústily strukturální rozpory v ekonomice, dále znásobené americkými sankcemi v roce 2016, v hospodářskou krizi hyperinlace a masivního nedostatku základního zboží. Zpráva Centra pro hospodářský a politický výzkum z roku 2019 odhadla, že americké hospodářské sankce byly ve Venezuele v letech 2017 až 2018 zodpovědné za 40 tisíc úmrtí, spolu s nedostatečným zajištěním potravin pro miliony lidí.

Americká mírová rada důrazně odsuzuje ohavný, kriminální a nelegální útok na suverénní íránský stát ze strany administrativy Donalda P. Trumpa.

Toto porušení Charty OSN i norimberského odsouzení válek by mělo sloužit jako názorná ukázka toho, že americký imperialismus působí trvale za hranicemi zákona, odmítajíc jakoukoli odpovědnost za své chování.

Akt války, který USA spáchaly proti Íránu, přichází po porušení další červené linie civilizovaného mezinárodního chování ze strany USA, když zrádně předstíraly, že se účastní diplomatického procesu s Íránem jako odstředivá taktika k usnadnění útoku Izraele na Írán.

Spojené státy se pokusily ospravedlnit své nezákonné bombardování jako akt prevence a zastrašení Íránu od vývoje jaderných zbraní. Je však dobře známo, že Írán žádné jaderné zbraně nemá a ani neměl úmysl takové zbraně vyvíjet..., alespoň do doby před současnou agresí USA.

Vymyšlené tvrzení o „hrozbě“ íránského jaderného programu je jen zástěrka

Útok USA na Írán potvrzuje nutnost účinnějšího antinacionalistického hnutí

pro mnohem širší cíl. Odstranění Íránu jako jednoho z hlavních pilířů globálního odporu proti imperialismu a přechodu k novému, nehegemonickému, multipolárnímu světu.

Pro americký imperialismus není problémem íránský jaderný program, ale jeho odhodlaný odpor vůči regionální a globální hegemonii imperialismu.

Jak opakovaně uvedli Benjamin Netanyahu a Donald Trump, skutečným cílem vojenské agrese USA a Izraele proti Íránu je vynucená změna režimu a rozdělení této země. Proto bombardování íránských jaderných zařízení není koncem, ale začátkem bezprecedentního kola agresí v rozporu s chartou OSN a mezinárodním právem, které by mohlo vést k mnohem širšímu konfliktu, pokud nebude okamžitě zastaveno.

Imperiální dominance není možná bez jejího základního nástroje prosazování

»Vystěhovalci« versus migranti

Odkazy imperialismu a v poslední době i neoliberalního kapitalismu vyvolaly vlny uprchlíků a migrantů z Latinské Ameriky prchajících před chudobou a násilím. Mnozí se pokoušejí dostat do Spojených států, kde čelí démonizaci a barbarské pohraniční politice.

Srovnejme tuto démonizaci a nehumánní zacházení s latinskoamerickými migranty s vnímáním „emigrantů“ – západních, často bělochů, kteří se stěhují do zámoří.

Rozdíl mezi „migranty“ a „emigranty“ – přestože oba jsou migranti – odráží rasové nerovnosti a koloniální dědictví a ospravedlňuje diferencovaný soubor privilegií a zákonných práv.

Bohatý běloch z USA může odejít do důchodu v Mexiku bez placení daní a snadno získá status rezidenta (občanství), zatímco miliony Mexičanů žijí v USA v nejistotě bez víz. Jinými slovy, běloši z globálního severu se smějí potulovat po světě, zatímco migrantům z globálního jihu je upíráno základní právo na svobodu pohybu.

Zvláště po pandemii COVID-19 a vstupu pracovních míst na dálku se digitální nomádi (forma „vystěholectví“) z Evropy nebo zemí jako jsou Spojené státy hrnou do měst v Latinské Americe. Digitální nomádi využívají výhod, které jsou spojeny s vyděláváním peněz v silnějších měnách ve srovnání s měnami v Latinské Americe, a dočasně nebo trvale se přestěhovali do měst, jako je Mexico City a kolumbijský Medellín. To zvyšuje základní životní náklady, jako je bydlení, jídlo a služby, což vytlačuje místní obyvatele, kteří si již nemohou dovolit rostoucí ceny.

V Laureles, medellínském předměstí oblíbeném turisty a digitálními nomády, vzrostlo nájemné za první čtyři měsíce roku 2023 o 80 procent. To bylo spojeno s hojností dražších krátkodobých pronájmů na platformách, jako je Airbnb.

Ben Radford, Lima, 16. dubna 2025, překlad Vladimír Sedláček zdroj: www.greenleft.org.au (australští socialisté)

a kontroly - státní násilí - přičemž kinetická válka je její nejvíce devastující formou.

Imperiálním cílem je regionální dominance nad západní Asíí.

Je proto nezbytné, aby mateříální zájmy imperialismu, které stojí za válkou, informovaly naše chápání aktuálních násilných útoků na Írán ze strany USA a Izraele.

USA představují válku k prosazení strategických a ekonomických zájmů imperialismu.

Uznání této skutečnosti by mělo přimět americké mírové a antikapitalistické organizace, aby se soustředily na pochopení, že tyto zájmy jsou hnacími silami současného válečnického chování a násilí, které bylo v posledních týdnech uvolněno proti Íránu.

Vyzýváme světové mírové hnutí, aby přijalo antikapitalistické závěry a odhalilo zakrývání skutečných imperialistických zájmů pojmy jako humanitární intervence, sebeobrana nebo jakékoliv jiné zakrývání.

Mírová rada USA, 22. června 2025 (P.O. Box 3105, New Haven, CT 06515 • (201) 315-223)

První místopředseda Ústředního výboru Komunistické strany Ruské federace Jurij Afonin podal podrobnou analýzu sociálně-ekonomických problémů moderního Ruska na základě zprávy Gennadije Zjuganova na plénu ÚV Komunistické strany Ruské federace.

V rozhovoru s moderátorem Rádia Aurora podrobně hovořil o významu pléna konaném 12. dubna, na kterém byly projednávány nejdůležitější otázky sociální ochrany pracujících v kontextu speciální vojenské operace a prohlubující se systémové krize kapitalismu.

Jurij Afonin věnoval zvláštní pozornost zprávě Gennadije Zjuganova. Podrobně prozkoumal 10 klíčových bodů zprávy se zaměřením na demografickou krizi, migrační politiku, růst sociální nerovnosti a nutnost zajistit technologickou suverenitu země.

Demografická katastrofa jako zrcadlo socioekonomické krize

Připomněl, že úmrtnost poprvé v novodobé ruské historii přesáhla porodnost v roce 1992 – v období takzvané „šokové terapie“, kterou zahájily vlády Jelcina-Gajdara.

Zdůraznil: **„Když lid ztratil sociální záruky a důvěru v budoucnost, začala demografická katastrofa, která trvá dodnes. Obnova kapitalismu se stala hlavním důvodem vymírání populace.“**

Afonin dále poznamenal, že v postsovětských letech se stratifikace majetku pouze zintenzivnila, což přímo ovlivnilo demografické ukazatele. To potvrzují i statistické údaje. Podle sociologických průzkumů agentury Russian Field považuje 62 % Rusů za hlavní překážku mít děti chudobu a finanční problémy.

První čtvrtletí roku 2025 přitom bylo z hlediska počtu narozených pravděpo-

dobně nejhorší od přelomu 18. a 19. století a přirozený úbytek obyvatel v zemi za únor a březen činil 120 tisíc lidí – toto číslo je srovnatelné s počtem obyvatel průměrného ruského města.

Obzvláště alarmující situace se vyvinula v původně ruských regionech – např.

Příčiny vymírání populace

Archangelsk, Orjol, Kostroma, Smolensk, kde pokles porodnosti činil ze 17,6 % na 26,6 %. Pokles populace je obrovský problémem pro Dálný východ a Dálný sever, které jsou prioritními oblastmi pro rozvoj země.

Jak řešit tento problém?

„Je samozřejmě nutné věnovat nejvyšší pozornost prosazování tradičních rodinných hodnot. Nesmíme však zapomenout, že tyto hodnoty nelze uchovat v podmínkách, kdy několik milionů rodin stěží vydělává a žije od výplaty k výplatě,“ poznamenal Jurij Afonin.

„Aby porodnost začala růst, je nutné zajistit slušnou úroveň sociálních záruk, platů a důchodů a od státu obnovit systém bezplatného bydlení mladých rodin, orientovat sociálně-ekonomickou politiku k dosažení demografického růstu.“

Migrační politika - řád a rozvoj

Jurij Afonin se samostatně zaměřil na problém nekontrolované migrace. Po mnoho let oligarchický kapitál záměrně napomáhal masivnímu přílivu pracovních migrantů. To umožnilo znásobit zisky na úkor pracovníků zbavených volebního práva, kteří pracovali za haléře. Což zase prohloubilo demografickou krizi, zvýšilo korupci a sociální napětí. Komunisté před těmito hrozbami varovali už před 15 lety.

V současné době úřady přijímají opatření směřující k regulaci migrační sfé-

ry, ale stále není vytvořen jasný systém. Jako konstruktivní alternativu Jurij Afonin uvedl příklad Běloruska, jehož zkušenosti opakovaně navrhoval k využití vůdce Komunistické strany Ruské federace Gennadij Andrejevič Zjuganov. „Bělorusko jasně ukazuje, že migrace by měla a může být regulována v zájmu státu. Nedochozí k vykořisťování levné pracovní síly, uzavřeným etnickým enklávám, neroste kriminalita migrantů, se kterou jsme se setkali v Rusku. Tato pozitivní zkušenost vyžaduje seriózní studium a aplikaci,“ uzavřel Jurij Afonin.

Sociální stratifikace: propast mezi bohatstvím a chudobou

Jurij Afonin věnoval zvláštní pozornost problému sociální nerovnosti. Chudoba je jednou z klíčových nečinností společnosti, která zemi brání v pohybu kupředu. **„Podle oficiálních údajů vlastní 82 % národního bohatství 10 % nejbohatších Rusů,“** řekl Jurij Afonin. **„Toto je ukazatel koloniální ekonomiky, nikoli spravedlivého a rozvinutého státu.“**

První místopředseda Ústředního výboru Komunistické strany Ruské federace upozornil na alarmující dynamiku: **„Celkové bohatství ruských oligarchů se téměř vyrovnalo velikosti mezinárodních rezerv Centrální banky. Jen za poslední rok země vytvořila 15 nových dolarových miliardářů. V jakých oblastech pracují? Léky, jídlo, elektřina - to jsou ve skutečnosti miliardy lidí, tytéž zdroje a potřeby těch zemí se vydělávají ze stejných zdrojů 20 dolarů.“** Milion Rusů žije pod hranicí chudoby. Východisko ze současné situace vidí komunisté v radikální změně sociálně-ekonomického kurzu a přechodu od oligarchického kapitalismu k socialismu.

Také ve vysílání Rádia Aurora Jurij Afonin oznámil, že od 21. do 25. dubna se v Moskvě bude konat Mezinárodní anti-fašistické fórum organizované Komunistickou stranou Ruské federace. Akce je věnována 80. výročí vítězství ve Velké vlastenecké válce a sejde se na ní více než 150 delegací ze 100 zemí. Jurij Vjačeslavovič poznamenal, že levicové síly a celý spravedlivý socialistický svět se spojují v boji proti neofašismu a hrozbě nové války.

„Tato důležitá událost jasně ukazuje, kolik lidí na světě sdílí naše hodnoty a je připraveno bránit společné ideály,“ řekl.

Na závěr rozhovoru Jurij Afonin zdůraznil, že KSRF zůstává jedinou politickou silou, která důsledně hájí zájmy pracujícího lidu. **„Naše plénum opět potvrdilo: pro komunisty není sociální spravedlnost heslem, ale akčním programem,“** řekl Jurij Vjačeslavovič.

„KSRF navrhuje konkrétní program rozvoje země, program Vítězství. Jeho realizací opět vybudujeme silný, mocný, sociálně orientovaný a spravedlivý stát.“

25. dubna 2025

Znění memoranda, které delegace Ruské federace, předaného ukrajinské delegaci 2.6.2025 v 19:46 hodin na jednání v Istanbulu

1. Uznání území - uznání vstupu Krymu, LLR, DLR, Záporoží a Chersonské oblasti do Ruské federace a úplného stažení ozbrojených sil Ukrajiny odtamtud.

2. Neutralita Ukrajiny – odmítnutí vstupu do vojenských aliancí a zákaz přítomnosti cizích ozbrojených sil a základů na území Ukrajiny.

3. Zřeknutí se budoucích smluv, které jsou v rozporu s neutralitou (článek 2).

4. Bezjaderný status Ukrajiny je zákonitý zákaz držení/přijímání/transitu jaderných zbraní.

5. Omezení velikosti ozbrojených sil Ukrajiny – redukce armády, vybavení a rozpuštění „nationalistických formací“.

6. Práva rusky mluvících – zajištění práv a svobod, udělení oficiálního statusu ruskému jazyku.

7. Zákaz nacismu a glorifikace – zákaz propagace nacismu a neonacismu, rozpuštění příslušných organizací.

8. Zrušení sankcí – odmítnutí současných a budoucích ekonomických sankcí mezi Ruskou federací a Ukrajinou.

9. Problematika rodin a vysídlených osob – řešení otázek spojených se slučováním rodin a vysídlených osob.

10. Zřeknutí se vzájemných nároků v souvislosti se škodami způsobenými v nepřátelských akcích.

11. Zrušení omezení týkajících se UPC.

12. Obnovení diplomatických a hospodářských vztahů.

(<https://politikus.info/events/169196-polnyy-tekst-memoranduma-rf-kotoryy-byl-peredan-ukrainskoy-delegacii.html>; Politikus.info)

Komunistická strana Slovenska vydala stanovisko k aktuálnej politicko-spoločensko-ekonomickej situácii na Slovensku. Prinášame vám ho v plnom znení:

»Komunisti sa nikdy netajili tým, že majú k politike SMER-sociálna demokracia výhrady. Vo vyjadreniach našich predstaviteľov i v článkoch a komentároch KSS poukazovala na to, že táto sociálna demokracia deformuje a poškodzuje ľavicovú politiku na Slovensku ako celok. Konkrétnych výhrad a kritických pripomienok bol celý rad, ale nie je cieľom tohto článku ich tu rozoberať.

Komunistická strana ani v súčasnej dobe sa nemôže stotožniť s mnohými opatreniami a dopadmi politiky vlády Smeru-SD, ktorá je „ľavicová“ len zdanlivo.

Avšak vzhľadom na súčasné podmienky v medzinárodnej situácii a na jej vývoj, ale aj vzhľadom k podmienkam a vnútropolitckej situácii na Slovensku, komunisti vo všeobecnosti podporujú vládu premiéra Róberta Fica.

Myslíme si, že z dôvodu neustále narastajúcich útokov opozičných strán na premiéra, ale aj z dôvodu priamych či nepriamych spochybňovaní pravicovými a liberálnymi súkromnými médiami akýchkoľvek opatrení vlády, je podpora komunistov a ich sympatizantov pozitívnym faktorom pri formovaní verejnej mienky.

Komunisti sa stavajú na stranu vládnej koalície hlavne preto, že jej politika je určite viac pronárodná, prospešnejšia pre pracujúcich občanov i dôchodcov, ako by bola politika pravicových strán. A vlastne aj niektoré opatrenia vlády, či už prijímané,

Komunisti odporúčajú zaviesť progresívnu daň

alebo navrhované, sú akoby „vystrihnuté“ z predchádzajúcich i terajšieho Programu Komunistické strany Slovenska.

Príkladom môžu byť aj niektoré vyhlásenia a postoje premiéra v tlačovej konferencii 21. mája 2025. Sympatický je postoj premiéra k listu - Stanoviska zamestnávateľov. V ňom údajne navrhujú všetko možné, kde je potrebné „šetriť“, len o sebe nepíšu nič. Vraj navrhujú zrušiť 13. dôchodky, zrušiť bezplatné vlaky pre dôchodcov a študentov, zrušiť bezplatné obedy pre žiakov a podobne.

Premiérovu vyjadrenie, že nedovolí siahnuť na sociálne opatrenia je sympatické a povzbudzujúce. Aj keď komunisti by „bezplatnosť“ cestovania a stravovania v školských jedálňach riešili ešte trochu inak.

Avšak to, že zamestnávateľia, aspoň tí prosperujúci, bohatší a s väčšími ziskami by mohli sami ponúknuť viac spoločnosti, ako je to doteraz - je nesporné. Pretože

sociálna demokracia sa to nikdy neodváža presadiť z vlastného rozhodnutia.

Komunisti by systém urobili dokonalejším a spravodlivejším tým, že by sa pokúsili presadiť to, čo majú v Programe – zavedením progresívnej dane. Napokon o takejto možnosti sa vyjadril na tlačovke aj pán premiér.

Ktovie, možno k takému kroku donúti objektivná situácia niektorú vládu v budúcnosti. Otázne je, či v blízkej, alebo v ďalekej?

V ďalšom rozbere toho, ako dosiahnuť šetrenie financiami štátu, sa premiér dostal aj k úvahám o znížení počtu krajov, o znížení počtu samospráv, ktoré tiež uberajú z týchto prostriedkov. I toto by komunisti podporili bez mihnutia oka, pretože takéto opatrenia navrhovali v svojich predvolebných programoch a sú si vedomí potreby a nutnosti takéhoto smerovania. Napokon premiér pripustil aj možnosť zníženia počtu poslancov v parlamente, čo by tiež prinieslo určité šetrenie v štátnej kase.

Je teraz otázne, aký bude praktický postup súčasnej vlády pre vysporiadanie so zadlženosťou krajiny a s vypracovaním racionálnych účinných opatrení, ktoré budú fungovať a prinesú potrebný efekt.

My, komunisti môžeme len pozorovať a čakať, ako sa dielo podarí. Zatiaľ. Lebo naše predstavy a návrhy zatiaľ nikoho nezaujímajú«, píše sa v stanovisku KSS.

PRAHA - ŽILINA - KRASŇANY - VARÍN - STREČNO

Vážení přátelé,

Středočeská KR KČP plk. Ing. Jiřího Vrzala, vás zve na zájezd na Slovensko ve dnech **5. až 7. září 2025** (pátek až neděle) u příležitosti 80. výročí osvobození naší vlasti Rudou armádou od fašismu.

Prvotní informace k zájezdu na Slovensko

Pro vaši spokojenost vynakládáme maximální úsilí a věříme, že vaše cesta bude příjemnou zkušeností. Připravujeme pro vás podrobné informace týkající se nadcházejícího zájezdu. Tyto materiály budou obsahovat všechny klíčové aspekty, jako jsou časy odjezdu (PRAHA) a příjezdu, ubytování, program a další logistické detaily. Kladen bude důraz na to, aby byly pokyny co nejjasnější a nejkompletnější, takže můžete očekávat, že obdržíte veškeré nezbytné informace pro pohodlnou a bezproblémovou cestu.

Rezervace – Průběžné informace

Po přihlášení a uhrazení účastnického poplatku a nahlášení níže uvedených údajů bude každý vyzooměn na příslušnou e-mailovou adresu případně telefonicky. Současně účastník obdrží

průběžnou informaci o vlastní trase a zastávkách, které, budou spojeny s návštěvou zajímavého místa.

Kdy dostanete pokyny k zájezdu?

Instrukce k vaší cestě budou zaslány e-mailem a pro ty, kteří e-mail nemají, bude zajištěno telefonické vyzoomění na kontaktní údaje poskytnuté při rezervaci.

Tento proces se obvykle uskuteční přibližně sedm dní před plánovaným odjezdem. V instrukcích najdete všechny důležité informace, včetně času a nástupního místa, stejně jako očekávaného času návratu.

Pojed'te s přáteli za přáteli

Ubytování

Ubytování je zajištěno na VŠD v Žilině Nocležné (dvě noci) a místní poplatek je zahrnut v ceně zájezdu.

Stravování je individuální

Pro rezervaci a za účelem následného vyplnění HLÁŠENÍ POBYTU / NOTICE OF THE STAY na Slovensku uveď:

Jméno a příjmení:

Datum a místo narození:

Státní příslušnost:

Trvalé bydliště:

Číslo občanského průkazu / pasu:

Požadované údaje zašli na níže uvedený kontakt.

Cena zájezdu s ubytováním a místním poplatkem 3 000,-Kč na sedadlo.

Číslo účtu: **0104264123/0800**

Platbu označ – SLOVENSKO a uveď své jméno.

Termín přihlášení a uhrazení poplatku je do **31. července 2025** (platí jako závazná přihláška).

Kontakt: **Kovář František**, e-mail: frantisek.kovar@outlook.cz; mob. + 420 721 832 575

Úloha USA při nastolení a udržení diktátorských režimů v Latinské Americe

Motto:

„Zdalo se, že se všude rozzuřila krize. Střední Amerika, po desítkách let protrpěné chudoby, brutality a korupce pod vládou pravicových diktátorů podporovaných USA, se koncem 70. let ocitla na pokraji exploze. V Nikaragui se v červenci 1979 chopili moci sandinisté – první úspěšná revoluce v Latinské Americe od té kubánské před dvaceti lety – a zahájili ambiciózní program pozemkových, vzdělávacích a zdravotních reforem. Brzezinski obhajoval vojenskou intervenci, protože se obával, že revoluční kvas povzbudí i síly v sousední Guatemale, Hondurasu a Salvadoru – kde už přes

sto let panovala čtyřicítka rodin. Vraždění a mučení ze strany pravicových eskader smrti se stupňovalo a

v roce 1980 byl zavražděn pokrokářský salvadorský arcibiskup Oscar Romero. Později toho roku se vzbouřenci z FMLN (Národní osvobozená fronta – Z. K.) ocitli na pokraji další úspěšné revoluce, když Carter pod tlakem Brzezinského obnovil americkou vojenskou pomoc tamější (Salvadorské – Z. K.) vládě.“ (Stone O., Kuznick P.: *Utajené dějiny Spojených států, Temné stránky Americké historie od anexe Havaje po tažení v Iráku*, Press Brno 2015, s. 243; Těž filmový dokument „Americké století očima Olivera Stonea...“ č. 8, /13:33 - 14:41/.)

1.

Po vojenském – kontrarevolučním převratu v Chile byla spuštěna „Operace Condor“

a) „Operace Condor“

Dávno, ještě před ukončením likvidace levice na chilské půdě se Pinochetův režim rozhodl, že provede antikomunistickou křížovou výpravu. CIA nabídla svou neomezenou pomoc Pinochetově tajné policii „DINA, jejímž hlavním posláním bylo zbavit nový režim jeho oponentů. Svou extrémní brutalitou si rychle mezi ostatními službami armády, které ji říkaly „monstrum“, získala respekt.“ DINA se nespokojila „s likvidací levice, ale pronikala také do vládních institucí, aby zajistila loajalitu jejich úředníků. DINA vytvořila a spravovala v celé zemi síť nejméně dvanácti táborů pro internaci a nezákonné mučení.“ Její šéf, plukovník Contreras, „který byl zodpovědný za nej-

horší zvěrstva Pinochetova režimu“, byl rovněž „po dobu několika měsíců na výplatní pásce CIA, dokud si agentura neuvědomila, že toto spojení ji může později v případě odhalení značně ublížit.“ (Denoěl Yvonnick, *Černá kniha CIA*, Práh 2018, s. 169.)

V říjnu 1975 „pozval plukovník Contreras několik svých jihoamerických protějšků. Účelem tohoto setkání bylo „založit organizaci typu INTERPOL, ale zacílenou na rozvracení.“ Zpravodajské služby Chile, Argentiny, Uruguaye, Paraguaye a Bolívie, následované vzápětí Ekvádorem a Peru, se rozhodly vytvořit informační a koordinační síť pro boj s komunistickým nebezpečím. Na počest hostitelské země a jejího národního znaku byl tento podnik nazván „Operace Condor“.

„Nádherná Amerika“

(Jiná, zakrývaná a zalhávaná tvář USA - X. část - pokračování z minulého čísla)

V polovině sedmdesátých let se stal Condor, za pomoci Spojených států, CIA, „nejničivější, státy řízenou, teroristickou sítí kontinentu, která měla na svědomí několik stovek obětí: sledování, hon na lidi, únosy, mučení a vraždy byly praktikovány nejen v členských zemích, ale všude, kde byl předpokládán nepřítel. Condor zasáhl také aktivisty v exilu – jak v Evropě, tak v Severní Americe. Vznikly místní aliance, v Miami s anticomunistickými jednotkami, v Itálii s neofašisty Národního předvoje (Avanguardia Nazionale) nebo ve Francii s gangsterem Albertem Spaggiarim.“ (Tamtéž, s. 170.)

V rámci „Operace Condor“ byla tedy do zahraničí vysílána vražedná komanda, prý k „eliminaci marxistických teroristických aktivit.“ Mezi oběťmi byl i bývalý vrchní velitel chilské armády, konstitucionalista a Allendeho přítel, generál Carlos Prats. Společně se svou ženou byli v roce 1974 v Buenos Aires zabiti nastraženou bombou v autě.

Orlando Letelier,¹⁾ Allendeho ministr zahraničí a velvyslanec v USA, byl společně s americkou občankou Ronni Moffitovou zavražděn stejným způsobem, bombou v autě, v roce 1976 ve Washingtonu – šokujícím a odvážným útokem přímo v srdci hlavního města Spojených států. Toto jsou jen dvě nejznámější vraždy; po celé Latinské Americe však bylo chyceno, mučeno a zavražděno mnoho dalších disidentů. S likvidací odpůrců pomáhala vojenským vládám zemí Jižní Ameriky zpravodajská služba USA; zveřejněné dokumenty ukazují, že komunikační zařízení USA v Panamském průplavu bylo používáno ke „koordinaci

zpravodajských informací mezi zeměmi jižního cípu.“

Nebyli to jen uvedení politici. V rozsáhlé publikaci „Černá kniha CIA“, je vedle nich připomenuta v citované *Tajné zprávy CIA* i jiná jména: „2. Složky chilské vlády se snaží lokalizovat a následně vraždit hlavní vůdce levice, jako je tajemník Socialistické strany Carlos ALTAMIRANO a Voloda TEITELBOIM, významný člen politické komise ÚV Komunistické strany, kteří vyvíjeli ze zahraničí aktivní činnost proti vládě... 7. Komentář: věříme, že junta chce, aby byl Altamirano zavražděn nebo unesen a předán justici v Chile.“ (Denoěl Yvonnick, *Černá kniha CIA*, Práh 2018, s. 169.)

Pro operaci Condor poskytovala CIA rovněž počítače a stroje na šifrované dálkopisy. Americká policie a zpravodajské služby dokonce vykonávaly dozor

a vyslyšely podezřelé osoby na území USA. (Livingstoneová Grace, *Zadní dvorek Ameriky. USA a Latinská*

Amerika od Monroeovy doktríny po válku s terorem, GRIMMUS 2011, s. 91.)

b) Argentinu ovládla, za podpory USA, vojenská junta (1976-1983)

Lze říci, že v rámci uplatňování strategie „Operace Condor“ došlo v březnu roku 1976 i v Argentině, tak jako před tím v Chile k puči generálů, k vojenskému převratu. „Noví totalitní vládcí Argentiny, plní antikomunistické a antisemitské ideologie, zahájili tzv. proces národní reorganizace, který měl změnit všechny stránky argentinského života. Parlament byl rozpuštěn, soudci nejvyššího soudu vyhozeni, politické strany a odbory zakázány, byly zabráný televizní a rozhlasové stanice.

Jak poznamenal jeden argentinský historik, *Argentinci nyní čelili „drtivé jednotvárnosti života ve strachu.“* Junta zahájila „špinavou válku“ k zamezení „převratu“, ale jejím terčem nebyli jen geriloví bojovníci. Jak se (*velký přítel a spojenec USA – Z. K.*) *vůdce junty, generál Videla* svěřil tisku: „Terorista není pouze někdo se zbraní nebo s bombou, ale i ten, kdo rozšiřuje ideje, které jsou v rozporu se západní a křesťanskou civilizací.“ Tisíce lidí byly uneseny ze svých domovů a mučeny. Po celé zemi vznikla tajná mučící centra. Námořní technická škola, byla známým mučícím centrem v obytné čtvrti Buenos Aires... Mnoho vězňů zmizelo. Jejich rodinám nikdo neřekl, kde jsou a co s nimi je. Prostě o nich již nic neslyšely. Podle oficiálních argentinských zdrojů „zmizelo“ 8 960 lidí, ale lidskoprávní organizace a tajné služby odhadují jejich skutečný počet na více

než 20 tisíc.“ (*Tamtéž*, s. 94.) **Bezohledné a sadistické, zločinné jednání vojenské junty (mučení, týrání a vraždění lidí ve velkém), její diktatury. To tedy mělo demonstrovat ony „nejvyšší hodnoty“ západní a křesťanské civilizace?**

To vše se konalo ve jménu západních a křesťanských hodnot? Bezsporně ano. Faktem totiž zůstává, že to bylo bytostně blízké nejvěrnějším poradcům a spojencům, prezidentům a vládám Spojených států. Proto zcela přirozeně své sympatie k tomuto zločinnému režimu vyjádřil jménem vlády USA, H. Kissinger, který s pochopením a nadšením přivítal uchopení moci v Argentině vojenskou juntou. **„Je velmi inteligentní. Dělá to nejlepší pro svou zemi.“** Tak prostě zněla odpověď Henryho Kissingera na dotaz novináře, **co soudí o prezidentovi** (vůdci junty - Z. K.) **Argentiny Rafaelu Videlovi**, s nímž se právě sešel.“ Přitom „věděl o rostoucím počtu zmizelých, nicméně až do konce funkčního období nepřestal vojenskou juntou v Buenos Aires hájit. Uměla se vypořádat s levičáky, a to bylo pro Washington, bdící nad Latinskou Amerikou, rozhodující.

Jenže nad Argentinou se snesl mrak teroru i proti zcela nevinným lidem. Země se změnila v hnízdo podvrtných akcí, ať už jako součást „Operace Condor“ či čistě sólových záležitostí místních bezpečnostních složek. **Brazilští generálové, Banzer, Bordaberry či Pinochet sice rozpoutali své špinavé války již o pár let dříve, ta argentinská však intenzitou, mírou brutality, délkou trvání, počtem obětí i destruktivním vlivem na psychiku národu v dalších generacích tvoří zcela ojedinělý fenomén. Kdykoli se píše o Operaci Condor, je nutné zmínit i dění v Argentině v letech 1976-1983, aby čtenář získal představu, jak tísnivou atmosféru autoritářské režimy v Latinské Americe navodily a jak ohavné zločiny měly na svědomí.“** (*Nekola Martin, Operace Kondor, Latinská Amerika ve spárech CIA, Nakladatelství Epocha 2012, s. 49.*)

Pro pochopení oněch nejhanebnějších, oblundných zločinů, podporovaných vrcholnými politiky Spojených států, uveďme pár příkladů, nad kterými se svírá žaludek, až mrazí. **Jde o neuvěřitelné zrůdnosti argentinských „eskader smrti“, vojáků a policistů (tajné policie SIDE, vojenských kontrarozvědných a operačních služeb), jimž veleli sadistické generálové. Například taková dvojice z Buenos Aires, generál Ramón Camps (velitel policie v celé provincie Buenos Aires) a jeho pravá ruka plukovník Miguel Etchecolartzo, byli přímo odpovědní nejméně za pět tisíc unesených, mučených a následně většinou i zavražděných osob. Vybuďovali v provincii hustou síť**

ilegálních táborů a detenčních center, obávaných budov hrůzy.

Tak v původním, školícím středisku námořnictva, v Buenos Aires (ESMA), byla v roce 1976 zatemněna okna a učební pomůcky vystřídaly mučící nástroje. Zdejšími místnostmi prošly stovky lidí, včetně Uruguayců, Bolivijců a Chileanů. Byli bití a mučeni, argentinští trýznitelé zvali ke krvavým představením i zahraniční kolegy z Condoru, aby se jim mohli pochlibit efektivitou výsledků. Strážní v ESMA dnem a nocí pouštěli z amplionů hlasitou hudbu, aby v okolních ulicích nebyl slyšet křik a nářek.

Na základě zdejších zkušeností byla dokonce vypracována ilustrační příručka metod mučení, demonstrující všechna myslitelná i nemyslitelná zvěrstva: mučení hladem a žízní, několikahodinové výslechy uprostřed noci, strhávání nehtů kleštěmi, věšení za kůži na háky pro dobytek, bití obušky do žeber, zavírání do temných větracích šachet či dřevěných beden o průměru metr krát metr, znásilňování těhotných žen a vražda nenarozených plodů, mučení dětí před zraky rodičů, elektrické šoky přes elektrody připnuté na ústa, genitálie a dalších třiatřicet slabých míst na těle, zaručujících maximální účinek. Nechyběl ani waterboarding (metoda mučení při výslechu – nalévání vody do nosu a úst, jež ztěžuje dýchání a navozuje pocit topení se), odřezávání kusů masa noži a žiletkami, zohavování ohněm a kyselinami, kremace plamenomety zaživa, aplikování jedů do žil, injekce přímo do srdce atd.

Některé metody Argentinci převzali od zkušenějších kolegů, absolventů *School of the Americas*, jiné vyvinuli ve spolupráci s chilskou DINA. **Patřilo sem i používání věžňů jako „laboratorních krys“. Nadrogované je pak eskadry smrti nakládaly do letounů a helikoptér a shazovaly do oceánu, řek či ústí sopek.** Těchto populárních „letů smrti“ se rád pravidelně účastnil i admirál Emilio Massera. (*Tamtéž*, s. 53-54.) Vskutku oblundné hrůzné metody mučení a vraždění lidí, uplatňované na bázi základního školení ve *School of the Americas* (Škola Amerik, založená USA již v roce 1946, jako výcviková škola pro latinskoamerické policisty a vojáky), pod vedením CIA a amerických speciálních jednotek - „zelených baretů“, jež byly elitní složkou armády USA. Jak jsem to již připomenul v jednom z předchozích dílů: „Nádherná Amerika“ (6), část textu II. „Aliance pro pokrok“ – drsný nástroj USA k potlačení pokroku v L. Americe. (*Podrobněji, Livingstoneová Grace, Zadní dvorek Ameriky. USA a Latinská Amerika od Monroeovy doktríny po válku s terorem, GRIMMUS 2011, s. 60-64.*)

Tedy i v tom se angažovaly Spojené státy, kdy se rozhodovalo na úrovni prezidentů, CIA, Pentagonu a vlády, aby byl podpořen boj (agrese, teror, atentáty a vraždy) proti údajnému marxistickému, komunistickému „nebezpečí“. Aby byla, při vůdcovství Spojených států podpořena „antikomunistická křížová výprava“ v zemích Latinské Ameriky. **Jinak řečeno, šlo zde „vskutku“ o „demokratický“, „svobodomyšlný“ – „liberální“ a „lidskoprávní“ přístup poamericku.** Tedy při „respektování“ takových priorit jako je: „svoboda myšlení“, „slova“, konání atd., což ovšem platí nejen pro Spojené státy, ale i jejich spojence, **avšak jen pro někoho! Pro toho, kdo bezohledně, teroristickými metodami hájí a prosazuje jen ty své, imperiální a tedy „jedině správné“ = kapitalistické, „západní a křesťanské“ hodnoty a zájmy. Kdo není jejich nositelem, kdo je NEPROSAZUJE, TEN NEMÁ PRÁVO NA EXISTENCI – na ŽIVOT! Je třeba, pokud to jen trochu jde, takové lidi eliminovat, ODSTRANIT, VYVRAŽDIT!**

2. Nikaragujská revoluce a tajná, špinavá válka USA

a) Sandinistická revoluce

Od roku 1934 vládl v zemi diktátorský, brutální a zkorumpovaný režim rodného klanu generála Somozy²⁾, věrného přítele a bezvýhradného spojence Spojených států³⁾, jimiž byl za to, naplno podporován a chráněn. „Somoza byl brutální, autokratický a zkorumpovaný; což se naplno projevilo v roce 1972, kdy bylo při zemětřesení zničeno hlavní město Managua (a čtvrt milionu lidí přišlo o střechu nad hlavou – Z. K.).

²⁾ Ve Střední Americe a v Karibiku, jež nesly hlavní tíhu vojenských intervencí, si USA zajistily své zájmy prostřednictvím uplacených, spřátelených diktátorů. Tak ještě předtím, než Spojené státy opustily v roce 1933 Nikaraguu, vytvořily Národní gardu, vycvičily a vyzbrojily místní policejní složku a ustanovily Anastasia Somozu jejím velitelem. Somoza se chopil moci roku 1936 a jeho násilnický režim byl podporován Spojenými státy.“ (*Livingstoneová Grace, Zadní dvorek Ameriky. USA a Latinská Amerika od Monroeovy doktríny po válku s terorem, GRIMMUS 2011, s. 34.*) **Klan Somozů:** Anastasio Somoza, jeho dva synové Luis a Anastasio mladší a celá plejáda synovců, bratranců a švagrů ovládala zemi až do roku 1980. Zastávali většinu vysokých vládních funkcí, měli své lidi v armádě, v Národním shromáždění i na ministerstvech. Rodinné impérium se rozrůstalo a zabralo téměř všechny výnosné kávovníkové a banánové plantáže, cementárny, cukrovary, provozy

na zpracování kaučuku. Somozům patřila též letecká společnost, flotila obchodních lodí, soukromý přístav, kasina, na tři sta padesát továren.“ (*Nekola Martin, Operace Kondor, Latinská Amerika ve spárech CIA... 2012, s. 97.*)

³⁾ „Po celá desetiletí dělali Somozovci vše pro to, aby USA prokázali svou bezvýhradnou podporu. V mezinárodních organizacích jako je OSN a Organizace Amerických států (OAS), klan Somozovců vždy hlasoval s USA a podporoval i nelegální puč USA v Guatemale v roce 1954, rovněž jako i nelegální invazi USA do Zátoky sviní na Kubě v roce 1961. Diktátor Somoza dokonce nabídl USA, aby vyslaly nikaragujské jednotky do Vietnamu, což ale Washington odmítl. USA na oplátku zajistily dlouhodobé přežití brutálního Somozovského režimu, který byl jejich nejbližším důvěrníkem ve Střední Americe.“ (*Ganser Daniel, Impérium USA. Bezohledná světová velmoc, Vydavatelstvo TOR-DEN, 2021, s. 225.*)

Somoza se svými úředníky zpronevěřil více než polovinu prostředků z mezinárodní pomoci a jeho nedisciplinovaná Národní garda plenila postiženou oblast. Dokázal si zároveň znepřátelit nikaragujskou podnikatelskou třídu, když veškeré kontrakty na rekonstrukci rozdělil mezi své přátele. Společnost byla diktaturou otrávena; širokou podporu začala získávat nacionální levicová gerila (politická strana – Z. K.) zformovaná o deset let dříve, Sandinistická fronta národního osvobození (*Frente Sandinista de Liberación Nacional, FSLN*).“ (*Livingstoneová Grace, Zadní dvorek Ameriky. USA a Latinská Amerika od Monroeovy doktríny po válku s terorem, GRIMMUS 2011, s. 101.*)

Nejen to, Somozovci „pro bezproblémové praní špinavých peněz založili vlastní finanční ústav *Banco de Centroamérica*. Část rodiny se zapojila do obchodů s narkotiky a krevní plazmou. V sotva třímilionové zemi nechal všemocný klan zlikvidovat 50 tisíc lidí, přičemž pro největší politické odpůrce vymýšleli mimořádně kruté způsoby usmrcení.“ (*Nekola Martin, Operace Kondor, Latinská Amerika ve spárech CIA, Nakladatelství Epoque 2012, s. 97.*)

Tento šilený, Spojeným státům tak blízký, bytostně vlastní, jimi vyprodukovaný, zkorumpovaný, teroristický režim svrhla alespoň na pár let (1979 až 1990) vlastenecká, skutečně levicová, Sandinistická revoluce, na jejímž čele stanul Daniel Ortega. „Jedním z prvních činů sandinistů bylo zrušení trestu smrti. Nikdo ze Somozových spolupracovníků, a to ani ti, kteří se podíleli na mučení, nebyl popraven, což mnohým bývalým členům Národní gardy umožnilo utéct a přidat se ke *contras*. Ačkoli byla Nikaragua stále více nucena spoléhat se na

obchod se Sovětským svazem, nezávěděl se zde jeho systém.

Během sandinistické vlády zůstaly dvě třetiny ekonomiky v soukromých rukou. Zestátněn byl pouze majetek bývalého diktátora a později i rozsáhlé neobdělávané pozemky. Ve skutečnosti bylo pro mnohé rolníky tempo pozemkové reformy velmi pomalé. Sandinisté zlepšili zdravotnictví a vzdělání pro chudé. V roce 1980 byla spuštěna masivní kampaň za gramotnost, ve které na 100 tisíc dobrovolných učitelů učilo půl milionu Nikaragujských dětí a psát. Díky této kampani byla negramotnost snížena z 50 % na 13 %... Ve zdravotnictví byl pokrok spojen se sandinistickou kampaní na podporu imunity a prevence... V izolovaných částech země se budovala zdravotní střediska, což byl propastný rozdíl proti letům Somozových vlád, kdy chudí neměli téměř žádný přístup k lékařům... To stavělo Nikaraguu v rámci třetího světa na jedno z čelných míst ve zdravotní péči.“ (*Livingstoneová Grace, Zadní dvorek Ameriky. USA a Latinská Amerika..., s. 110.*)

Kontrarevoluce importovaná kamuflovanou agresí USA

A to bylo pro Spojené státy něčím nepředstavitelným. Určitý proces socializace této porobené a vykořisťované země. Lid živořící na kolenou, se najednou mohl zvednout a jít cestou ne k subjektivisticky, idealisticky, individualisticky a egoisticky prezentované, abstraktní, iluzorní svobodě, ale k reálné svobodě, k určité sociální rovnosti a spravedlnosti.

V počátečním stádiu vývoje revoluce se sandinisté zaměřili na rekonstrukci země. Přitom se v průběhu oněch prvních čtyř let revoluce k masovým společenským organizacím, jako byly odbory, ženské a mládežnické spolky, kterým bylo umožněno vysílat své zástupce do Státní rady, přidaly tisíce lidí. Tak v únoru 1984 sandinisté ohlásili vypsání všeobecných voleb na listopad. Největší pravicová opoziční skupina „Nikaragujská demokratická koordinace“ (*Coordinadora Democrática Nicaraguense, CDN*) pod silným tlakem USA volby bojkotovala s odvoláním na to, že nebyl dostatek času na přípravu kampaně. Jak dokládají odtajněné dokumenty, byl její prezidentský kandidát (jak jinak), na výplatní pásce CIA.

Voleb se zúčastnilo šest nových opozičních stran, přičemž k volebním urnám přišlo 74 % oprávněných voličů. Sandinisté vyhráli se 63 % hlasů a obsadili 61 z 90 křesel v Národním Shromáždění. Tak jako většinou, jde-li o volby,

kde by vyhrála socialisticky orientovaná levice, Spojené státy, přestože nevyslaly k volbám své pozorovatele, je odmítly jako zmanipulované (je to pro ně, na bázi prioritního zájmu volby sabotovat, tak typické). Naproti tomu mezinárodní pozorovatelé, včetně zástupců Evropského parlamentu, je prohlásili za legitimní. Přesto Reaganova vláda, tvrdila, „že na americkém kontinentě není barbarštější krvavější režim, který by trvaleji porušoval lidská práva než režim sandinistů.“ (*Tamtéž s. 113.*) Reaganova vláda, tak jako do značné míry i předchozí vláda Cartrova, šířila lži.

Od agresivní a bezohledné Reaganovy vlády, která sama bezostyšně porušovala mezinárodní právo a udržovala u moci teroristický, proamerický Somozův režim, se nedalo nic jiného čekat. Připomeňme, zcela opačný názor: „všechny významné humanitární organizace se shodly na tom, že sandinisté běžně základní práva svých občanů neporušují a neužívají mučení nebo únosy svých odpůrců. Organizace Human Rights Watch označila Reaganovo prohlášení za »zavádějící« a »klamné.«“ (*Tamtéž s. 113.*) Podívejme se na zločinný přístup vlád Spojených států blížeji.

b) Tajná válka USA proti Nikaragui

V roce 1980 schválil prezident Carter malé tajné programy určené k boji proti Sandinistům, kteří se ujali moci v Nikaragui, po třiačtyřiceti letech diktatury klanu Somozy. Washington se opět obával „dominového efektu“, který by prý otevřel cestu komunistickým režimům ve Střední Americe. Rozhodl se tedy, že v Hondurasu otevře vojenskou základnu, ve které vyzbrojí a vycvičí antisandinistické „partyzány“, tzv. *Contras*. Ze začátku Kongres schvaloval uvolnění nezbytných tajných fondů pro uvedenou akci bez zbytečných otázek. (*Denoël Yvonnick, Černá kniha CIA, Práh 2018, s. 198.*)

Ronald Reagan po svém zvolení prezidentem USA (4. listopadu 1980) jmenoval šéfa své volební kampaně Billa Caseyho ředitelem CIA. Ten jako mazák z Wall Street zbohatl na prodeji „daňových mezer“. „Měl talent ohýbat zákony až na hranici jejich porušení“. Fascinovala jej tajná válka, kdy se zaměřil na Nikaraguu. Sandinisté byli pro něj komunisty, které je třeba je svrhnout, odstranit! To nemělo být provedeno přímou, otevřenou agresí amerických ozbrojených sil, ale cestou tajné války zajištěné a řízené Spojenými státy.

Vhodným prostorem k vytvoření potřebných vojenských základů byl na severu země Honduras a na jihu Kostarika. „Odpůrci Sandinistů, Národní garda svrženého diktátora Somozy, se po revolu-

ci stáhla přes severní hranici do Hondurasu. **Tito muži tvořili jádro Contras.** Po konzultaci s ředitelem CIA Caseyem, pověřil prezident Reagan 1. prosince 1981 CIA vykonáním „polovojenských operací proti Nikaragui“. CIA kontaktovala Contras v Hondurasu již měsíce předtím. Nyní začala CIA Contras tajně trénovat a poskytovat jim zbraně a peníze... Ředitel CIA Casey přesvědčil prezidenta Reagana, že pravicový Contras dobijí Nikaraguo útokem a bez problému svrhnou Sandinisty v Managua. „Kdy ovšem takováto špinavá „**Tajná válka proti Nikaragui byla nezákonná.**“ (Ganser Daniel, *Impérium USA. Bezohledná světová velmoc, Vydavatelství TORDEN, 2021, s. 224-226.*)

A to nejen, dle dokumentů OSN, v nichž je agrese přímá i kamuflovaná („vysílání ozbrojených band, skupin, členů odboje anebo žoldnéřů státem anebo jeho jménem, proti jinému státu za použití ozbrojené síly“) charakterizována jako „nejvážnější a nejnebezpečnější forma nezákonného požití síly“. Navíc **pro veřejnost, občany Spojených států** byla tato **utajovaná, zalhávaná válka** válkou **neznámou.**

Bezohledného ředitele CIA Caseyho, tak jako prezidenta Reagana **mezinárodní právo nezajímalo.** Jak již bylo řečeno, **USA v Hondurasu budovaly „letišť, vojenské základny a radarové systémy pro Contras. Contras vyhodili do vzduchu mosty mezi Hondurasem a Nikaragou, podpálili domy a postříleli místní bezpečnostní síly... Contras byli velmi brutální a neprojevovali úctu k principu lidské rodiny. S cílem zlomit morálku sandinistů Contras znásilňovali a mučili jejich ženy. Americká zpráva z vyšetřování zjistila, že Contras byli zodpovědní za „bezohledné útoky na civilní cíle, únosy, znásilnění, vraždy, zmrzačení a jiné formy násilí.“** Velký „demokrat“ prezident prý té „nejdemokratičtější“ a „nejlidskoprávnější“ země na světě „Reagan a ředitel CIA Casey sledovali tato zvěrstva z bezpečné vzdálenosti, drželi svou ochrannou ruku nad těmito brutálními bandity a tvrdili, že Contras jsou „bojovníci za svobodu“. **Contras kladli miny, kradli dobytek, pálili úrodu a uskutečňovali teroristické útoky na civilní obyvatelstvo** Nikaraguy s cílem destabilizovat zemi a svrhnout sandinistickou vládu... **Mučili, rozčtvrcovali, stínali hlavy nebo vypichovali oči nezbrojeným civilistům včetně žen a dětí.**“

USA oficiálně nevyhlásily válku Nikaragui. Ale tajná válka CIA byla skutečnou a brutální. Vedoucí představitelé Contras byli letecky převezeni do USA a vycvičení na Floridě a v Kalifornii ame-

rickými speciálními jednotkami a odborníky z CIA. CIA ve svých příručkách výslovně doporučila Contras použít proti civilistům násilí. (*Tamtéž, s. 227-228.*)

Tato válka nebyla samozřejmě pro americký Kongres tajemstvím. Kongresmani ale jednali zcela rozporuplně, jemně řečeno oportunisticky. **„Na jedné straně Kongres schválil několik milionů dolarů jako „pomoc“ Contras, zároveň však zakázal CIA použít tyto peníze na svržení sandinistů v Nikaragui ...** Ani prezident Reagan ani ředitel CIA Bill Casey neplánovali, že budou respektovat omezení uložená Kongresem. Jako ředitel měl Casey pro CIA k dispozici 3 miliardy dolarů ročně. Jeho cílem bylo svrhnout sandinovce pomocí Contras, ač to bylo vlastně Kongresem zakázané. (*Tamtéž, s. 228.*)

Ještě pár slov pro ilustraci „V „květnu 1983 Reagan poprvé připustil, že jeho administrativa podporovala „bojovníky za svobodu“ (*teroristické zločinecké bandy contras - Z. K.*) v Nikaragui. V dubnu 1984 nechal ředitel CIA Casey zaminovat nikaragujský přístav Corinto v Tichomoří, aby úplně zničil již i tak výrazně oslabenou nikaragujskou ekonomiku. CIA vyhodila do povětří též sklady ropy a ropovody v Nikarague. Šlo zjevně o nezákonné válečné činy vykonané CIA bez předcházejícího informování Kongresu.“ (*Tamtéž, s. 229.*)

Aféra Írán-contras

V roce 1986 vypukl skandál **Írán-contras**, který odhalil, že **Reaganova vláda** porušuje zákon ve dvou věcech – **ilegálně prodává zbraně Íránu a zisk používá k ilegálnímu financování contras.** Do Íránu byly prodány protiletadlové rakety (*přes zákaz schválený Kongresem – Z. K.*) v neúspěšné snaze napomoci propuštění amerických rukojmích v **Libanonu (počet rukojmích však neklesl, protože i když byli tři propuštěni, další tři byli zajati).**

Odhalení prý šokovala americkou společnost i Kongres, neboť **doposud nekompromisní Reaganova vláda se opakovaně zapřísahala, že nebude vyjednávat s teroristy, ani prodávat zbraně protiamerické vládě ajatolláha Chomejního. Prodej zbraní tak porušil zákon o kontrole vývozu zbraní a zbrojní embargo vůči Íránu, rovněž financování contras bylo v letech 1984-1986 z rozhodnutí Kongresu zakázáno.** (*Livingstoneová Grace, Zadní dvorek Ameriky. USA a Latinská Amerika..., s. 114 ad.; podrobněji vyargumentováno: Denoěl Yvonnick, Černá kniha CIA, Práh 2018, s. 197-206.*)

CIA a obchod s drogami

Nelze opomenout, že nové peníze pro Contras pocházely nejen z darů a obchodu se zbraněmi, ale i z obchodu s drogami. Např. kokain z Kolumbie se dá ve Spojených státech prodávat s velkým ziskem. Odvážná americká novinářka Leslie Cockburnová, která se válkou v Nikarague intenzivně zabývala, prezentovala v roce 1988, že **Contras byli přímo zapojeni do obchodu s kokainem ve Střední Americe** a že **přítom byli přímo podporováni CIA.** Těž senátor John Kerry, který později působil jako ministr zahraničí za Baracka Obamy, toto téma objasnil. „Vypadá to, že **boj proti obchodování s drogami je jen druhořadým cílem zahraniční politiky USA**“.

Tento cíl se opakovaně obětuje dalším cílům „**včetně touhy svrhnout vládu v Nikaragui, nebo posílit vládu v Panamě, využívat obchodníky s drogami jako zdroje informací, anebo chránit pracovníky armády a zpravodajských služeb, kteří se podílejí na obchodě s drogami.**“ Dne 13. dubna 1989 předložil výbor Senátu USA, kterému senátor Kerry předsedal, 144stránkovou **závěrečnou zprávu o drogách a Contras, a dospěli k závěru, že Contras podporovaný CIA intenzivně obchodoval s kokainem.** (*Ganser Daniel, Impérium USA. Bezohledná světová velmoc, Vydavatelství TORDEN, 2021, s. 231.*)

Typicky americké na tom všem je i to, že byla rozjeta i **nelegitimní propagandistická kampaň na podporu války Contras.** Večer před 16. březnem 1986, kdy měl Kongres hlasovat o pomoci Contras, vystoupil v televizi prezident Ronald Reagan. Ve svém poselství z Oválné pracovny Bílého domu použil mapu Latinské Ameriky, která se současně s tím, jak prezident varoval před „zhoubným národem“ komunismu vyrůstajícím z Nikaraguy zbarvila do ruda. (*Livingstoneová Grace, Zadní dvorek Ameriky. USA a Latinská Amerika..., s. 116.*)

Součástí této kampaně proti Sandinistům byla i jejich obvinění z **pašování drog.** Bývalý tuctový herec a následně prezident USA R. Reagan to mj. zformuloval takto: „Propojení mezi vládami sovětských spojenců, jako je Kuba a Nikaragua, a mezinárodním obchodem s narkotiky a terorismem je stále zřejmější. Toto dvojí zlo – **obchod s narkotiky a terorismem – reprezentuje nejzákladnější a nejnebezpečnější hrozbu pro západní polokouli.**“ (*Tamtéž, s. 117.*)

Toto dvojí zlo je ovšem **bytostně vlastní právě politice USA** a bylo typické i pro politiku R. Reagana.

Zdeněk Košťál

Moudra z pražských konferencí...

Dne 13. listopadu 2010 se konala XXIX. pražská teoreticko-politická konference s mezinárodní účastí, na téma **K antikomunistické falzifikaci dějin.**

Cílem konference bylo přispět k analýze, účelu, obsahu, forem a metod uvedené činnosti a k ujasnění možností překonávání jejího vlivu. V tomto směru došlo v průběhu konference k široké výměně názorů a zkušeností.

Na konferenci byli přítomní aktivisté KSČM, KSČ, SMKČ a KSM nejen z Prahy, ale také z řady míst České republiky.

Zúčastnili se jí rovněž zahraniční hosté z Belgie, Běloruska, Itálie, KLDK, Kuby, Maďarska, Polska, Řecka, Ruské federace, Velké Británie a Vietnamu. Písemný příspěvek k tématu konference byl zaslán z Rakouska.

Úvodní referát přednesl předseda Komunistické strany Velké Británie (marxisticko-leninské) Harpal Brar, koreferát k tématu, přednesl Zdeněk Košťál. Z obou referátů přinášíme některé myšlenky.

Proti pokusům o falzifikaci dějin

Harpal Brar (Velká Británie)

Dříve než přejdu k vlastnímu tématu, rád bych zdůraznil to, co je v jeho kontextu ještě důležitější.

Vliv antikomunismu - i jeho falzifikace moderních dějin - je úměrný i tomu, jak na příslušné otázky reagujeme my sami.

Dvacet let po zániku Sovětského svazu a restauraci kapitalismu v celé střední a východní Evropě je načase, aby se k nim zaujala skutečně adekvátní a opravdu ofenzivní stanoviska. Jen tak má šanci úsilí o společenský pokrok do budoucna.

Porážka fašismu, jež byla především triumfem Sovětského svazu, je velice koncentrovaným a přesvědčivým dokladem všeho, co se dnes antikomunismus snaží zamlčet a překroutit. Hitlerův debakl na východě prokázal grandiózní úspěch socialistických přeměn - v průmyslu, zemědělství i ostatních sférách.

Síla a vliv socialismu potvrdily i desítky poválečných let.

Pozice sovětského průmyslu i ekonomiky dalších socialistických zemí v mezinárodním srovnání byla nepoměrně příznivější než dnes. Inspirací pro celý okolní svět, před nímž musel lavírovat i západní kapitál, byl obrovský pokrok so-

ciální spravedlnosti v zemích, které se vydaly cestou Velkého října.

To vše je neocenitelná zbraň v ideovém boji dnes, kdy se svět zmitá už v druhé globální ekonomické krizi.

Plně jí využít je nejvyšší čas.

V průběhu posledních let imperialistická buržoazie znásobila svou snahu zfal-

K antikomunistické falzifikaci dějin

šovat historii pomluvami výsledků komunistického hnutí.

Provází je zastírání zločinů, jichž se dopustil imperialismus...

...Střet o interpretaci dějin míří do budoucnosti. Na jejich falzifikaci jsou odkázáni ti, kdo chtějí upřít dělnické třídy a utlačovaným národům světlejší perspektivu.

„Buržoazie“, zdůrazňoval už kdysi Bedřich Engels, „všecko proměňuje ve zboží, tedy i dějepisectví. Patří k jejich povaze, k podmínkám její existence, že všechno zboží falšuje; zfalšovala tedy i dějiny. A nejlépe se platí taková dějepisná díla, ve kterých je historie nejlépe zfalšována v zájmu buržoazie.“ (K. Marx -B. Engels: Spisy, sv. 16, Praha, NPL 1965, s. 545.)

Dnes tato poptávka roste ještě víc.

Roste úměrně tomu, jak se stále víc kompromituje sám kapitalismus. Současná krize z nadvýroby, rozpad imperialistického finančního systému, prudký růst státních deficitů následkem záchrany velkých bank imperialistickými vládami, vedoucí k redukci sociálních výdajů, masová nezaměstnanost a mizérie, to vše začíná dělnickou třídu odcizovat od buržoazního systému.

Na území bývalého Sovětského svazu a východoevropských socialistických zemí sílí nespokojenost s důsledky restaurace kapitalismu i nostalgie po někdejší socialistické společnosti. **Především ta je motivem nových pokusů zfalšovat historii a postavit komunismus na roveň s fašismem.** Demolice sovětských válečných pomníků v pobaltských zemích a Gruzii či Paláce republiky v Berlíně jsou příznačnou známkou masivní krize buržoazie.

Tak jako Cato Maior, hnán nenávistí k nepřátelům Říma, deklaroval, že „Kartágo musí být zničeno“, je i dnešní imperialistická buržoazie posedlá snahou dosáhnout, aby se z paměti lidstva vytratily grandiózní výdobytky komunismu.

Vzhůru nohama se obrací úplně vše.

Osvobození národů východní a střední Evropy Rudou armádou zpod jařma německého fašismu se vydává za potlačení jejich svobody. Heroismus a přínos zápasu Rudé armády a sovětského lidu se všemožně bagatelizují. Zvláště ostudné je, že v tomto protikomunistickém tažení kolaborují s dnešními arcireakcionáři i někteří z dědiců obětí nacismu...

... V důsledku revizionismu a zrady, Sovětský svaz, který se tolik zasloužil o osvobození

světa od fašismu, už neexistuje.

Nač se nezmohli nacisté s miliony vojáků, tisíce děl a letadel po čtyři roky války, toho revizionisté dosáhli téměř bez jediného výstřelu.

Od zániku Sovětského svazu se počet obyvatel Ruska snížil o patnáct milionů - tedy v míře, blížící se ztrátám v letech druhé světové války a představující největší pokles populace kdekoliv a kdykoliv v celém světě.

Na národy Sovětského svazu a lidových demokracií dolehla pauperizace, nezaměstnanost, bezdomovectví a existenční nejistota.

Největším poučením, jež z toho plyne pro mezinárodní proletariát, je, že jeho nejnebezpečnějším nepřítelem je právě revizionismus.

Z našeho hlediska, je třeba zaměřit se především na to, že:

- kapitalismus je přechodnou fází vývoje lidstva od prvobytně pospolné společnosti ke komunismu;

- kapitalismus se již dávno historicky přežil v důsledku rozporu mezi společenským charakterem výrobních sil a soukromovlastnickým přivlastňováním. Základní rozpor je zdrojem krizí z nadvýroby a pauperizace dělnické třídy. (Pozn. metéra: **pauperizace = proces, v jehož průběhu dochází k absolutnímu či relativnímu chudnutí části obyvatel ve společnosti**);

- v podmínkách jeho monopolního stadia kapitalismus přerostl v monstrózní systém nadvlády a vykořisťování hrstkou monopolistických koncernů a imperialistických států ve světovém měřítku, které vykořisťují a utlačují převážnou většinu lidstva;

- východiskem z rozporů kapitalismu je pouze socialismus. Jen ten je sto nabídnout lidstvu svět bez krizí z nadvýroby, nezaměstnanosti, bídy a války. Pouze socialismus dokáže zajistit neomezený růst výroby, rostoucí prosperitu, bratrskou spolupráci a mír mezi státy a národy;

- nelze polevit v bdělosti a boji proti všem formám oportunistu - asociální demokracii, trockismu a revizionismu, neboť „...není-li boj proti imperialismu nerozlučně spjat s bojem proti oportunismu, je jen planou a lživou frází“.
(V. I. Lenin: *Sebrané spisy*, sv. 27, Praha, Svoboda 1986, str. 442.)

O antikomunistickém falšování našich národních dějin

Čeněk Ullrich, Zdeněk Košťál

Falzifikace českých dějin zapadá do soukolí mašinerie historického revizionismu, který tvoří nedílnou součást soudobého antikomunismu. Tato směsice idealismu, subjektivismu a empirismu usiluje o negaci materialistického pojetí dějin.

Pravda dějinného vývoje totiž děsí soudobou vládnoucí třídu, neboť svým vědeckým nábojem směřuje proti jejím ekonomickým a politickým zájmům.

Iracionální podstata imperialistického období globalizujícího se kapitálu vydává lež za pravdu a obaluje ji emocemi. **Aktéři této metamorfózy si za pomoci sdělovacích prostředků psychologicky podmaňují velkou část společnosti, které pak předkládají falešné myšlenkové konstrukce k pouhému věření.** Ve své podstatě „tvůrčím způsobem“ rozvíjejí středověkou scholastiku.

Myšlení širokých lidových vrstev národa musí být totiž odvedeno od nazrálé otázky společenského vývoje - změny vlastnictví výrobních prostředků.

Společenské vědy včetně vědy historické, ztrácejí svou vědeckou podstatu, která je záměrně revidována do šarlatánské podoby.

Protagonisté historického revizionismu útočí na vše, co odporuje snobskému myšlení maloměšťáka, na vše, co odporuje adoraci kapitalismu jako konečné fázi dějin.

Zákonitě tak musí útočit na pokrokové tradice našich národních dějin, jejichž hybnou sílu tvořili lidové vrstvy národa. Právě tyto lidové vrstvy přejímaly staré a tvořily nové tradice národa v souladu s novými historickými podmínkami a pokrokovými tendencemi vývoje, čímž posouvaly spirálu historického vývoje k vyšším stupňům.

Jejich linie se vine od drobné šlechty ve středověku, přes husitského sedláka a řemeslníka k národnímu buditeli a odtud k vlasteneckému proletáři. Proto mezi charakteristické rysy českých národních tradic patří jejich demokratičnost, pokrokovost a revolučnost...

* * *

Dále autoři koreferátu podrobně rozebrali jednotlivé, vzhledem k tématu konference, fáze našich národních dějin, od tradice husitského revolučního hnutí až po éru budování socialismu u nás.

Uvedli, že uvedené skutečnosti promlouvají jasnou řečí. Potvrzují prostý fakt, že socialistická perioda Československého vývoje důstojně rozvinula všechny pokrokové tradice našich národních dějin.

Když představitelé vítězné kontrarevoluce ukořistili v roce 1989 československým pracujícím jejich národní majetek, byla jeho hodnota ve srovnání s rokem 1948 třicetkrát až čtyřicetkrát vyšší. (Blíže viz. *Josef Šulc: Několik připomenutí aneb který režim je vlastně zločinný? Haló noviny*, 9. 8. 2010.)

Závěr

Evropou i ostatními světadíly opět obchází strašidlo - strašidlo komunismu. Ke svatě štvanici na toto strašidlo se spojily všechny mocnosti starého světa. Celá oficiální nadstavba současné kapitalistické společnosti za podpory a aktivní účasti vědomých zrádců nejrůznějších odstínů a ostatních, třebaže „jen“ ideově pomatených renegátů komunistického hnutí a socialismu, pracuje na plné obrátky, aby zabránila odchodu této společnosti z jeviště času.

Avšak, jak je z historie známo, nikdo nakonec nezabránil tomu, aby se vědecká pravda neprodrala, byť v krkolomném zápasu, z temnot na světlo denní.

Země se točí a její dějiny nekončí.

Jejich běh je navzdory tvůrcům historického revizionismu určován zákonitostmi historického materialismu. Vědomi si těchto skutečností stavme proti „modernímu“ šarlatánství vědeckou pravdu založenou na teoreticko-metodologických základech dialektického a historického materialismu, neboť jen nepokřivený obraz historie přináší tvůrčí poselství našich předků, z něhož lze čerpat inspiraci k přetváření společnosti progresivním směrem.

Příklady z diskuse:

Kde hledat spojence proti antikomunismu a falzifikaci dějin

Karel Čapka

Zamýšlím-li se nad problematikou falzifikace dějin, zejména té části od nástupu a dalšího vývoje socialismu jako základu budoucí komunistické společnosti, je nezbytné si uvědomit, že tyto pokusy zde byly již od samého počátku myšlenky socialismu a komunismu a existují do-

dnes. **Samotná problematika falzifikace dějin pak vyrůstá ze základů antikomunismu, a je snahou o diskreditaci komunistické strany.**

Přitom je zřejmé a politická praxe závěru 20. a počátku 21. století to ve všech směrech potvrzuje, že **jedinou skutečnou levicovou stranou je komunistická strana marxisticko-leninského typu** a že ostatní politické subjekty „stojí“ tak či onak napravo, i když se mnohdy tváří jako tzv. strany „středové“ či dokonce levicové (jako v ČR třeba ČSSD).

Skutečná revoluční komunistická strana tedy může (a nakonec i musí) své spojení hledat jediné v dělnické třídě mezi rolnictvem a ostatními pracujícími (asi i živnostníky).

Antikomunismus lze tedy označit za objektivní dějinný společenský jev v období existence antagonistických tříd ve společnosti.

Jde mnohde o státní politiku vládnoucí buržoazie, která se prosazováním antikomunismu, a tím spojenou falzifikací dějin, snaží o udržení své moci a ovlivňování občanské společnosti ve svůj prospěch.

Při existenci současného celosvětového informačního boomu bychom se tedy měli daleko intenzivněji zamýšlet nad formami a metodami propagandistické práce, nad tím, jak ukázat pracujícím myšlenky a cíle socialismu a komunismu a zároveň před nimi odhalovat „diverzi“ antikomunismu v aktuálním životě společnosti.

K tomu má komunistická strana v současné době omezené možnosti, dané zejména ekonomickou situací strany v kapitalistické společnosti. Rozhodující informační média se ocitla v rukou jednotlivců z řad soudobé buržoazie, zejména zahraniční a to včetně „státních“ sdělovacích prostředků, která plně slouží její politice antikomunismu.

Přitom **celá antikomunistická propaganda v tak zvaných státních sdělovacích prostředcích je oficiálně i skrytě financována ze státních prostředků.**

Antikomunismus a s ním spojená falzifikace dějin, se tak stává státní politikou, krytou právními normami kapitalistického systému.

V dějinách práva jsem se učil základní poučku, že **„právo je vůle vládnoucí třídy povýšená na zákon“.**

Pokud tedy chce komunistická strana bojovat s antikomunismem a proti falzifikaci dějin, nemůže se objektivně vzdát boje proti kapitalismu. Musí ve společnosti hledat a najít spojence, aby mohla v konečném důsledku svoje zájmy, které historicky a objektivně jsou totožné se zájmy dělnické třídy a velké většiny ostatních pracujících a povýšit tyto zájmy na zákon!

Existují paragrafy umožňující postih řady jednání schvalující válečnou propagandu a válku jako takovou a umožňuje postih tak zvaného schvalování trestného činu. **V současné společnosti však není mezi právníky asi nikdo, kdo by se odvážil trestním podáním tato jednání postihnout.**

Komunistická strana se musí postavit do čela boje za novou společnost, boje proti soudobému kapitalismu. Nesmí se stát, jako se to děje dnes, že komunistická strana reaguje na dění v odborech, pracuje „ve stínu odborů a neukazuje cestu kupředu“.

Musí se stát skutečnou revoluční silou, orientovat se na potřeby dělnické třídy a naslouchat zejména revolučně orientované mládeži.

K dezinterpretaci dějin naší strany

Hana Kráčmarová

Komunistická strana je pro antikomunisty největším nepřítelem. Proto útočí nejen na její současnou politiku, ale i na její revoluční minulost.

V historii KSČ si berou za cíl své kritiky především ty významné události a osobnosti, které stranu formovaly v revoluční subjekt. Pod rouškou takzvaných nových historických objevů, přístupů a moderních výkladů se pokoušejí zdiskreditovat a znehodnotit veškerou dosavadní práci komunistů. Aby ztratili nárok na své působení v současnosti i v budoucnosti.

Antikomunistické přístupy cílevědomě nepojímají dějiny jako celek, ale tzv. se vypořádávají s minulostí vytrháváním a výkladem jednotlivých faktů, které podle své politické a sociální potřeby buď glorifikují nebo jako zločinné zatracují.

Touto metodologií vytvářejí jakési nové dějiny psané z pozic vítězů.

Postihnout dějiny v celé jejich složitosti a rozpornosti je úkol nadmíru náročný.

Zkreslování, zatracování i skandalizace historických událostí je jenom prostředek politického boje, dějiny se tím nezmění. Historii nelze známkovat ani moralizovat. Je možné ji jenom porozumět a poučit se z ní.

V souvislosti s nadcházejícím 90. výročí založení KSČ bychom se měli znovu zamyslet nad našim vztahem k jejím dějinám. Zdaleka ne všichni, dokonce někteří v dnešním vedením respektují historickou kontinuitu s KSČ. Přitom revoluční tradice strany patří k našemu největšímu bohatství. **Co bychom byli jako strana bez minulosti?** K úctě k dějinám jsme zavázáni i našim statečným

předchůdcům a rovněž současné a budoucí mladé generaci.

Komunistická strana má za sebou léta třídních zápasů v čele pracujících za předmnichovské republiky, hrdinnou kapitolu protifašistického i národně osvobozenického boje i úsilí o lepší socialistickou budoucnost.

Zdaleka ne všechno se podařilo jako vždy, když se tvoří něco nového.

Došlo i k hrubým chybám i tragickým omylům, za které se strana omluvila.

Již přes 20 let bojují čeští komunisté se zlořády novodobého kapitalismu. To všechno je naše historie a nebudeme-li se k ní hlásit, ztrácíme i na důvěryhodnosti.

Objektivní analýza dějin strany, a především etapy socialismu, nebyla dosud, žel, provedena a velmi nám chybí.

Svoji minulost dovedou vzít většinou za svou komunisté v krajích i okresech. Vzpomínají padlých bojovníků, jako to činí například v Babicích i v mnoha dalších místech. Vydávají publikace jako na Praze 4 pod vedením soudruha Kovandy i jinde k regionální historii. Vyjádřili to například i havířovští komunisté svým heslem do komunálních voleb: „Uměli jsme město postavit, dokážeme ho i spravovat a řídit“, i volebními výsledky.

* * *

Analýza dezinterpretací dějin KSČ by mohla být pro svou obsáhlou tématem samostatná konference.

Antikomunisté zpochybňují význam samotného založení komunistické strany a její úlohu v celém dalším historickém vývoji. Zvláště se soustřeďují na diskreditaci procesu bolševizace a V. sjezdu KSČ v roce 1929.

Vadí jim, že právě na tomto sjezdu byly vytvořeny politické, ideové, organizační i kádrové předpoklady pro obrodu strany a postavení se do čela pracujících v následujícím boji proti hospodářské krizi a fašismu.

Nemají v tom, žel, jasno i někteří členové KSČM.

Soustřeďují se na omyly, ke kterým docházelo na počátku 30. let při hledání přístupu k boji proti fašismu a vykládají je za podstatu komunistické politiky. Přitom žádný jiný politický subjekt nedokázal nalézt adekvátnější postup proti fašismu než komunisté! Ani sociální demokracie.

Antikomunistické výklady bývají nerozlučně spojeny i s útoky na její představitele. Vytrhují je většinou z historických souvislostí a buď je šmahem zatracují, nebo se je také rafinovaně pokoušejí stavět proti sobě. Například Šmerala, Gottwalda, Švermu a další.

Znevažována je také spolupráce KSČ s Komunistickou internacionálou. Přes všechny problémy vzájemných vztahů však tehdy neexistovala žádná jiná síla, která by byla schopna účinně podpořit boj za socialismus.

Se širokou škálou nejrůznějších antikomunistických interpretací úlohy KSČ v odboji a našeho osvobození jsme se znovu setkávali při nedávném 65. výročí vítězství nad fašismem.

Hlavní směr svých útoků soustřeďují antikomunisté na Únor a následující období socialistické výstavby.

Únor nejčastěji označují za puč, v lepším případě za komunistický převrat.

Záměrně neberou v úvahu tehdejší masovou podporu komunistické strany. Ostře odsuzují únorové mohutné manifestace, stávkou a podobně. Tuto kritiku však už pochopitelně nevztahují na podobné akce při politickém a majetkovém převratu roku 1989.

Etapa výstavby socialismu je redukována antikomunisty na politické procesy, porušování lidských práv, materiální nedostatky a podobně s cílem vymýtit jakékoli pozitivní vzpomínky a zcela zdiskreditovat myšlenku socialismu.

Pomáhají si přitom i zcela absurdním přirovnáváním k fašismu!

Užívají pojmu totalita, od kterého už ustupují pro hodnocení socialismu ve východní Evropě i západní buržoazní vědci.

Naši nepřátelé se vyhýbají bilanci socialismu v oblasti ekonomické, sociální i kulturní.

Toto období charakterizují v duchu zákona o protiprávnosti komunistického režimu jako „zločinné, nelegitimní a zvrženímhodné“.

* * *

Antikomunisté mají pro provádění falzifikací dějin státem bohaté finančně dotované ústavy ke zdání vědeckosti a dodávají podklady pro televizi a další masové sdělovací prostředky.

Své pozice uplatňují i ve školství a mnoha státních institucích.

Naše možnosti jsou nesrovnatelně menší. Využijme alespoň všech svých skromných sil a braňme se v zájmu budoucnosti dezinterpretaci našich dějin!

Celou atmosféru a obsahovou náplň konference, v diskusních vystoupeních převážně většiny účastníků potvrzenou, nejlépe vystihují slova Harpala Brara:

„Není-li boj proti imperialismu nerozlučně spjat s bojem proti oportunismu, je jen planou a lživou frází.“

Jako vždy upozorňujeme, že konference se konala 13. listopadu 2010.

(ČeHaHe)

Jose Manuel Sanz Mingote (*španělská agentura EFE*): Především bych se chtěl připojit ke svým kolegům a poděkovat Vám za možnost být zde, kde nasloucháte přímo zpravodajským agenturám – a také poděkovat agentuře TASS za její pohostinnost.

Jak víte, za několik dní se bude konat summit NATO a jedním z témat, o nichž budou zúčastněné státy diskutovat, je, že Evropa uvažuje o přezbrojení a plánuje větší výdaje na armádu.

Moje otázka je tedy velmi přímá. Pokud byste měl možnost promluvit nebo oslovit členy tohoto orgánu, co byste jim řekl, jaké by bylo Vaše poselství, Vaše výzva? Vnímáte přezbrojení NATO jako hrozbu pro Rusko?

Vladimir Putin: Nepovažujeme žádné přezbrojení ze strany NATO za hrozbu pro Ruskou federaci, protože jsme soběstační, pokud jde o zajištění naší bezpečnosti, a neustále modernizujeme naše ozbrojené síly a naše obranné schopnosti.

Ať už NATO dělá cokoli – samozřejmě, vytváří to určité hrozby - budeme všem těmto hrozbám čelit, jakmile se objeví. O tom není pochyb. V tomto smyslu jakékoliv přezbrojování a navyšování rozpočtů na pět procent HDP v zemích NATO nemá smysl. To zaprvé.

Za druhé. Víte, v průběhu staletí - bohužel je to pravda, mohu to říci naprosto odůvodněně - právě v průběhu staletí se otázka hrozby ze strany Ruska objevovala na Západě – čas od času - po dlouhou dobu, neustále. Pro západní elity to bylo výhodné zvláště pro budování jejich vnitřní politiky, protože na základě imaginární hrozby z Východu mohly vždy tahat peníze z kapes daňových poplatníků a omlouvat své vlastní chyby v oblasti ekonomiky hrozbou z Východu. Když se podíváte, když se podíváme společně do historických knih, dojdeme k závěru, že se čas od času toto téma vždycky objevovalo.

Je jasné, že současná krize vztahů mezi Ruskem a západní Evropou začala v roce 2014. Ale problém není v tom, že Rusko anektovalo Krym, ale v tom, že západní země umožnily státní převrat na Ukrajině.

Víte, dříve jsme neustále slyšeli: musíme žít podle pravidel. Jaká pravidla? Co je to za pravidla, když do Kyjeva dorazily tři státy - Francie, Německo, Polsko - a jako garanti podepsaly papír o dohodě mezi opozicí a mocenskými orgány v čele s prezidentem Janukovyčem? Podepsaly to tři státy, ministři zahraničí. Kolega z Německa se na mě dívá, pan Steinmeier, který byl v té době ministrem zahra-

ničí, [stvrdil to] svým podpisem. A o pár dní později provedla opozice státní převrat a nikdo ani nekých, jako by se nic nestalo, chápete? A pak jsme už jen slyšeli: musíme žít podle pravidel. Jaká pravidla? Co si to vymyslíte? Píšete pravidla pro jiné, ale sami se jimi řídit nehodláte, že? Kdo tak chce žít, podle takových pravidel?

A tak začala krize. Ne proto, že by Rus-

Setkání Vladimira Putina s novináři na petrohradském ekonomickém fóru SPIEF-25

ko jednalo z pozice síly, ne, z pozice síly začali jednat ti, které jsme donedávna nazývali partnery. A bývalá náměstkyně ministra zahraničí USA, myslím, že to byla paní Nulandová, přímo řekla: utratili jsme pět miliard dolarů, tak už teď snad neodejdeme. Utratil jsem pět miliard dolarů na převrat - co se dá dělat, trochu překvápko! Tak ahoj, už jsme tady!

Od rozpadu Sovětského svazu jednali naši západní partneři vždy přinejmenším z pozice síly. Je jasné proč, psal jsem o tom. Protože světový řád po druhé světové válce byl založen na rovnováze sil mezi vítězi. A nyní byl jeden z vítězů pryč - Sovětský svaz se zhroutil. Máme to za sebou, Západ začal všechna tato pravidla přepisovat podle sebe. O jakých pravidlech je tedy řeč?

Po Krymu začaly události na jihovýchodě Ukrajiny. Co se tam stalo? Lidé na jihovýchodě převrat neuznávali. Místo aby s nimi vyjednávali, začali proti nim používat armádu. My jsme se na to dívali, dívali, snažili jsme se dohodnout - osm let, rozumíte? Žádných pět dní. Osm let jsme se snažili dosáhnout dohody mezi kyjevskými mocenskými orgány, jejichž hlavním zdrojem moci byl státní převrat, a tehdejšími jihovýchodem Ukrajiny, tedy Donbasem. Nakonec ale současné úřady řekly: z minských dohod nás nic neuspokojuje, to znamená, že je plnit nebudeme. Osm let jsme jim to trpěli, chápete?

Bylo nám těch lidí líto, osm let se jim tam vysmívali. Ruská pravoslavná církev je šikanována i nadále, stejně jako ruskojazyčné obyvatelstvo. Všichni se tváří, že si ničeho nevšimli.

Nakonec jsme se rozhodli tento konflikt ukončit - ano, s použitím našich ozbrojených sil. Co to znamená? Že se snad chystáme zaútočit na východní Evropu?

Jeden slavný Hitlerův propagandista kdysi řekl: čím neuvěřitelnější je lež, tím rychleji jí lidé uvěří. Legenda o tom, že se Rusko chystá zaútočit na Evropu a země NATO, je takovou stejně neuvěřitelnou

lží, která se snaží přimět obyvatelstvo západoevropských zemí, aby tomu uvěřilo. Chápete, jak je to absurdní? Ti, kdo to říkají, tomu sami nevěří. Ani Vy tomu asi také nevěříte. Věří snad někdo z vás tomu, že se Rusko chystá zaútočit na NATO? Tak o čem je řeč?

Víte, že země NATO vydávají na zbrojení 1400 miliard dolarů? To je více než všechny země světa dohromady, včetně Ruska a Čínské lidové republiky. A kolik je tam v zemích NATO obyvatel? - Kolem 300, 340 milionů. Rusko, jak víte, jich má 145, méně než 150. Peníze, jež vydáváme na zbrojení, jsou s tím nesrovnatelné. Prostě nesrovnatelné! My se snad chystáme zaútočit na NATO? Co je to za nesmysl?

Všichni si moc dobře uvědomují, že je to nesmysl. Ale klamou vlastní obyvatelstvo, aby zajistili, že se z rozpočtů vyvedou peníze, pět procent - tři a půl plus jeden a půl - a vysvětlí se tím neúspěchy v ekonomice a v sociální oblasti. Spolková republika Německo, vedoucí ekonomika Evropské unie, se - pochopitelně - potácí na pokraji recese. Jen tak mimochodem, stále nemohu pochopit, proč Spolková republika odmítla využívání ruských energetických zdrojů. Přes Ukrajinu jsme zásobovali i ostatní evropské země, Ukrajina od nás dostávala tranzitní peníze - 400 milionů ročně, ale Německo odmítlo - z nějakého důvodu - odebírat ruský plyn. Proč? Nezlobte se, ale žádné racionální vysvětlení neexistuje. Proč?

Volkswagen umírá, Porsche umírá, sklářský průmysl umírá, průmysl hnojiv umírá. Kvůli čemu? Abych našel průvodčího, koupím si lístek a nepojedu - to je ono? Čirý nesmysl!

Takže - pokud chtějí země NATO ještě víc navýšit rozpočet, je to jejich věc. Ale nikomu to neprospěje. Samozřejmě, vytvoří další rizika, to ano. Ale to není naše rozhodnutí, to je rozhodnutí zemí NATO. Myslím si, že je to naprosto iracionální a nesmyslné, protože žádná hrozba ze strany Ruska samozřejmě neexistuje, to je prostě nonsens. Dr. Goebbels řekl, a já to ještě jednou zopakuji: čím je lež neuvěřitelnější, tím rychleji se jí uvěří. A někdo - v Evropě - tomu pravděpodobně i uvěří.

Raději by měli zachraňovat svůj automobilový průmysl a zvýšit mzdy.

* * *

Martin Romančík (*německá agentura DPA*):

Nový spolkový kancléř Friedrich Merz nedávno prohlásil, že si dovede představit, že by s Vámi mohl telefonicky pohovořit.

Myslíte si, že by to bylo užitečné? Chtěl byste mít kontakty s novým spolkovým kancléřem? A myslíte si, že by Friedrich Merz mohl být úspěšnějším prostředníkem mezi Ruskem a Ukrajinou než Donald Trump?

Vladimir Putin: Pokud chce pan spolkový kancléř zavolat a pohovořit si, už jsem to řekl mnohokrát, neodmítáme žádné kontakty a jsme tomu vždy nakloněni. Před rokem a půl - nebo před kolika, před dvěma? - byly takové rozhovory s kancléřem (Olafem) Scholzem a s dalšími evropskými lídry pravidelné. Ale v určitém okamžiku, kdy si naši evropští partneři usmysleli, že nám způsobí strategickou porážku na bojišti, sami tyto kontakty přerušili. Když přerušili - prosím, nechť je i obnoví. Jsme tomu nakloněni, to jsem řekl mnohokrát.

Zda může Německo jako prostředník v našich jednáních s Ukrajinou přispět více než Spojené státy? O tom pochybuji. Zprostředkovatel musí být neutrální. Když vidíme německé tanky Leopard na bojišti, a sledujeme, jak Spolková republika uvažuje o dodávkách Taurusů určených k útokům na ruské území s využitím nejen samotné techniky, ale i důstojníků Bundeswehru - vznikají - samozřejmě - velké otazníky. Všem je dobře známo, že pokud k tomu dojde, absolutně to neovlivní průběh válečných akcí, to je vyloučeno, ale zcela to pokazí naše vztahy.

Proto nepovažujeme Spolkovou republiku, stejně jako mnoho dalších evropských zemí, za neutrální stát, ale za stranu podporující Ukrajinu a v některých případech dokonce za spoluviníka těchto válečných akcí.

Ale přesto, pokud hovoříme o přání diskutovat k tomuto tématu, předložit nějaké myšlenky na toto téma, znovu opakují: jsme k tomu vždy připraveni a vstřícní, prosím.

* * *

Serdar Karagez (turecká agentura ANADOLU): Ještě předtím jste s tureckým prezidentem Erdoganem podepsali dohodu o „obilném koridoru“, a to již během této války. Společně jste vyřešili otázku záchrany milionů lidí před hladomorem. I za těchto okolností jste dokázali najít řešení tak složitých problémů.

Minulý týden vyzval pan Erdogan k uspořádání summitu v Turecku, mírového summitu. Pan Zelenskyj okamžitě souhlasil. Pan Trump řekl: když pojedete Putin, pojedete i já. Z Kremlu jsme však dostali vzkaz, že k tomu ještě nedozrálý podmínky.

V této souvislosti bych se rád zeptal: Přisuzujete vedoucím představitelům při řešení této otázky stále nějakou důležitou roli? A jaké podmínky musí do-

zrát, aby se vůdci sešli a tento konflikt ukončili?

Vladimir Putin: Ohledně prohlášení prezidenta Trumpa jsem slyšel něco jiného. Pan Trump řekl: Putin nejede, proto nejedu ani já. Co bych tam dělal, když tam nebude? A má pravdu. V tomto smyslu má naprostou pravdu. Tolik za prvé.

Za druhé. Opakovaně také řekl, že „kdybych byl prezidentem já, k této válce by nedošlo“. Myslím, že i v tomto má pravdu. Za chvíli vám řeknu proč.

Protože v jednom z mých posledních telefonických rozhovorů s panem Bidenem jsem mu řekl - nebudu teď zacházet do podrobností, máme samozřejmě nahrávky rozhovorů - že bychom neměli vést žádné horké konflikty, měli bychom vše řešit mírovou cestou a měli bychom donutit současné vedení Ukrajiny, aby splnilo požadavky svých občanů žijících na jihovýchodě: aby zastavilo genocidu ruskojazyčného obyvatelstva, aby tam přestalo porušovat lidská práva, jak o tom neustále mluvila předchozí administrativa, lidská práva lidí žijících na jihovýchodě.

Mimochodem, řekl jsem mu tehdy: Víte, ono se vám zdá, že se to teď všechno tak nějak snadno vyřeší, ale může to nějakou dobu trvat a ukáže se, že byste raději neměli dělat to, k čemu situaci nyní tlačíte. To jsem řekl Bidenovi. Je pravda, že kdyby byl tehdy prezidentem Trump, možná by k tomuto konfliktu nedošlo. To připouštím.

A teď co se týče těch jednání na nejvyšší úrovni. Víte, já jsem se účastnil jednání v Minsku, když jsme hledali zásady mírového urovnání a jednali jsme 17 hodin v kuse, celou noc. Ano, dohodli jsme se na jistých zásadách, ale západní strana je nerealizovala. Bývalá (německá) kancléřka řekla, že šlo jen o získání času, aby bylo možné Ukrajinu vyzbrojit. Řekla to veřejně, nikdo ji k tomu nenutil. Totéž potvrdil bývalý francouzský prezident. Vyslovili to oni, chápete? Takže se ukázalo, že naši takzvaní západní partneři nechtěli splnit vůbec nic.

Je tedy třeba najít řešení, které by nejen ukončilo současný konflikt, ale také vytvořilo podmínky pro to, aby se podobné situace v dlouhodobém horizontu neopakovaly.

Když konflikt začal, přesvědčovali jsme ukrajinskou stranu, aby podle známých minských podmínek a dohod znovu sjednotila tu část Ukrajiny, která ji chtěla opustit, ale oni to odmítli. A tak nakonec vypukl ozbrojený konflikt.

Co jsme udělali? Víte, už jsem to řekl (generálnímu tajemníkovi OSN Antóniu) Guterresovi a řekl jsem to veřejně. Můžete se hádat, jak chcete. Můžete Rusko stigmatizovat, jak chcete, že „zahájilo

agresi“. Ale poslouchejte mě: nemusíte být velký odborník na mezinárodní právo, abyste pochopili logiku, o níž teď budu mluvit.

Část území jedné země se rozhodla oddělit od části původní. Jednalo se o jihovýchod Ukrajiny - Doněck a Luhansk, které se rozhodly oddělit. Měly na to právo, nebo ne? Přísně vzato, v rámci mezinárodního práva a Charty OSN na to právo měly. Příslušný článek hovoří o právu národů na sebeurčení. Myslím, že se jedná dokonce o článek první. Rozumíte, jde o právo národa na sebeurčení. To za prvé.

Za druhé. Byla tato část země v průběhu tohoto procesu povinná žádat o povolení centrální orgány v Kyjevě, nebo ne? Ne. Protože existuje rozhodnutí Mezinárodního soudního dvora OSN, podle něhož šlo o precedens, který vytvořilo Kosovo. Mezinárodní soudní dvůr OSN výslovně napsal: pokud se část země rozhodla oddělit, není povinná se s touto otázkou obracet na ústřední orgány. To je vše.

Donbas se tedy oddělil. Pokračujeme: Měli jsme právo uzнат jejich nezávislost? Neuznávali jsme ji osm let, rozumíte? Osm let jsme to tolerovali a snažili se vyjednávat. Nakonec vyhlásili nezávislost. Měli jsme právo je uzнат? Proč ne? Uznali jsme je.

Ale tím, že jsme je uznali, jsme s nimi uzavřeli smlouvu o vzájemné pomoci. Mohli jsme se do toho pustit? Samozřejmě, že ano. Udělali jsme to. V rámci této smlouvy, kterou jsme ratifikovali v parlamentu, jsme byli povinni jim poskytnout pomoc, včetně vojenské. Oni nás o tuto pomoc oficiálně požádali a my jim ji poskytujeme.

Řekněte mi, kde jsem udělal chybu, který můj krok byl chybný? Nenajdete ji, neexistuje. Všechno na sebe navazuje, jedna věc vyplývá z druhé.

A když už mluvím o kosovském precedentu, vzpomínám si, co se tehdy stalo. Tehdy západoevropské země a Spojené státy vyvíjely poměrně velký tlak na soud OSN, aby přijal toto rozhodnutí: když se část země oddělí, nemusí tato část chodit k ústředním orgánům a žádat je o souhlas.

Toť vše! Chápete? Všechno to uhnětlí oni sami svými vlastníma rukama. A pak se ptají: Jak jste to udělali? No, takhle. Vy můžete a my ne? Takhle to ale nebude. Pravidla musí být jednotná, jen tak budou stabilní, a to je záruka bezpečnosti pro všechny, ne na úkor ostatních - to je klíčová věc, klíčový článek.

Dobře, jsme připraveni se setkat. Jen tak mimochodem, řekl jsem: jsem připraven setkat se se všemi, včetně Zelenského. Ale o to nejede: pokud ukrajinský stát někomu důvěřuje, aby jednal, ať už

to bude, proboha, i Zelenskyj - o to nejde. Otázka zní: kdo ten dokument podepíše? Podívejte se, já jsem si nic nevymyslel. Propagandisticky řečeno, o legitimitě současných úřadů si můžete myslet, co chcete. Ale při řešení důležitých otázek pro nás nemůže být důležitá složka propagandistická, ale složka právní, zákonná.

Jaká tedy je ta složka právní? Podle ukrajinské ústavy je prezident Ukrajiny volen na pět let. Neexistují žádné způsoby, jak prodloužit jeho pravomoci, a to ani za válečného stavu. Píše se tam, přečtete si to pozorně: za válečného stavu se prodlužují pouze práva parlamentu, Rady. Píše se tam, že ve válečném stavu se nekonají žádné volby. To je pravda. Ale nikde není psáno, že se prodlužují práva prezidenta. Neprodlužují, to je vše.

Podle ústavní struktury není Ukrajina ani parlamentní, ani prezidentskou republikou, ale prezidentsko-parlamentní republikou. Co to znamená? Znamená to, že všechny orgány moci sestaví prezident. Všichni se domnívají, že jde o demokratickou společnost. Stát je však organizován tak, že všichni jsou jmenováni prezidentem: všichni vojenští velitelé jsou jmenováni prezidentem, všichni ministři jsou jmenováni prezidentem, všichni gubernátoři jsou jmenováni prezidentem - žádná volitelnost neexistuje. Pokud je tedy první osoba nelegitimní, stává se nelegitimním celý systém moci.

Proč to říkám? Je nám jedno, kdo vyjedná, třeba i současný šéf režimu. Jsem dokonce připraven k takovému setkání, ale pokud to bude nějaká závěrečná fáze, ne abychom tam seděli a donekonečna něco rozdělávali, musíme za vším udělat tečku. Ale tu tečku musí podepsat legitimní autority, jinak, však to znáte, přijde někdo další a hodí to všechno do koše. To nemůžeme dopustit, řešíme důležité věci. Proto to nezdávám, ale je třeba udělat ještě hodně práce.

A nakonec to nejdůležitější - možná to není to nejdůležitější, ale důležité to je. Když jsme ještě před začátkem konfliktu prosili ukrajinské úřady, aby plnily všechny minské dohody, odmítly to. Pak začala známá speciální vojenská operace. Jakmile začala - a to také není žádné tajemství -, řekli jsme jim: poslouchejte, stáhneme naše vojska z Doněcké a Luhanské republiky, které jsme uznali za nezávislé státy, a hotovo, zítra všechno skončí. „Ne, my budeme bojovat.“ Tak dobře, bojujeme...

Pak uběhl ještě nějaký čas, mluvil jsem o tom i veřejně a jeden z mých západních kolegů se mě zeptal: jak souvisí Chersonská nebo Záporožská oblast s Doněckem a Luhanskem, s regiony, za něž jsme bojovali? Vždyť s nimi nemají nic společného? Řekl jsem: To je logika válčení. „A dovedete si představit, že byste se odtamtud stáhli?“ „Ano,“ odpověděl jsem. A pokračoval: mohli bychom popřemýšlet o jakési suverenitě Ukrajiny, ale s povinným věcným břemenem, to znamená právem průchodu, právem průjezdu po zemi na Krym. Proč? Protože neustále vyhrožují, že zničí Krymský most. Je to jednoduchá věc. A on odpověděl: „Můžu to říct v Kyjevě?“ - „Můžete.“ A on šel a řekl to. Odpověděl mu, že je agent Kremlu. Přitom se jednalo o jednu z předních osob známého státu. Takovou hloupost! Odrekli tak hloupým způsobem.

Dobře, co se dá dělat. V reakci na žádosti občanů žijících na tomto území jsme uspořádali referendum - a bylo hotovo, je to nyní nedílná součást Ruské federace. Ale, jak jsem už řekl, situace se bude zhoršovat - a už se pro ně také zhoršila. Teď nemluvím o Doněcku nebo Luhansku, ale o dalších dvou subjektech Ruské federace, a samozřejmě o Krymu. Můžeme o tom také debatovat.

Mimochodem, když jsme jednali v Istanbulu - moc děkuji prezidentu Erdoganovi - v roce 2022, ač se to bude zdát divné, dohodli jsme se s nimi na všem, rozumíte? V návrhu dohody, který byl připraven, byly zahrnuty otázky denacifikace i otázky teritoriální.

Našli jsme takové formulace, které obecně vyhovovaly nám i Ukrajině. Ale pak přišli ti, kteří chtějí zvýšit výdaje na obranu v Evropě i za oceánem, a řekli: ne, musíme porazit Rusko na bojišti. A všechno, na čem jsme se dohodli, bylo vyhozeno do koše. A to je vše, začali pracovat na dosažení toho „úžasného“ cíle.

Situace se však změnila. Teď říkají: ne, pojďme vyjednávat. Otevřeme ty „balíčky“ a budeme vyjednávat. Ale nemůžeme

me nad tím sedět dnem i nocí celý rok! Jsme však připraveni v těchto jednáních pokračovat.

Tato jednání mají smysl v humanitárním směru. Už jsme se dohodli na výměně 1200 zajatců. Vracíme si lidi - to je dobře. Už jsme vrátili 500, 400 našich bylo také vráceno. Myslím, že tady bude všechno spravedlivé: dostaneme všechny, které bychom měli dostat.

Bohužel, bohužel, je to smutné a těžko se o tom mluví, vrátili jsme šest tisíc těl - dokonce více než šest tisíc - a na oplátku jsme dostali, myslím, 57, ale my jsme vrátili šest tisíc těl mrtvých ukrajinských vojáků. Teď jsme připraveni vydat ještě asi tři tisíce. Ale to jsou, opakuji znovu, smutná a tragická čísla.

Přesto se jedná o humanitární záležitost a pozitivní výsledek jednání v Istanbulu. Děkuji vám za tuto příležitost a děkuji i prezidentu Erdoganovi.

Jsme ale také připraveni jednat věcně o zásadách urovnání. Potřebujeme jen, aby na to byla připravena i ukrajinská strana. Její západní sponzoři a takzvaní spojenci by ji neměli tlačit do boje do posledního Ukrajince, ale uznat realitu dneška a tlačit ji k dohodám, nikoliv k pokračování válečných akcí. To je vše.

Jsme v kontaktu, naše vyjednávací skupiny jsou ve vzájemném kontaktu. Teď jsem se ptal Mědinského, říkal, že právě dnes mluvil se svým protějškem z Kyjeva. V zásadě souhlasí s tím, že se sejdou po 22. červnu.

Ale musím hned dodat, že nejen prezident Erdogan, ale i pan Fidan dělají vše pro to, aby dosáhli tohoto urovnání, stejně jako, musím to říct zcela otevřeně, prezident Spojených států, pan Trump. Podle mého názoru je skutečně rozhodlán k urovnání.

Určitě budeme spoléhat na postoj našich přátel z Číny, z Indie i z dalších zemí BRICS. Jsme s nimi v této otázce v neustálém kontaktu. I oni jsou tím velmi znepokojeni. Když se setkávám s vedoucími představiteli těchto zemí, téměř všechny naše rozhovory začínají tímto tématem a já jim o tom referuji.

Jsme jim vděční, že o tom přemýšlejí a hledají možnosti, jak tento konflikt vyřešit. Věřte mi, že i my ho chceme ukončit co nejdříve a nejraději mírovou cestou, pokud bychom se mohli dohodnout. To je z mé strany vše.

Vybrala a z ruštiny přeložila **PhDr. Jana Görčošová** (kráceno z podkladů kanceláře prezidenta RF – Kremlin.ru)

Bitcoinová aféra se netýká pouze vládních politiků. Stín podezření z nekompetence nebo mocenských her ulpívá na Bezpečnostní informační službě (BIS), což v zákulisí vyvolává otazníky nad dalším pokračováním Michala Koudelky v čele této služby.

ParlamentníListy.cz mají informace přímo z prostředí tajných služeb a věc komentuje bezpečnostní expert Jan Schneider.

Jak je možné, že nejvyšší ústavní činitelé neměli dopředu žádné informace o bitcoinové kauze od zpravodajských služeb?

Tato otázka rezonovala nejen ve veřejné a mediální debatě nebo v diskusích na sociálních sítích, ale i v české bezpečnostní komunitě.

ParlamentníListy.cz díky svým kontaktům v této oblasti zaznamenaly dosud nebývalou vlnu údivu a kritiky dobře informovaných osob směrem k BIS. Jde o dvě věci, které se na veřejnost dostaly během jediného týdne.

Začalo to zveřejněním informace, že české zpravodajské služby odhalily hackerské útoky na neveřejné systémy Ministerstva zahraničních věcí. Za viníka byla označena Čína a na veřejnost se dostala informace, že hackeři měli do systému resortu zahraničí přístup zhruba dva roky, aniž by před tím byli odhaleni.

Druhý případ je aktuálně zešíroka probíraná bitcoinová aféra, kdy na jedné straně český stát prostřednictvím Ministerstva spravedlnosti získal necelou miliardu korun, ale dalších mnoho miliard v kryptoměně Bitcoin zmizelo neznámo kam. Peníze přitom mají pocházet z nelegálního on-line tržiště na tzv. darknetu (skryté části internetu), kde se obchodovalo s drogami, zbraněmi, dětskou pornografií a dalšími nelegálními komoditami, z nichž mnohé mohly sloužit i terorismu.

Premiér Fiala se po počátečním mlčení začal dovolávat tajných služeb s tím, že svolává Bezpečnostní radu státu (BRS), aby se o věci dověděl více právě od těchto našich bezpečnostních složek. A co se nakonec dověděl? Prakticky nic. BIS říká, že o věci nic neví, protože to nespadá do její působnosti, což rozporují mnozí z těch, co o fungování a zákonných povinnostech českých tajných služeb něco vědí.

Problém je prý už v tom, že BIS nejenže neměla čekat na svolání a dodávat premiérovi informace o věci „s křížkem po funuse“, ale s předstihem ještě dřív, než byla celá kauza rozpoutána a šlo jí zamezit.

Proč se nic z toho nestalo?

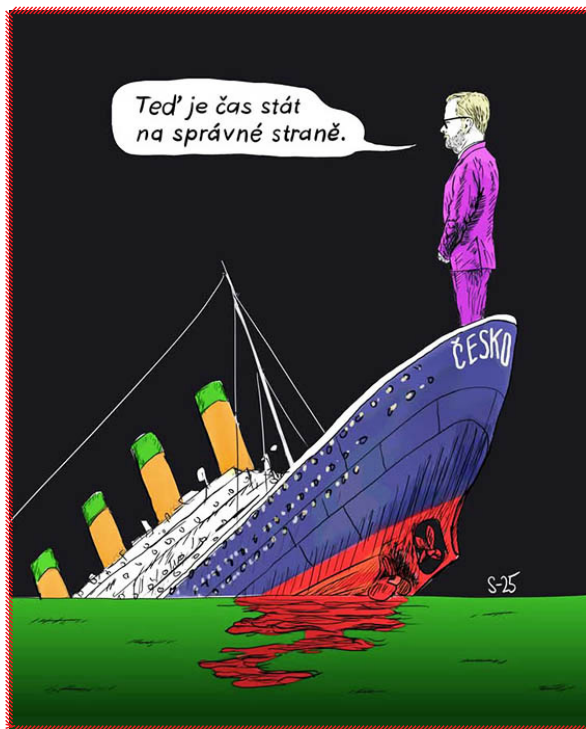
Existují dvě základní možná vysvětlení, proč BIS vedená Michalem Koudelkou premiérovi a vládě k podivné bitcoinové transakci nic nesdělila a nevarovala.

Buď Bezpečnostní informační služba o celé kauze opravdu nic neví a nevěděla a žádné informace v průběhu uplynulých dvou let v této souvislosti nezachytila. Anebo BIS informace měla, ale z něja-

Odvolat Koudelku. Okamžitě!

kého neznámého důvodu je neposkytla svým zákonným adresátům v neveřejných zprávách.

„Pokud je správně první varianta, je to na okamžité odvolání ředitele BIS. Pakliže je správně druhá verze, mělo by to dopadnout rovněž odvoláním ředitele Koudelky, protože to umožňuje domněnky, že služba místo svých zákonných povinností svá zjištění využila v mocenském boji,“ řekl redakci pod pochopitelnou podmínkou anonymity důvěryhodný zdroj.

Objevily se i spekulace nad tím, zda se BIS nepokusila vládu nedodáním důležitých informací poškodit záměrně.

Je BIS součástí komplotu proti vládě? Nebo jen neplní své zákonem dané úkoly?

Ze zpravodajských služeb by měly otázky směřovat především na BIS. Podle zákona má zabezpečovat informace o činnostech, jejichž důsledky mohou ohrozit významné ekonomické zájmy České republiky. K takovému ohrožení nepochybně došlo. Měla BIS příslušné informace

o riziku pro naši zemi a předala je premiérovi a vládě? Jak s nimi naložili? Nebo tyto informace v BIS měli a záměrně je zamlčeli, aby poškodili před volbami vládu?

Nejhorší varianta: BIS je neschopná, o ničem neměla tušení, a tudíž neplní své zákonem dané úkoly. To by bylo nejen na výměnu ředitele, ale na reformu celé organizace. Česká republika totiž potřebuje funkční zpravodajskou službu, která je schopna rizika postihnout a odvrátit,“ sdělil nám muž s mnohaletými zkušenostmi ve zpravodajských službách našeho státu.

Obě kauzy posledních týdnů s ohledem na BIS, její činnost a zákonné povinnosti, pro ParlamentníListy.cz komentuje její někdejší zpravodajec a bezpečnostní analytik Jan Schneider.

Nápadně neviditelný Koudelka Jan Schneider

Ministerstvo zahraničí a Bezpečnostní informační služba nebyly schopny za dva roky odhalit, že jim někdo (čínští hackeři?) čte zprávy. Co to pro kontrarozvědku znamená?

Jediné, co je jisté, je to, že existuje Čína, a že Bezpečnostní informační služba pravidelně konzumuje státní rozpočet.

Všechno ostatní už nemusí být úplně přesné, nebo to dokonce nemusí být vůbec.

Když to vezmeme od podlahy. Jmenuje se ředitel BIS skutečně Michal Koudelka? Není to jen jeho služební jméno? Nejmenuje se ve skutečnosti úplně jinak? Není to ve skutečnosti někdo úplně jiný? Řídí tento člověk Bezpečnostní informační službu, nebo jen sedí na židli ředitele BISky?

Takže vůbec není jisté, že se Číňané kryptologicky nabourali do „zamíni“. Možná ano, možná ne. Možná někdo jiný? Odborníci vědí, a zpravodajské služby to mnohokrát i ve svých výročních zprávách uvedly, že atribuce (určení původce) kryptoútoků je nesmírně těžká, většinou jde o odhady, což by před soudem jako důkaz neuspělo. Sofistikovaný útočník nezanechá použitelné stopy, a pokud ano, tak to má cíleně ukazovat na někoho jiného.

Jisté však je, že Koudelkovo heslo je „drzé čelo je lepší než poplužní dvůr“, takže se klidně bude chvástat čímkoliv, protože vláda ho podrží a jeho řeči nebude rozporovat, jelikož Koudelka je jim užitečný (he used to make them happy in little ways, jak praví Monty Pythoni,

ať už to znamená cokoliv). Jak moc, v jakých směrech, a jaký to má vztah k zákonu, to musí občan ponechat na parlamentních kontrolních orgánech.

Aby se Koudelka mohl chvástat, musí se něco předhodit, ale nesmí to bolet. Takže Koudelkovci slavně odhalili něco ukrutně důležitého (prý Čínu zajímala identifikace zaměstnanců zamíni!?), co však – bráno z druhé strany – vlastně bylo o ničem, protože se vlastně nic nestalo, takže státnímu aparátu zůstává jen ta sláva, bez poskvrnky. No, to už je opravdu odvar z odvaru. Ale možná preventivně se Koudelkovci s něčím spěchali pochlubit, protože kdoví, zda k té druhé věci (bitcoingate) vůbec měli co říci.

Premiér Fiala tvrdí, že od tajných služeb neměl absolutně žádné informace o tom, že se chystá ten podfuk s bitcoiny i na ministerstvu spravedlnosti. Přitom se to připravovalo dva roky. Údajně Koudelka tvrdil i na Bezpečnostní radě státu, že o tom vůbec nic nevěděli. To už je přece obrovský stupeň nekompetence nebo se pleťu? Anebo informace Koudelka měl, ale tvrdí Fialovi opak? Co by tohle znamenalo?

Celá ta kauza smrdí, protože nikdo neví, koho a čeho všeho se týká, protože má kořeny v darknetu, který má z logiky věci blízko – krom mnoha kriminálních – těž k jevům, spojovaných s utajovanými činnostmi, ať již různými státy zřizovanými (financování podvratných zpravodajských aktivit), nebo na různých státech parazitujícími (deep state).

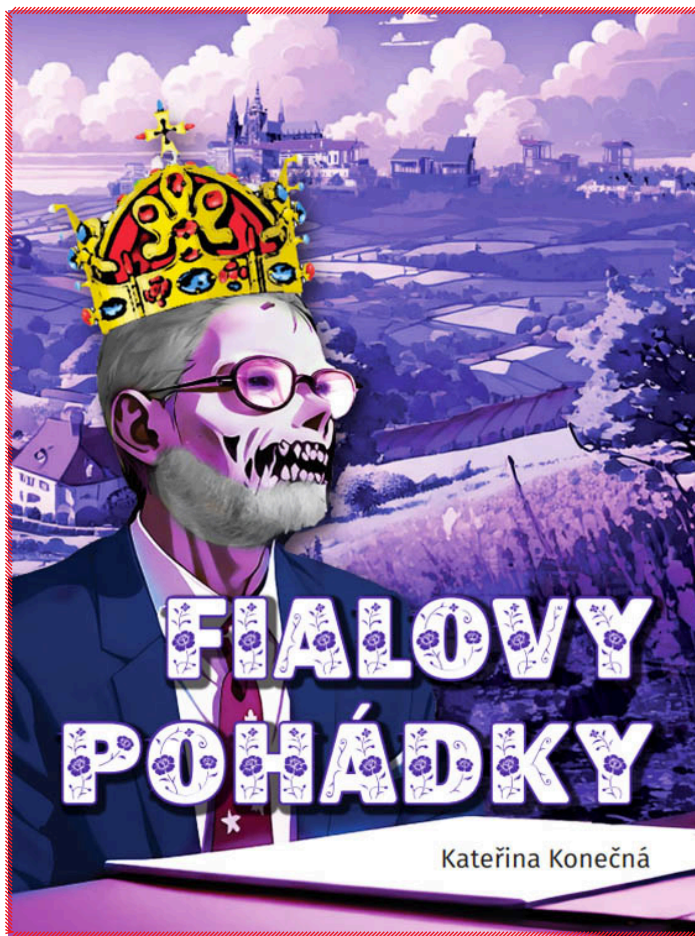
Kauza odhalila tvrdou skutečnost, že státní aparát je využíván nahodile a nekoordinovaně, protože si vládnoucí partaje vlastně ani nepřejí, aby zpravodajský systém a následně trestněprávní orgány konaly svou činnost kvalitně a nestranně. Když by totiž státní mašinérie kvalitně rozeznávala stopy nelegálních finančních transakcí, neomylně by se zadržela už u financování politických stran.

Bitcoingate je kauza zasahující do působnosti několika státních orgánů, takže je možné, že se jí pořádně nezabýval žádný z nich, spoléhaje na druhé.

Podle mluvčího BIS to „nepatří do její zákonné působnosti a ani nebyla žádným z orgánů státu požádána o spolupráci. Případ řeší NCOZ jako podezření z praní špinavých peněz, jedná se tedy o podezření na kriminální čin, což není oblast naší působnosti. Obecně platí, že stát-

ní orgány mohou dělat pouze to, co jim ukládá zákon.“

Jenže podle zákona má **Bezpečnostní informační služba** zajišťovat mimo jiné i informace o činnostech, jejichž důsledky mohou ohrozit významné ekono-

mické zájmy České republiky, nebo se týkají organizovaného zločinu a terorismu (§ 5/1d+e zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách ČR).

Dále ještě i **Úřad pro zahraniční styky a informace (ÚZSI)** zabezpečuje mimo jiné i informace mající původ v zahraničí, důležité pro ochranu ekonomických zájmů České republiky (§ 5/2 téhož zákona).

Kromě toho **Finanční analytický úřad (FAÚ)** plní funkci finanční zpravodajské jednotky České republiky a je hlavním gestorem opatření zaměřených na prevenci a boj proti praní peněz, financování terorismu a šíření zbraní hromadného ničení v České republice (*zákon č. 253/2008 Sb., tzv. AML/CFT zákon*).

Okrajově je možno pro úplnost zmínit ještě i **Národní úřad pro kybernetickou a informační bezpečnost (NÚKIB)**, který je ústředním správním orgánem pro kybernetickou bezpečnost včetně ochrany utajovaných informací v oblasti informačních a komunikačních systémů a kryptografické ochrany (zákon č. 205/2017 Sb., o kybernetické bezpečnosti). Ředitel úřadu se pravidelně účastní jednání Bezpečnostní rady státu (BRS).

Měl by být v reakci na tuto (ale i další) pochybení Koudelka odvolán z postu ředitele BIS, případně navíc služba reformována či restrukturalizována?

Koudelka byl vždycky viděn, když o nic vážného nešlo, co by spadalo do gesce zpravodajské služby, a byl vždy vidán jako manekýn při propagandistických akcích a ideologických projevech (od dezinterpretované kauzy Skripalových, přes komickou „ricinovou“ operetku a Vrbětický zázrak až po nezbedné Číňany).

Nyní však, když by měl být podle svého zvyku viděn, není po něm vidu-slechu (ne tedy, že by nám to příliš vadilo). Ani v případě úniku utajovaných informací o dukovanském tendru směrem k neúspěšnému uchazeči, který významně poškodil ekonomické zájmy republiky (§ 5/1c+d zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách ČR), nebo v případě bitcoingate, který se nesporně týká organizovaného zločinu a terorismu (§ 5/1e téhož zákona).

Poslanecký kontrolní orgán by měl urychleně zjistit, zda Bezpečnostní informační služba splnila své zákonné povinnosti, spočívající v zabezpečování příslušných informací vládě. V negativním případě by měl být Koudelka okamžitě odvolán a státní zastupitelství by

mělo zvážit jeho případné trestní stíhání například kvůli nepřekezení trestného činu (§ 367 trestního zákoníku).

Pokud jde o zpravodajskou službu jako takovou, možná by ani nebylo třeba žádných drastických změn a zásahů, možná by jen stačilo, aby BIS příslušným zákoným adresátům bez obalu, drsně, pravdivě a včas sdělovala vše, co se v rámci své zákonné působnosti dozví, bez jakýchkoliv ideologických a politických omezení.

A bez ohledu na případnou nelibost či odvetu mocných, k čemuž by bylo třeba příslušníkům BIS důrazně připomenout slova přísahy:

„Slibuji na svou čest a svědomí, že při výkonu služby budu nestranný a budu důsledně dodržovat právní a služební předpisy, plnit rozkazy svých nadřízených a nikdy nezneužiji svého služebního postavení. Budu se vždy a všude chovat tak, abych svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Služební povinnosti budu plnit řádně a svědomitě a nebudu váhat při ochraně zájmů České republiky nasadit i vlastní život.“

Jan Schneider, 9. června 2025

Trvale platná připomenutí k 80. výročí osvobození světa od fašismu

Vážení čtenáři, posílám vám ukázkou z paměti mého dědy, které se našly v pozůstalosti. Část paměti je o osvobození věznic na Mírově, kam byl poslán, protože onemocněl TBC. Z paměti je dobře vidět tu hrůzu co museli lidé za války prožívat a jak těžké to bylo fyzicky. Nesmíme dopustit, aby to bylo znova, jak se o to mnozí dnes snaží. **Věra D.**

Osvobození tábora Mírov v roce 1945

Od dětství mi nebyly lhostejné pohledy na bídu lidí a na nepravděpodobnost ve společnosti. Při volební kampani jsem hledal, kdo nabízí řešení změny společnosti a viděl jsem, jak se k bídě chovaly jiné strany, tak jsem se přidal v roce 1935 ke KSČ.

Do Mírova jsem se dostal přes výslechy na gestapu, věznic v Drážďanech a v Ebrachu za protifašistickou odbojovou činnost, roznášení letáků a práci v ilegální KSČ.

Věznice na Mírově byla izolačním táborem tuberáků ze všech různých věznic, kteří již nebyli schopni pracovat, většinou Češi a Poláci. Káznice v Ebrachu v Bavorsku byla takovým typickým dodavatelem, kde při těžké práci 10 hodin denně - letování plechových krabic cínem, čichat kyseliny solné při malém množství jídla, špatném ubytování v přečpané nevytápěné místnosti (3 postele nad sebou) - to málokdo dlouho vydržel. Nastalo noční pocení, slabost, ospalost, ovšem uznání nemocným muselo být skutečně naprosto zjevně přesvědčivé. Pak teprve byl dán vězeň na marodku. Někteří brzy umírali, část jich byla posílána do izolačního tábora, mezi nimi i já.

Denní přírůstek vězňů se rovnal dennímu úmrtí asi 2 až 3 lidí. Byla to malá věznice.

Cesta z Ebrachu do Mírova

V červenci 1944 jsem opustil bránu věznic Ebrachu společně se s. Zajícem, spojeni spolu v pevných železnicích. Hned na nádraží jsme měli první malér. Dozorce si představoval cestování tak, že průvodčí mu vykáže jedno kupé, a proto ihned po příjezdu vlaku požádal průvodčího (byla to žena) o vyhovění jeho žádosti. Stojíme u vlaku, každý v jedné ruce držel svůj balík se svršky a současně dozorcův cestovní kufr. Stojíme a čekáme, kdy nám průvodčí vykáže žádané místo. Najednou však se vlak dává do pohybu a dozorce křičí - los, los, a tak jsme naskakovali do vozu, neměli jsme možnost se pevně zachytit pro balíky v ruce, a tak jsme se sice dostali na plošinu, stočily se nám však sputané ruce a železka se nám zařizla do masa. Lidé v přeplněném vlaku sledovali naše úsilí a už nás viděli někde pod koly vlaku. Na protest lidí nám dozorce železka na ruku povolil a znovu upravil, jak zněl předpis Velkoněmecké říše. Lidé nám i uvolnili místo, a tak jsme seděli v otevřeném kupé, lidé vystupovali a noví přistupovali, a teď jsem čekal na příležitost odeslat moták.

Někde za Chebem nastoupili mladí manželé s děckem a sedli si proti nám. Brzy vystihli, že jsme vězni, jejich pohled dával tušit sympatie, a hlavně to překvapení, že mluvili mezi sebou česky. V příhodné době, když se živěji bavil náš bachař s protějším důstojníkem, který jel bez jízdenky, jak jsme zjistili, jsem požádal mladého muže o zaslání motáku - pokus se podařil. Cestování bylo dlouhé - osobním vlakem se trmáčet takovou dálku. Proti nám seděla mladá žena asi 30ti letá, která jela do Prahy, příjemná - bavila se s důstojníkem, který měl

vždy strach, když průvodčí procházel kolem nás. Náš dozorce byl také spokojen se zábavou, a tak jsem ke svému sousedovi utrousil poznámku, že je to příjemná žena - pravděpodobně tomu rozuměla. Před Prahou sundala kufr a pozoruji, že našeho dozorce o něco žádá a dívá se na nás. A tak jsme dostali každý dvojí chléb se salámem. A jak nám bylo velmi příjemné a byli jsme dojatí, když nám přála šťastnou cestu česky. Opačný dojem jsme zase měli, když jsme stáli před obsazeným klozetem. Proti mně v chodbě stál asi 15ti letý německý Hitlerjugend. Když podle železky zjistil, že jsme vězni, upřel na mne takový vražedný pohled, že jsem sklopil oči. Tady jsem poznal, jak nebezpečný fanatismus se podařilo nalít do krve právě těmto mladým, nezkušeným lidem. Vyvráždit každého, kdo nesouhlasí s fašismem. Cesta ubíhala, byla již tma, ten pohled z okna - měsíc a hvězdy svítily jasně. Jaká to krása vidět po dlouhé době opět měsíc a hvězdy. A tak jsme se ocitli někde na Moravě, když do našeho vozu nastupovali dělníci, nastupující na šichtu od 22 hodin. Ti byli odvážnější - dávali nám hned jídlo, ani se dozorce neptali a pít jsme dostali čaj, a dokonce s rumem. Já se ptám na mezinárodní situaci, tak jsem se dozvěděl mnoho novinek. Dozorce byl z těch řečí nešťastný, dělníkům, kteří šli na noční směnu, nemohl zakázat, aby s námi mluvili, on jim totiž nerozuměl, jen věděl, že k nám hovoří solidarita dělníků. Jeden z nich najednou začal na bachaře mluvit německy, a proč nám ty železa nechává na ruku, aby se podíval, jak to máme zařízené a najednou velké překvapení, dozorce nám železa odemkl. Bylo nám to milé hlavně proto, že dělníci si již uvědomují, že přichází čas účtování s fašismem.

Dělníci vystoupili a nyní začal můj partner. Co kdybychom utekli, já nemám odtud daleko, jsem Moravák, říká. Snad by se to podařilo, dozorce byl již také unavený - chvílemi dřímá. Uvažovali jsme, zda to stojí za to riskovat, když už musí válka brzy skončit. A tak do rozmyšlení nám bachař dal znova železka a pak už jsme vystupovali v Mohelnici, kde jsme přespali v nějaké policejní šatlavě a ráno nás vedli pěšky na Mírov, ale nejen nás dva, ale dalších deset, kteří přijeli z jiné strany. Tak jsme šli pomalu, před námi dvojice zubožených lidí, zchátralí, dva ubožáci se nemohou pohybovat, ale železka měli podle řádu. Upozornil jsem na to souseda, ale nový dozorce mě zakřikl česky, tak jsem poznal, že tady bude dost lidí, kteří umí česky.

Jak jsme tam žili

Mírov nás přivítal tím stejným způsobem věznic - kdy se dělá hrůza - nadává se, co jsme zavinili, že oni nás musí hlídat a žít, starat se o nás, ale tentokrát už to znělo trochu jinak. Chyběl tomu sebejistý důraz, nadávají jenom jako, že se to musí. Bylo znát, že dohořívá, že melou z posledního. Vězeňské šaty pro nás již neměli, takže jsme měli svoje i prádlo. Zato měli ve skladu velké množství dřeváků, takže kdo roztrhal svoje boty, musel nosit jejich dřeváky.

Cela byla pro dvanáct lidí, v zimě se netopilo. Na světnicích byla zima, z oken a ze zdí tekla voda, poněvadž nevětráme. Kdo se vůbec nedostal ven, bylo to špatné. Ti, co neměli TBC v tak hrozném stavu, se nakazili od těch, co kašlali a chrtili krev a nemoc se zhoršovala. Vycházky byly krátké, nepravidelné. Jedno však bylo výjimečné, že z oken bylo možno sledovat přírodu, a ta byla velmi hezká, zejména na podzim, když slun-

Napsali jste nám...

ce ozařovalo hornaté stráně lesa a listů na stromech denně měnilo svou barvu. Co znamená krása pro nesvobodné lidi? A tak jsme snili a pevně věřili, že se dočkáme svobody, a pak že v létě bude teplo, v lese lehne do mechu a nahore v korunách stromů bude šumět les.

Jídla je pořád méně, stáváme se apatičtí, objevili se vši, prošli jsme odlišovací karanténou. Odvšivení nebylo nic příjemného, čekat celý den na dezinfekční proces bez oblečení nebylo nic příjemného - přežili jsme. Doktor Žižlavský, také politický vězeň, radí: snažte se spát co možná nejdéle, odpoutejte se myšlenkově od všech problémů, šetřte vlastní energii.

Stav vězňů byl špatný už proto, že jsme byli všichni nemocní, jedni byli upoutáni na lůžko, ti měli malou naději na přežití, druzí se mohli pohybovat, chodit, a pro ty dělala správa věznic různé pracovní nabídky. Chodit na komando na práci do lesa. Hezká věc se přihlásit, ale co nemoc? Bude výhodnější nic nedělat, ležet, odpočívat, anebo za tuto práci v lese dostat o malý krajíček chleba s kouskem salámu navíc a jednu cigaretu. Vzpomínám si na dobrého kamaráda jménem Kulovaný z Prahy, který se nechal zlákat na práci, přitahovala jej ta jedna cigareta. Pracoval 14 dnů a pak ho z lesa přivezli. Na cele dostal druhé chrlení krve, říká - já vykrvácím - děláme mu náladu - to ti přestane - těžko na to vzpomínat. Podobných věcí bylo často - umírání bylo zákonem.

„Léčení“

Léčení na Mírově sestávalo jen na tom, že nám dávali injekce, zaslané z domova, a ty se těžko sháněly. Vzpomínám na vyšetření hned třetí den po příjezdu na Mírov, kdy už jsem dostal z domova injekce. Jak je to možné, že rodina vám zaslala injekce, jak se to dozvěděli, že jste zde? A tak jsem jim musel zalhat, že nás včas informovali v Ebrachu. Měl jsem radost, že moták došel, že lidé mají snahu pomáhat. Injekce mě zachránily, že se mi nemoc tolik nezhoršovala.

Vedle mě leží asi 30ti letý velký silný sedlák z Moravy, má krční TBC - zemřel, z druhé strany leží Němec komunista, ten se dožil - žije snad? Opodál leží Engelbert - Kovář mladý bývalý aktivní poručík. Má už jen malý kousek plic, tak těžko chytá vzduch, tak těžko dýchá jako motor, každou noc je slyšet, je to boj o poslední zbytek života, nemůžeme spát. 4.9.1944 dostal dopis od jeho nastávající. Nebyl již schopen jej číst. A tak jeden z nás dopis četl. Jasně si ještě dnes vzpomínám, jak jej těší, že již bude brzy konec války, že se zas uzdraví. Jen vydrž a bude zas vše dobré, ale tohle všechno už málo vnímal, zvečera bylo slyšet těžké oddychování, v noci zemřel. Hlášení o úmrtí jsme nedělali hned ráno, ale až před polednem, abychom dostali na něj oběd.

Jak se pochovávalo

Pokud zemřelý neměl vlastní prádlo, byl zabalen do balícího papíru, papír byl přišpendlen, pak byl položen na prkno a vsunut na lišty dvoukolové káry pomalované po stranách bílým křížem. Nahore byl Kristus. Mrtvé pohřbívali na hřbitově, kam je vozili na dvoukolové káře po dvou. Cesta na hřbitov sestávala ze dvou vězňů, kteří tlačili káru, za nimi šel ministrant, také vězeň, který nesl zdviženě korouhvičku. Na konci šel farář s dozorcem. Na hřbitově zemřelé vysunuli z káry do vykopané úzké stružky tak, že leželi vždy obličejem dolů.

Pan farář

Cely také občas navštěvoval velebný pan farář, jak ti věřící říkali. Nerad na naši světnici chodil, a to pro naše připomín-

ky jako: Proč to bůh nevidí - proč to církev trpí - proč tu lidé musí umírat. No podle něho těch rouhavých řečí bylo mnoho - výsledek nebyl žádný a pomoc také ne. Jen draží v Kristu buďte trpěliví. Později jeden z naší cely si vyžádal zpověď. Šlo o staršího člověka, říkal nám, že je zavřený pro černou zabijačku (ne všichni byli političtí), a že by se rád vyzpovídal, když je věřící. Měli jsme podezření, podle jeho charakteru nevypadal na slušného člověka a stále jsme vycitovali, že jej trápí nějaké svědomí. Když farář přišel, jeden, který spal nejbliž se snažil něco pochytit a skutečně nešlo o černou zabijačku, ale o udání, a teď měl strach, co bude, zdali se dotyčný nevrátí z vězení, co bude s jeho duší po smrti. Po skončení zpovědi jsem se zeptal faráře, jak se Bůh může na takovou nespravedlivost dívat, aby trpěli a umírali nevinní lidé, jako na Mírově, poukázal jsem mu na všechno, i na ty hroby. Přidali se ke mně další soudruzi a farář se nestačil křížovat, co slyšel. Byl rád, že mohl odejít, a víc už k nám na světnici nepřišel. V této věznici bylo možno chodit do kostela, kde někteří tam zpívali společně s gestapáky, proto jsme dělali pak silnou protináboženskou kampaň: Nikdo do kostela.

Spoluvězni

Nebylo příjemné mít na cele takové lidi jako tento - vedle toho tam byl s námi nějaký mlynář, který měl doma všechno možné, a na Mírově mu tubera užírala plíce. Dělal vše možné, a často se mu dařilo leccos sehnat na černo. Šlo to jedině přes komando v lese, u sedláků podplatit vězně nebo dozorce. Říkával: "Jen co bude konec války, půjdu do lázní - já na to mám." A my říkali: "My zemřeme proto, že na to nemáme." Smál se nám, když jsme mu dokazovali, že dělnická třída bude rozhodovat, a ne ti staří keřasové. Hrál dobře šachy - tam jsme se shodli. Peklem bývalo být na cele sám s takovým člověkem, který znal jen sám sebe. Idea lepší život pro všechny bylo pro něj neznámou věcí. U 12ti spoluvězňů se vždy našla většina těch, kteří, i když třeba nebyli na vysoké politické úrovni, souhlasili a začínali se o příčiny války a světových dějin zajímat. Byly tam různé diskuse na mnoho věcí, ale skutečnost je taková, že myslet, hovořit, je unavující, ztrácíme životní energii, a proto se zejména ku konci války v jarních měsících zbytečně nehovořilo. Zase jsme si uvědomovali rady s. Dr. Žižlavského, že je třeba spát, pokud možno co nejdéle a snažit se zastavit celý způsob myšlení. Takže jsme se dostávali do stavu jakési apatie, zastavení duševní činnosti a našemu zdravotnímu stavu to plně vyhovovalo. Dobrý dlouhý spánek se všemi útlumy, vydá víc než kus chleba. Šlo o to přizpůsobit organismus do jakéhosi normálu při menší spotřebě jídla. Ten, který nebyl příliš vážně nemocen, měl předpoklad na přežití. Jídla bylo stále méně. Dovolovali nám občas zaslat balík z domova, vyhrazovali si však, co a jak musí vypadat a při výdeji to, co bylo lepší, tak zabavili, takže jsme toho moc nedostali. Přijímání dělalo housfátr (správce).

Rok 1945

Rok 1945 začal dávat naději, že tentokrát bude již možno typovat, že válka během několika měsíců skončí.

Ilegální hnutí existovalo snad ve všech věznicích - káznících i koncentračních táborech. Na Mírově sestávalo z lidí hlavně, kteří chodili na komanda, měli určitý styk s lidmi venku i zevnitř a lidmi z věznic, kteří měli určitý pracovní pohyb ve věznicích, mohli tak spojovat různé lidi - rozšiřovaly se různé zprávy, hlavně že bude brzy konec války. Poslední dobou byly pevné nálady pro Sovětský svaz, pro komunismus, ostatní názory byly podřadné. Karel Kubát byl zaměstnán u hausfátra, kde

měl možnost poslouchat rozhlas, takže jsme měli čerstvé zprávy.

Do toho přišla fáma, že máme být také evakuováni - prý do Rakouska. To by byla jedna z nejhorších situací - dělali jsme různé přípravy. V té době jsme na cele zašivali pytle, a tak jsme si podšivali punčochy, pytlové vložky jsme zašivali do kalhot, aby nebyla zima. Pro rychlý postup Rudé armády ve Slezsku k evakuaci nedošlo.

V březnu 1945, když Rudá armáda udělala průlom ve Slezsku, přivezli na Mírov větší množství žen, asi 30, polské národnosti. Tyto ženy byly odsouzeny k trestu smrti, vedoucí jich byla jménem Anežka, která často vykřikovala z oken nadávky na německé fašisty. Nevěřili jsme, že k popravám dojde, ale po osvobození se zjistilo, že všechny tyto ženy byly zastřeleny vkleče do zátylku těsně před koncem války. Na Mírově bylo zřízeno popraviště, kde popravovali ty, na které již ve Slezsku nezbyl čas.

V dubnu jsme dostali zprávu od partyzánů, že nás osvobodí. Ustavili jsme zde stranickou organizaci. Po úsecích jsme tento návrh prohovořili a zjistili jsme, že ve vězení je kolem 60 lidí, kteří jsou upoutáni na lůžko, těžce nemocní, další část byla schopna se jen pomalu pohybovat a jen málo bylo těch, kteří by mohli se postavit na odpor. Upustili jsme proto od tohoto návrhu, který by stál hodně lidských životů. Poděkovali jsme jim za pomoc s vírou, že se blíží brzký konec války.

Konec války

Asi tak 3. května 1945 jsme slyšeli první výstřely, fronta se blížila, bombardování denně sílilo, to bylo radosti, fašisté jsou bití. Z oken jsme viděli, že se střílí u Mohelnice.

5. května nám ředitel Benda přišel oznámit, že se blíží konec války, kdo chce jít domů, že může okamžitě jít. V okolí Mírova však byla vojenská linie, jak se přes ni dostaneme, neřekl. Tímto dnem se přestaly zamykat cely. Oběhli jsme rychle společně, svolali jsme narychlo členy strany, každý někoho znal a rozhodli jsme neriskovat odchod z věznice, jelikož máme důvodné podezření, že se ředitel chce zbavit svědků. Toto jsme rychle rozšiřovali. Jen malá část Čechů odešla a Poláků odešlo větší počet, které jsme po osvobození znovu zavedli do věznice, kde čekali na transport vlakem. Odešel i Kulovaný, který riskoval práci v lese a nevím, zda se dostal domů. Ředitel nám rovněž navrhoval utvoření Národního výboru, a sám doporučil za členy 2 vězně - soudního radu Troníčka a generála, o kterých nám bylo známo, že dostávali mimořádné balíčky, chodili volně po věznici a byli vypasení. Svolali jsme proto schůzi strany, připravili návrhy na členy nového NV, ovšem bez těchto dvou doporučených. Byl jsem také členem místního NV.

7. května 1945 fronta se přibližovala, slyšeli jsme hřmění děl od Olomouce, dozorcí byli již naměkko. Z vězení jsme viděli, jak v Mohelnici asi 6 km vzdálené vyvěšovali bílý prapor, ale zase jej stáhli, protože za naší věznicí byli zakopáni Němci, a ti se začali bránit.

Začíná jakési zastřelování. Ve 22:30 hodin začala mohutná ofenzíva. Dostali jsme pokyn schovat se ve sklepě. Zdi tam byly 3 metry silné. Ofenzíva trvala asi čtvrt hodiny, a tím byla pro nás válka skončena - byli jsme osvobozeni.

Po osvobození

8. května 1945 jsme tedy byli svobodní občané. Ti dozorcí, kteří nás příliš týrali, do zaměstnání nepřišli. Do věznice přišla jen malá část dozorců, kteří se považovali za slušné dozorce, na klopě měli československou trikoloru, tím dávali najevo, že jsou loajální, že za nic nemohou, a že chtějí sloužit tak, jako za 1. republiky a okupace novému společenskému řádu,

jaký to bude, je jedno, oni nejsou politiky, oni jsou přizpůsobiví sloužit, někdo to dělat musí, jak se to dělalo v minulosti, bude to i v budoucnu v té republice, která přijde. Jaký postoj jsme k nim měli? První den jsme ještě nebyli schopni nabýt plného sebevědomí, a byli jsme bezradní. Snad je to dnes těžko pochopitelné, jak jsme se mohli dívat na ty trikolory na klopě těch, kteří byli pilířem celé té bandy fašistů, vraždících všude tam, kam vkročili.

9. května 1945 - Kolem desáté hodiny jsme dostali návštěvu. Do věznice přišel Rudoarmějce, hodnost desátník, menší mladý voják, sám jediný. Byl zvědav, co je to tam na kopci, a tak sám ze zvědavosti se šel podívat. Ostatní měli volno po bitvě. Když se Rudoarmějce objevil na nádvoří, sběhlo se tam najednou kolem něj tolik lidí, každý chtěl vidět sovětského vojáka, každý mu podával ruku, všichni jsme měli radost. Chytli jej a vyhazovali do vzduchu jako míč za provolávání slávy Rudé armádě. Trvalo mu chvíli, než pochopil, do jakého obklíčení se dostal, v prvopočátku nevěděl, kdo jsme. Měl sice zbraň, ale dav ho úplně pohltit. Sláva Rudé armádě rozuměl, tak se potom ptal, zda potřebujeme pomoc. Později přišli další Rudoarmějci, zjistili, v jakém jsme stavu, a co od nich všechno potřebujeme. A pak jsme byli pozváni k Rudoarmějčům a nastalo sbratření. Nastala svoboda a mír.

Je těžko vylíčit naši radost, když jsme prvně viděli vojáky RA, na které jsme tak dlouho toužebně čekali. Měli jsme se učit němčině, ale učili jsme se rusky, jak to šlo, písmenko za písmenkem. Co my komunisté jsme se naobhajovali Sovětského svazu před bývalými důstojníky čsl. armády, kteří s námi byli ve vězení a představovali si po skončení války u nás vojenskou diktaturu. Co ti se nauráželi Sovětského svazu a dělnické třídy, jak se na nás povyšovali. Věřili jsme Sovětskému svazu a dočkali jsme se.

V té době jsme mocensky ovládali věznicí, měli jsme celou zbrojnici, kterou fašisté používali. Rozvrhli jsme služby, tak, jak jsme se to učili na vojně za 1. republiky. Je třeba také dodat, že radost ze svobody byla kalena šeptandou, žádný nevěděl, odkud přišla, že válka ještě neskončila, Němci se spojí s Anglií a Amerikou proti Sovětskému svazu. Proto jsme zavedli vojenskou službu ve věznici.

10. května 1945 k nám přišlo 6 partyzánů. To už jsme měli u vrátnice službu. Partyzáni se ptali, jak jsme ve vězení žili a chtěli vidět ředitele. Je k neuvěření, jak jsme se do té doby neodhodlali ani připomínkou zmínit o panu řediteli. Člověk, který je deprimován, není schopen okamžitě nabýt svoji lidskou důstojnost, chvilku mu to trvá. Potřebuje určitého povzbuzení znovu se vzchopit a nabýt jistoty, že už není otrok, ale svobodný člověk. Partyzáni nám urychleně nalili tuto sílu života do krve, vzchopili jsme se a uvědomili, že je třeba něco dělat, a tak to začalo.

Měl jsem zrovna službu ve vrátnici, tak jsem dostal za úkol ještě s jedním přivést ředitele do vrátnice. (Bydlel ve věznici.) Někdo řekl, že podle předpisů před zatčením se musí dát zatčenému půl hodiny na rozloučení s rodinou. Oznámili jsme tedy řediteli, že je zatčen a čekali jsme půl hodiny za dveřmi. Uvažoval jsem, že nám může utéct oknem, ale čekali jsme. Skutečně se nám dal za půl hodiny k dispozici. Odvedli jsme jej do vrátnice, kde byli právě partyzáni.

Ředitel urychleně partyzánům předkládá dopis psaný generálem a soudním radou (oba také političtí vězni), kteří potvrzují, že ředitel Benda se choval po dobu věznění dobře, nikomu neublížoval. S poukazem, že je vše tedy v pořádku a vysvětleno v dopise. S tím jsme nesouhlasili my, ani partyzáni, byl proto zatčen. V dopise se uvádělo, že pan ředitel Benda se po celou dobu, kdy správa věznice byla řízena německými úřady choval dobře, dělal všechno, co bylo možné za daných poměrů. Vězni dostávali balíčky, že dovoloval ná-

vstěvy vězňů, snažil se, aby stravování a léčení vězňů bylo co nejlepší. Bylo toho napsáno daleko víc o své chvále k povinnosti ředitele k vězňům. Na dopise byly dva podpisy - nějaký soudní rada Troniček a nějaký generál, už si jméno nepamatuji. Tito dva páni mu měli dopomoci znovu do funkce ředitele. Byl ředitelem za první republiky jako Čech, za okupace jako Němec a nyní do třetice zase chce dělat ředitele. Ale proč si vybral na pomoc tyto dva bývalé pány a ne dělníky?

Po přečtení dopisu jsme rychle pochopili, o co jde, a vzkypli jsme vzteky, jaká je to drzost. První se vzbouřil velitel partyzánů, člověk veliký a silný: „Co ti lidé na hřbitově, kdo za ně zodpovídá?“ Ředitel nedořekl celou větu, že on za to nemůže a už byl sražen k zemi za tu drzost. Odvedli jsme jej na celu a slíbili partyzánům, že jsme již nabylí sebevědomí, že se s těmi, kteří se proti nám prohřešili, sami vypořádáme.

Tato malá scénka nám vrátila do krve nové sebevědomí, a pak jsme sami prováděli zatýkání těch, kteří si to plně zasloužili. Generál se soudním radou se mezitím ztratili.

Dopis ředitele byl zabaven a bylo rozhodnuto postoupit jej do Prahy s návrhem na trestní oznámení na oba podepsané pány. Zjistili jsme však, že měli společnou celu, úplnou volnost ve věznici, balíčky, návštěvy, rádio - no všechno - fešácký kriminál. Nevím, co jim to vyneslo později.

Ozbrojeni jsme pozatýkali ty, kteří dosud neutekli. Druhým byl hausfátr, právě ten, co měl na starosti zásobování věznice a přijímání balíčků pro vězně. Kradl věci, které nám posílali z domova. Při domovní prohlídce jsme našli velký dřevěný kufr (bednu), kde bylo velké množství nakradených věcí - salámy, likéry, vína, suchary, konzervy i různé látky. Těžko je dnes pochopit, kde a za jakých okolností se tyto různé potraviny mohly sehnat. Samozřejmě, že likéry a vína sloužily jako úplatek, aby propustil kus chleba, nebo černé tukové placky, které neměly pěkný vzhled, a proto se posílaly. Vzpomínám, jak jsme celý tento těžký kufr táhli na vozíku ze vsi do vrchu trestnice. Za kufrem byl eskortován hausfátr, malý nepatrný človíček. Najednou se objevil fotoreportér, že prý je z Plzně a že bude hausfátro fotit se všemi nakradenými věcmi. Vzpomínám, jak jsme kufr naklonili, podložili nějakou cihlou, aby bylo vidět, co tam všechno bylo. Hausfátr stojí jako křeček před doupětem, a reportér ho natáčí vpravo a vlevo, aby měl dobrý snímek, ale bez úsměvu hausfátro. Roztrpčení bývalých vězňů bylo veliké, museli jsme jej doslova chránit před ubitím, byl rád, že se dostal pod zámek.

Třetím křiklavým případem byl dozorce, který měl na starosti Poláky, byl to jeden ze surových dozorců. Bití bylo jeho pravidlem, a to vším, co měl po ruce. Nejraději používal klacku při pravidelné nadávce "Frfluchte bande". I toho jsme přivedli do věznice a předali Polákům. Vzpomínám si, jak byl obklopen v kruhu Poláků, ze všech stran sklízel ovoce za jeho chování. Velký řev Frfluchtebanda se ozýval po celém nádvoří. S Poláky po osvobození jsme měli potíže, řada z nich neuposlechla, že musí čekat na organizovaný vlak, a toulali se po kraji, sami jsme je pak hledali a vodili zpět, aby čekali na odjezd.

Jeden z nejhorších gestapáků byl nějaký Kolář, který krutě jednal s vězni, vedl truhlářskou dílnu. Typický fašista, který právě nabádal, jak jsme měli zjištěno, aby věznice byla dělostřelecky zničena, a tak zahlazeny stopy bestiality fašismu. Tento Kolář se sám přihlásil na GPU, státní bezpečnost Rudé armády, a ti nám jej nevydali. Ač jeden z nejhorších, jak jsem zjistil dodatečně, byl prý odsouzen jen asi na 5 roků, zatím co část ostatních dostala od našeho soudu trest smrti.

Navštívil strážnici i pan farář, který asistoval při pohřbech umučených, utěšoval, zpovídal ty ještě věřící, opíral se o boha. Ten, který asistoval při každém pohřbu politických vězňů, který doprovázel zemřelé, a pro slávu boží na onom světě sloužil bestialitě fašismu. Přišel do strážnice a nabízel nám tabák, jako kdyby to bylo důležité pro život. Začal sondovat, jaká je nálada, začal zachraňovat křesťanství - jsem služebník Krista, to víte, nebylo to tak lehké, i já jsem se musel podřídit vládě, která tady byla. Je konec války. To víme, pane farář, řekněte nám na svou čest, jakou spoluúčast jste měl v této válce. Odsuzoval jste celé to barbarství? Pan farář přestal sondovat situaci, díval se na dveře, když uznal, že náš svět je a bude docela jiný než jeho boží slovo. Ze strážnice odcházel rychlým krokem, ne tím pomalým, co byl zvyklý při pohřbech, asi ze strachu, abychom si ho tam nenechali. Jeho vina byla, že se sžil s fašismem a jemu sloužil. Snad se mu probudilo svědomí.

Jaký byl jídelniček po 8. květnu 1945? Je zajímavé, že bez jakéhokoliv organizování jsme dostávali okamžitě nadměrné množství potravy, zejména masa. Když si vzpomínám první oběd, takový kus vepřového masa, a každý jej snědl a nikomu se nic nestalo. Prohlíželi jsme zásobárnu věznice, a našli jsme troje sklepy, kde bylo dost brambor, ale hodně shnilých. Národní výbor pozval paničky německé národnosti, aby se postaraly o přebírání brambor, které včas neošetřily. Vzpomínám, jak přišly ve střevíčkách a vynášely mnoho shnilých brambor. Na Mírově byl klid, každý Němec byl ukázněný a chtěli obratem zas sloužit další společnosti.

Odjezd domů

Čekali jsme na odjezd. Mosty byly pobořené, museli jsme ještě čekat a za druhé jsme čekali na nové vedení trestnice, které mělo přijet z Plzně. A tak jsme se dočkali.

Dne 18. května 1945 jsme se konečně dočkali odjezdu. Bylo nám řečeno: protože jste se postarali o revoluční zajištění věznice, odvezeme vás autobusem do Prahy a budete spát v nejlepší hotelu. Bylo nás asi 15. I když jsme přijeli do Prahy včas, nikde místo pro ubytování nebylo. A tak jsme byli na hlavním nádraží (tehdy jiné než dnes) do rána. Každé místečko na nádraží po chodbách v čekárnách bylo obsazeno. Leželi zde lidé různých národností, svorně jeden vedle druhého, zde byla schůzka národů, cítili jsme společně utrpení i radost. Každý jezdil zdarma - lístky se nevydávaly, všichni byli nějak postižení. Z nás pochopitelně nikdo neměl peníze. Chvályhodné bylo, že se vydával chléb a pitná voda, to stačilo k té svobodě, kterou jsme již měli.

Sedíme, čekáme a najednou hluk mezi námi, něco se děje. V mžiku vidím asi 12 zvednutých paží - fašisté, kteří ještě v posledních hodinách řádili v Praze, byli zatčeni - byli to ti, co přejížděli tanky naše lidi. Viděli jsme tetování SS, ti toho měli mnoho na svědomí.

19. května 1945 jsem se vrátil do Plzně, v Rokycanech na demarkační čáře nás kontrolovali, tři měsíce jsem nedostal dopis, až nyní jsem se dozvěděl o bombardování Doubravky.

Zpomalil jsem chůzi, abych si prodloužil naději.

Dům měl trhliny ve zdech od bombardování, ale manželka přežila a dcerka byla na venkově u příbuzných. Po pěti letech věznění nám začal nový život.

*Z paměti V. Kubáta
(narozeného v roce 1904)*

NIKDO NEBUDE ZAPOMENUT!

Martin Jedlička ve čtyřdílném příspěvku zpřehledňuje některá fakta a skutečnosti, které se v souvislosti s rusko-ukrajinským konfliktem dlouhodobě ignorují a přehlížejí, ačkoliv právě ony nastolují závažné otázky o jeho skutečných příčinách a širších souvislostech.

1. část Expanze NATO

Již tři roky trvající válka na Ukrajině, kterou odstartovala ruská agrese, je od samého počátku doprovázena šířením jediného narativu, postaveného na údajném ruském expanzionismu, snaze o navrácení této bývalé sovětské republiky nazpět do ruské vlivové sféry a na dalším pokračování ruských vojenských výbojů dále do Evropy.

Takový výklad však pohříchu postrádá přesvědčivé důkazy i hlubší rozbor dokazující jeho opodstatnění.

Jedna věc je, že z formálně právního pohledu se Rusko nepochybně dopustilo agrese ve smyslu mezinárodního práva. To ale nikterak nevysvětluje skutečné příčiny, proč k ní došlo a jaké důvody a motivy jej vedly k takovému krajnímu kroku.

Tento jednostranný přístup není nepodobný hypotetickému příkladu, kdy by kriminalisté a trestní soudce odmítali objasňovat a posuzovat motivy a pohnutky dlouhodobě psychicky a fyzicky týrané osoby, která by zavraždila svého trýznitele (poté, co se neúspěšně několikrát domáhala předchozích zásahů orgánů činných v trestním řízení), s odůvodněním, že vražda zůstane vraždou a objasňovat motivy a bližší okolnosti trestného činu není třeba! V takovém případě by v trestním zákoně jistě stačil pouze jediný druh trestu a soudci by jej mohli „sekát jako Baťa cvičky“ ihned poté, co by bylo zřejmé, kdo trestný čin spáchal.

Absurdnost takového přístupu je nabitelná; avšak otázka proč téměř celý Západ zcela rezignoval na objasnění příčin a širších okolností ruské agrese a veškeré svoje reakce, sankční balíčky a další kroky odvozuje od pouhého konstatování agrese jako takové, zůstává prozatím bez odpovědi (mimořadně, o tom, že jde o agresi, většinou není sporu).

Absence rozborů a analýz, které by zkoumaly právě příčiny konfliktu, přiměla autora alespoň ke zřehlednění klíčových faktů, dějinných reálií a dalších prokazatelných skutečností, podložených relevantními odkazy na zdroje a prameny, které nabízejí výrazně odlišný pohled na příčiny a zdroje konfliktu a možná, nebo právě proto, jsou systematicky přehlíženy.

Jakkoliv je nepochybné, že v návaznosti na skončení studené války nebyla uzavřena žádná mezinárodní dohoda s Ruskem o nerozšiřování NATO na východ, rovněž tak je nesporné, že v souvislosti se znovusjednocením Německa byly SSSR dány tehdejšími klíčovými politiky Západu (ministr zahraničí USA Baker, německý ministr zahraničí Genscher, kancléř Kohl, francouzský prezident

dal: „Myslím, že Rusové na to budou reagovat velmi nepříznivě a ovlivní to jejich další politiku. Myslím, že to je tragická chyba. Nebyl k tomu (myšleno k rozšíření) žádný důvod. Nikdo nikoho neohrožoval.“

Dalším byl William Burns, bývalý velvyslanec v Rusku a donedávna šéf CIA, který v r. 2008 zmínil ve své depeši tehdejší ministryni zahraničních věcí Condoleeze Riceové, že na základě jeho četných rozhovorů se zastánci i odpůrci Putina se ruská společnost jako celek shoduje, že další rozšiřování NATO, vč. případného přijetí Ukrajiny do Aliance je pro Rusko „červenou čarou“.

V depeši dále uvádí, že „...ukrajinské a gruzínské aspirace na členství v NATO se nejen dotýkají klíčových zájmů Ruska, ale vyvolávají vážné obavy z dopadů na stabilitu v regionu. Rusko nejen že vnímá obklíčení a snahu podkopat ruský vliv v regionu, ale také se obává nepředvídatelných a nekontrolovaných důsledků, které by vážně ovlivnily ruské bezpečnostní zájmy. Experti nám říkají, že Rusko se obzvláště obává, že silné rozdělení na Ukrajině ohledně členství v NATO, přičemž velká část etnicko-ruské komunity je proti členství, by mohlo vést k velkému rozkolu, zahrnujícímu násilí nebo v nejhorším případě občanskou válku. V takovém případě by se Rusko muselo rozhodnout, zda zasáhne; rozhodnutí, kterému Rusko nechce čelit“.

Jack Matlock, bývalý velvyslanec USA v Sovětském svazu v letech 1987 až 91, ve svém článku na portálu ACURA 14. února 2022 napsal: „...je zřejmé, že by neexistoval žádný základ pro současnou krizi, pokud by nedošlo k rozšíření Aliance po skončení studené války, nebo pokud by k rozšíření došlo v souladu s budováním bezpečnostní struktury v Evropě, která by zahrnovala Rusko“.

Na portálu Responsible Statecraft pak v jiném článku 17. října 2022 rozvádí, že „Válce by se bývalo dalo zabránit – pravděpodobně by se jí i zabránilo – kdyby Ukrajina byla ochotna dodržovat Minskou dohodu, uznat Donbas jako autonomní entitu v rámci Ukrajiny, vyhýbat se vojenským poradcům NATO a zavázat se nevstoupit do NATO“.

Do třetice, v prepisech rozhovorů s devíti bývalými americkými velvyslanci v Rusku Matlock uvádí, že pokud jde o vztah k Rusku, USA pokračovaly v rozšiřování NATO (ačkoliv prezident Bush slíbil Rusku opak za to, že bude souhlasit se sjednocením Německa), odstoupily od významných odzbrojovacích smluv, krok za krokem postupně obklíčovaly Rusko až k jeho hranicím.

Ukrajina aneb O čem se nemluví

Mitterrand a řada dalších) ústní přísliby sovětským, resp. ruským představitelům, že NATO nebude expandovat na východ. Dokazuje to na 30 odtajněných dokumentů z National Security Archives při George Washington University, zveřejněných 12. prosince 2017; obsahují záznamy schůzek, prepisy telefonických rozhovorů, osobní dopisy a další komunikaci mezi tehdejšími čelnými politiky Evropy a USA a zástupci Sovětského svazu, potažmo Ruska (detaily, včetně odkazů na konkrétní dokumenty, lze nalézt zde).

Důrazná varování před postupem NATO na východ a zejména před členstvím Ukrajiny a Gruzie v Alianci pronesli přední členové (nejen) amerického establishmentu z řad politiků, vládních představitelů, diplomatů či expertů na mezinárodní vztahy, kteří opakovaně upozorňovali, že tento proces vyvolá drívě či později důraznou ruskou reakci.

Prvním byl George Kennan, diplomat (velvyslanec USA v SSSR), politik a znalec Ruska, tvůrce klíčové americké strategie zadržování SSSR, který zveřejnil v r. 1997 v listu The New York Times článek „A Fatal Error“, ve kterém uvedl, že pokračující rozšiřování NATO bude „...nejosudovější chybou americké politiky v celém období po skončení studené války“. Dále upozornil, že pro Rusko není podstatné ujišťování ze strany Západu, že rozšiřování NATO není nepřátelským aktem, ale „pouhým“ nástrojem šíření demokratických hodnot a principů, ale samotné vnímání tohoto procesu jako ohrožujícího jeho existenciální bezpečnostní zájmy. Mimořadně, podobně nepochybně vnímaly USA rozmístění sovětských raket na Kubě v roce 1962 a podle toho také adekvátně reagovaly vyhlášením námořní blokády Kuby.

2. května 1998 pak v rozhovoru pro New York Times reakci na první vlnu chystaného rozšíření NATO o Polsko, Maďarsko a Českou republiku Kennan řekl, že to je začátek nové studené války a do-

Robert Gates, někdejší americký ministr obrany za vlády Bushe a Obamy, ve svých pamětech varoval, že rotace amerických jednotek na základnách v Bulharsku a Rumunsku bude Ruskem považována za provokaci. K tématu rozšíření NATO o Gruzii a Ukrajinu řekl, že taková snaha „...lehkomyšlně ignoruje to, co Rusové považovali za své vlastní životně důležité národní zájmy“.

William Perry, ministr obrany v Clintonově administrativě, v článku nazvaném „Jak USA ztratily Rusko“, publikovaném 5. září 2022 na portálu Outrider, se vrací do poloviny 90. let a píše, že „...v té době jsem byl proti rozšiřování NATO, částečně z obav, jaké dopady to bude mít na rusko-americké vztahy. Zásadnějším problémem nebyl samotný fakt rozšiřování NATO, ale všeobecné selhání západních vlád respektovat klíčový význam této nukleární mocnosti (myšleno Ruska) pro světový řád.“

Dále popisuje, že vcelku do té doby korektní a přátelské vztahy mezi NATO a Ruskem doznaly zásadního útlumu poté, co Clinton, v reakci na zájem některých východoevropských států o vstup do NATO, se začal vážně zabývat rozšiřováním NATO na východ. Ruské námitky proti těmto záměrům ale byly ignorovány, a proto Rusko začalo postupně utlumovat do té doby slibnou spolupráci s Aliancí. Perryho slova o tom, že „...mnozí na Západě viděli v Rusku pouze „lůzra“ studené války, který si nezaslouží respekt Západu“ (!) jsou mimořádně otevřeným přiznáním skutečného stavu věcí. Závěrem pak dochází k realistickému závěru, že prvním krokem nalezení řešení současné vážné situace (v době napsání článku již válka na Ukrajině probíhala půl roku) je přiznání, že „...naše činy přispěly k tomuto nepřátelství“.

Bývalý australský premiér Paul Keating v prezentaci na University of New South Wales v září 1997 varoval, že posun vojenské demarkační čáry bezprostředně k ruským hranicím může být závažnou strategickou chybou.

Další bývalý australský premiér, Malcolm Fraser, napsal počátkem března 2014 ve svém článku v britském listu The Guardian, že západní politici vykládají spor mezi Ruskem a Ukrajinou výhradně jednostranně jako chybu Ruska; nicméně krize kolem Krymu je přímým vyústěním chybných kroků, které byly provedeny po rozpadu SSSR. Dále pak rozvádí, že posun NATO na východ byl provokativní, nerozumný a velmi jasný signál Rusku, že Západ si nepřeje navázat s Ruskem kooperativní partnerství ohledně budování nové Evropy.

V r. 1995 napsalo 20 předních představitelů vládní, diplomatické a zpravodaj-

ské komunity USA dopis, ve kterém varují před rozšiřováním NATO které bude ze strany Ruska vnímáno jako izolování a obklíčení namísto zapojení do nového evropského systému kolektivní bezpečnosti.

V červnu 1997 poslalo 50 prominentních amerických odborníků na zahraniční vztahy (mezi nimiž byl například bývalý ministr obrany Robert McNamara, bývalý velvyslanec USA v SSSR Jack Matlock nebo Stansfield Turner, za éry prezidenta Cartera šéf CIA), prezidentu Clintonovi dopis, ve kterém hned v úvodu upozornili, že rozšiřování NATO je politickou chybou historických rozměrů a jeho důsledkem bude destabilizace Evropy.

Bývalý britský velvyslanec v Rusku Roderick Lyne v interview pro Oxford University v souvislosti se snahou o přijetí Ukrajiny a Gruzie do NATO na summitu NATO v Bukurešti v r. 2008 řekl: „Západ se dopustil obrovské chyby, když vyjádřil pochopení pro přijetí Ukrajiny a Gruzie do NATO. Byla to hloupost v každém ohledu. Pokud chcete začít válku s Ruskem, toto je nejlepší způsob, jak to udělat. Kromě toho, všechny průzkumy na Ukrajině ukázaly, že dvě třetiny obyvatel si vstup nepřejí“.

Guru americké zahraniční politiky Henry Kissinger projevil hluboký politický realismus ve vztahu k Ukrajině, který rozvedl ve svém článku „How the Ukraine Crisis Ends“, zveřejněném ve Washington Post 6.3.2014, ve kterém v samém úvodu uvádí, že pokud má Ukrajina přežít, nemůže se stát nástrojem jedné strany (USA/Rusko) proti druhé, ale měla by se stát mostem mezi nimi. Dále zdůrazňuje, že Ukrajina se nemůže stát členem NATO.

Obsáhlý přehled realistických Kissingerových názorů na Rusko a Ukrajinu je obsažen rovněž v článku „Kissinger on Russia: Insights and Recommendations“ z 1.12.2023 na portálu BELFER Center při Harvard Kennedy School, ve kterém mimo jiné upozorňuje, že Ukrajina by měla na mezinárodním poli sehrávat podobnou roli jako Finsko a Rakousko, tedy mít možnost svobodné volby v politických a ekonomických věcech s orientací jak na Evropu, tak i na Rusko, avšak neměla by však být členem žádného vojenského či bezpečnostního uskupení.

Vojenský analytik plukovník Jacques Baud, bývalý příslušník švýcarské zpravodajské služby, který po r. 2014 pomáhal s budováním nové ukrajinské armády a nepochybně jej tedy nelze podezřívat z náklonnosti k ruskému režimu, v obsáhlém rozhovoru pro týdeník ECHO řekl: „...v celé krizi s Ruskem pozorujeme, že politici rozhodovali bez racionálního posouzení situace. Dali se vést svý-

mi pocity. Nemáme rádi Putina, a proto musíme udělat to a to“. Svoje slova pak potvrzuje ve vyjádření pro francouzský portál agoravox.fr z 4.1.2024: „Myslet si, že konflikt je produktem jediné příčiny („Putin je blázen!“) je dětinské. Konflikty jsou vždy výsledkem souboru příčin, jejichž relativní důležitost se v průběhu času mění.“

Známý konzervativní komentátor Pat Buchanan napsal v r. 1999 ve své knize „Republika, nikoliv impérium“: „Posunem NATO směrem k Rusku si zaděláváme na konfrontaci v 21. století.“

Před expanzí NATO a přijetím Ukrajiny do Aliance varovali nejen někdejší čelní představitelé euro-atlantického establishmentu, ale i samotné Rusko – příkladem je ostrý Putinův projev na Mnichovské bezpečnostní konferenci v roce 2007.

Jak preventivní varování před expanzí NATO na východ, tak i „ex post“ vyjádření na toto téma, pronesla řada dříve vysoce postavených politiků a vládních úředníků Západu, obdařených značnými zkušenostmi z vysoké politiky; přesto nelze vyloučit, že v současné atmosféře převládající „jediné pravdy“ se v české kotlině najdou jedinci z řad politické, mediální či akademické sféry, kteří dokonce i tyto bývalé vysoké vládní činitele, diplomaty či zpravodajce, kteří se svého času osobně podíleli na klíčových událostech mezinárodní politiky, zařadí mezi proruské aniž by byl jen náznakem věcně polemizovali s obsahem jejich vyjádření.

2. část Ukrajinská neutralita

Martin Jedlička ve čtyřdílném příspěvku zpřehledňuje některá fakta a skutečnosti, které se v souvislosti s rusko-ukrajinským konfliktem dlouhodobě ignorují a přehlížejí, ačkoliv právě ony nastolují závažné otázky o jeho skutečných příčinách a širších souvislostech.

Politický vývoj Ukrajiny, státu na pomezí mezi Ruskem a Západem, reprezentovaným Evropskou unií, byl od získání nezávislosti v srpnu 1991 do prosince 2014, kdy ukrajinský parlament odhlasoval zrušení zákona z roku 2010, zakazujícího účast Ukrajiny v jakýchkoliv mocenských blocích, značně rozporuplný, nekonzistentní a místy i chaotický.

Na straně jedné se Ukrajina již v Deklaraci státní suverenity přihlásila k principu neutrality a blokové neangažovanosti, na straně druhé však, jak bude podrobněji ukázáno dále, již v roce svého vzniku navázala první kontakty s NATO které dále systematicky rozvíjela a prohlubovala.

Na samém počátku ukrajinské nezávislosti a suverenity byla již zmíněná

„Deklarace státní suverenity Ukrajiny“, přijatá 16. července 1990 Verchovnou radou Ukrajinské SSR. Článek IX zmiňuje, že „Ukrajinská SSR slavnostně deklaruje svůj záměr stát se trvale neutrálním státem, který se neúčastní vojenských bloků a dodržuje tři bezjaderné principy – nepřijímat, nevyrábět a nenakupovat žádné jaderné zbraně“. Ukrajina se tím výslovně přihlásila k neutralitě a neangažovanosti v mocenských blocích, například v NATO.

Následně schválila Verchovna rada Ukrajiny 24. srpna 1991 Zákon o Deklaraci nezávislosti Ukrajiny, který formálně ustavil nezávislost a samostatnost Ukrajiny jako samostatného státu. 1. prosince 1991 byl zákon schválen i v celonárodním referendu. Formální rozpuštění Sovětského svazu k 26. prosinci 1991 pak předznamenovalo vznik 15 samostatných států z bývalých sovětských republik, mezi nimi i Ruské federace (jako nástupnického státu SSSR) a Ukrajiny.

Ačkoliv princip neutrality sice nebyl výslovně vtělen do ukrajinské ústavy, přijaté parlamentem 28. června 1996, ani do pozdějších dodatků, z textu preambule ústavy, odvolávajícího se na zmíněný Zákon o deklaraci nezávislosti Ukrajiny, nicméně implicitně vyplývá, že ukrajinští zákonodárci nadále vycházeli z principu neutrality a neangažovanosti.

Takový závěr následně potvrzuje další krok ukrajinského parlamentu z 1. července 2010, který schválil zákon, zakazující členství Ukrajiny ve vojenských a politických blocích (zároveň však umožňující další spolupráci s NATO). Po ruské anexi Krymu byl tento zákon z iniciativy prezidenta Porošenka parlamentem 23. prosince 2014 zrušen čímž se otevřela Ukrajině cesta k členství v NATO. Další vývoj, zejména pak podpis Charty o strategickém partnerství USA a Ukrajinou z 10. listopadu 2021, nenechával na pochybách o ukrajinských aspiracích na plné členství v Alianci a vstřícné podpoře dosažení takového cíle ze strany USA.

Následující přehled milníků, rámuje klíčové etapy prohlubující se spolupráce Ukrajiny s NATO, vcelku názorně ilustruje, že neutralita ani bloková neangažovanost Ukrajiny nebyly nikterak na překážku spolupráci s NATO, která nakonec dosáhla intenzity rovnající se téměř faktickému členství v Alianci.

Podzim 1991 první kontakty Ukrajiny s NATO;

Leden 1992 zástupci Ukrajiny a NATO se zúčastnili schůzky pracovní skupiny při radě pro spolupráci;

8. února 1994 podpis dokumentu NATO-Ukrajina „Partnerství pro mír“; Ukrajina se jako první stát Společenství nezávislých států (vzniklého po rozpadu

SSSR) připojila k programu „Partnerství pro mír“

9. července 1997 podepsána „Charta o významném partnerství“ na summitu NATO v Madridu (a ustavena „Komise NATO-Ukrajina“ při NATO), která stanovuje základy a definuje klíčové oblasti vzájemné spolupráce, zejména plánování, vyzbrojování ukrajinské armády, výcvik, koordinace operačních postupů, sladění interoperability, provádění společných vojenských cvičení apod.

Říjen 1997 otevření stálé ukrajinské mise při NATO;

Březen 2000 schůzka zástupců Severoatlantické rady (nejvyšší orgán NATO) a „Komise NATO-Ukrajina“ v Kyjevě;

2002 na základě rozhodnutí ukrajinské Rady pro národní bezpečnost a obranu Ukrajina poprvé jasně artikulovala svůj záměr plného členství v NATO;

Listopad 2002 přijat „Akční plán NATO-Ukrajina“, definující cestu Ukrajiny k plnému členství v Alianci;

2003 účast ukrajinských jednotek na invazi USA do Iráku;

6. dubna 2004 ukrajinský parlament přijal zákon umožňující NATO využívat celé teritorium Ukrajiny;

Červen 2004 podepsáno Memorandum NATO-Ukrajina, umožňující NATO plné využívání vojenského letectva Ukrajiny pro operace NATO; aktualizována vojenská doktrína Ukrajiny zaměřená na plné členství v NATO;

Červenec 2004 po summitu NATO v Istanbulu přijala Rada pro národní bezpečnost a obranu dodatky k vojenské doktríně Ukrajiny (součástí byl i záměr plného členství Ukrajiny v EU a NATO);

Duben 2005 na summitu ministrů zahraničí zemí NATO ve Vilniusu byla Ukrajina přizvána k zahájení intenzivního dialogu o členství v NATO; během summitu byl podepsán dokument o rozšíření spolupráce NATO-Ukrajina; prezident Juščenko opět zmiňuje připravenost Ukrajiny k plnému členství v NATO;

Říjen 2005 ve Vilniusu se konaly neformální konzultace na nejvyšší úrovni NATO-Ukrajina; NATO zopakovalo svůj vstřícný postoj k členství Ukrajiny v NATO a přislíbilo maximální pomoc; ze všech partnerských zemí NATO má Ukrajina nejšířeji koncipovaný rozsah spolupráce;

20. ledna 2006 v návaznosti na setkání ministrů obrany V4 v Budapešti se zmiňuje podpora těchto zemí vstupu Ukrajiny do NATO;

Počátek roku 2008 ukrajinský prezident, premiér a předseda parlamentu zaslali NATO oficiální žádost o zařazení Ukrajiny do tzv. „Akčního plánu členství“ (MAP), což je poslední předstupeň před plnohodnotným členstvím;

Duben 2008 na summitu NATO v Bukurešti NATO nepřizvalo Ukrajinu do MAP; 10. listopadu 2021 podpis „Charty o strategickém partnerství mezi USA a Ukrajinou“, ve které USA vyjadřují jasnou podporu ukrajinským aspiracím na plné členství v NATO.

Zdroje: * NATO Defense College – článek „A Roadmap for Ukraine’s Integration into Transatlantic Structures“, dostupný též na stránkách SIPRI,

článek „The Evolution of Ukraine’s Foreign Policy and Relations with NATO),

* NATO Library

* oficiální ukrajinské stránky „Mission of Ukraine to the North Atlantic Treaty Organization“

* WIKIPEDIE: Jedním z konkrétních projevů prohlubování kontaktů Ukrajiny s NATO bezprostředně po majdanském převratu v únoru 2014 bylo zřízení 12 předsunutých špiónážních základů podél ruských hranic ve spolupráci se zpravodajskými službami Velké Británie (MI6) a USA (CIA), které shromažďovaly zpravodajské informace o aktivitách Ruska (viz článek, převzatý z The New York Times z 25. února 2024).

Podtrženo a sečteno: základním dokumentem ukrajinské samostatnosti, nezávislosti a suverenity je Deklarace státní suverenity, obsahující i prohlášení o neutralitě a blokové neangažovanosti země. Skrze Zákon o deklaraci nezávislosti Ukrajiny se Deklarace jako taková stala součástí ukrajinského právního řádu a je jí dodnes. Ústava z roku 1996 se ve své preambuli odvolává na Zákon o deklaraci nezávislosti jako ideový zdroj samostatné ukrajinské státnosti. Ukrajinský parlament schválil 1. července 2010 zákon, zakazující účast země ve vojenských či politických blocích, zároveň však umožňující další spolupráci s NATO. Tento zákon byl dalším rozhodnutím parlamentu koncem roku 2014 zrušen, čímž se otevřela Ukrajině cesta k plnému členství v NATO.

Souběžně s tím se od roku 1991 rozvíjela čilá spolupráce Ukrajiny a NATO s oboustranným strategickým cílem plného členství země v Alianci.

Čtenář, necht si udělat vlastní úsudek o tom, do jaké míry odráží společné aktivity Ukrajiny a NATO na pozadí tvrzené ukrajinské neutrality a blokové neangažovanosti konzistentnost, integritu, důvěryhodnost a promyšlenost praktické politiky v podání ukrajinských vládnoucích elit v uplynulých desetiletích.

Ve třetí části příspěvku bude ukázáno, jak úzká spolupráce Ukrajiny a NATO byla projevem rozporuplného uplatňování principu nedělitelné bezpečnosti jako jednoho ze základních pilířů evrop-

ské bezpečnosti v 90. letech, zakotveného v řadě vícestranných mezinárodních ujednání na platformě Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě (KBSE), později transformované na Organizaci pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE).

3. část Princip nedělitelné bezpečnosti

Západ, včetně České republiky, dlouhodobě proklamuje a obhájí právo Ukrajiny svobodně si rozhodnout o svém bezpečnostním směřování formou členství v NATO.

Přítom však zcela ignoruje fakt, že se Ukrajina již jako samostatný stát přihlásila dopisem tehdejšího svého ministra zahraničí Anatolije Zlenka tehdejšímu předsedovi Rady ministrů Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě (KBSE) Jiřímu Dienstbierovi z 28. ledna 1992 k helsinskému Závěrečnému aktu z 1. srpna 1975 a Pařížské chartě pro novou Evropu. Ukrajina se stala členem KBSE (která se posléze v r. 1995 transformovala na Organizaci pro bezpečnost a spolupráci v Evropě) 30. ledna 1992 na druhém setkání Rady ministrů KBSE v Praze; formálně pak ukrajinský prezident Leonid Kučma podepsal helsinský Závěrečný akt a Pařížskou chartu pro novou Evropu v r. 1992.

Jedním z klíčových principů evropské bezpečnostní architektury, obsažených jak v preambuli helsinského Závěrečného aktu z r. 1975, tak i v textu Pařížské charty a dalších mezinárodních ujednání za účasti Ukrajiny, je princip nedělitelné bezpečnosti; podle něj se sice každá země může svobodně rozhodnout o své bezpečnostní orientaci a ukotvení, ovšem nemůže tak činit na úkor jiných států.

Zmíněná Pařížská charta pro novou Evropu, přijatá na konferenci KBSE 19. až 21. listopadu 1990 v Paříži uvádí v článku „Přátelské vztahy mezi účastnickými státy“ na straně 5, že „Bezpečnost je nedělitelná a bezpečnost každého účastnického státu je neodělitelně spjata s bezpečností všech ostatních“.

„Lisabonská deklarace o společném a komplexním bezpečnostním modelu pro Evropu 21. století“, přijatá na summitu OBSE v prosinci 1996 v portugalském Lisabonu, zmiňuje výslovně princip nedělitelné bezpečnosti v článku 7 na straně 11.

Dalším dokumentem, obsahujícím zásadu nedělitelné bezpečnosti, je Charta evropské bezpečnosti, přijatá na summitu OBSE v Istanbulu v r. 1999; v čl. II, odst. 8 se uvádí, že „Potvrzujeme prá-

vo každého účastnického státu svobodně si zvolit nebo změnit svoje bezpečnostní uspořádání, včetně účasti na smlouvách či aliancích. Každý účastnický stát bude respektovat práva všech ostatních států v tomto ohledu. Nebudou posilovat svoji bezpečnost na úkor bezpečnosti ostatních států“. V následujícím článku 9 se opakovaně uvádí, že „Bezpečnost každého účastnického státu je neodělitelně spjata s bezpečností všech ostatních“.

Summit OBSE v kazašské Astaně v prosinci 2010 přijal Astanskou deklaraci, ve které se v čl. 3 opět zmiňuje princip nedělitelné bezpečnosti ve shodné formulaci jako v předchozích zmíněných dokumentech.

Na významu a relevanci uznání tohoto principu nemění nic ani skutečnost, že zmíněné dokumenty nejsou z hlediska mezinárodního práva závazné a nelze je tedy vymáhat. Fakt, že se k němu v několika vícestranných dokumentech OBSE přihlásily na tři desítky evropských zemí, svědčí o významu, jaký signatářské státy včetně Ukrajiny této zásadě přikládaly.

Nejsou to ale pouze vícestranná ujednání v rámci OBSE, která zmiňují princip nedělitelné bezpečnosti; bilaterální „Zakládající akt o vzájemných vztazích, spolupráci a bezpečnosti mezi NATO a Ruskem“, uzavřený 27. května 1997 v Paříži, reflektoval novou úroveň vzájemných vztahů poté, co Západ explicitně uznal, že Rusko po skončení studené války již nepředstavuje reálnou hrozbu. NATO a Rusko společně prohlašují, že v zájmu plnění ustanovení Zakládajícího aktu budou, mimo jiné, vycházet z helsinského Závěrečného aktu a navazujících dokumentů v rámci OBSE včetně Pařížské charty pro novou Evropu a Lisabonské deklarace, které explicitně zmiňují princip nedělitelné bezpečnosti jako jeden ze základních principů evropské bezpečnostní architektury.

Naproti tomu v „Chartě o významném partnerství mezi NATO a Ukrajinou“ podepsané 9. července 1997 společně NATO a Ukrajinou v článku II odstavec 2 již výslovně potvrzují svůj závazek respektovat, že bezpečnost všech států v rámci OBSE je nedělitelná a že žádný stát by neměl usilovat o svoji vlastní bezpečnost na úkor bezpečnosti jiného státu!

Souběžně s tím však obě strany zároveň projevují vůli zároveň posilovat a prohlubovat spolupráci v oblasti plánování, koordinace, výcviku, vyzbrojování, pořádání společných vojenských cvičení na území Ukrajiny, což je pozoruhodným příkladem vnitřní protichůdnosti v jednom a tom samém dokumentu.

Jaká byla politická realita praktického uplatňování principu nedělitelné bezpečnosti tehdejšími vládnoucími ukrajin-

skými politickými garniturami? Odpovědí je nepochybně rostoucí znepokojení Ruska, které velmi ostře vyjádřil Putin například ve svém projevu na mnichovské bezpečnostní konferenci v roce 2007, kdy hned v úvodu zmínil výslovně potřebu uplatňování principu nedělitelné bezpečnosti. Dále upozornil, že postupující expanzi NATO k ruským hranicím, včetně zřízení základen v Bulharsku a Rumunsku, Rusko vnímá jako vážnou provokaci, která snižuje úroveň vzájemné důvěry. V této souvislosti výslovně upozornil na projev generálního tajemníka NATO Manfreda Wörnera v Bruselu 17. května 1990, ve kterém zmínil, že „...samotný fakt, že nebudeme umisťovat síly NATO mimo hranice Spolkové republiky (Německa), poskytuje Rusku pevné bezpečnostní garance“.

Apel na dodržování principu nedělitelné bezpečnosti však zůstal bez odezvy, a dokonce i nyní, téměř 20 let od mnichovské bezpečnostní konference, Západ redukuje tento princip pouze na absolutní právo Ukrajiny zvolit si svobodně směr svého bezpečnostního směřování, aniž by se zároveň zmiňovala i druhá část této zásady, tedy ohledy na zájmy ostatních států.

I v tom se projevuje další typický rys postoje Západu k širším souvislostem rusko-ukrajinského konfliktu, kterým je selektivní uplatňování „dvojího metru“ na hodnocení kroků USA a Ruska. Pokud by, teoreticky, mělo platit ono absolutní právo Ukrajiny, proč na druhé straně nedopřály Spojené státy stejné právo například Íránu v roce 1953, Guatemale v roce 1954, Kubě v roce 1961, Nicaragu v roce 1981 a řadě dalších států Latinské Ameriky, Afriky, či Asie, ve kterých se podílely či přímo organizovaly státní převraty s cílem dosadit nové vlády, příznivé zájmům USA? Prokazatelnou roli USA v těchto převratech ostatně přiznal i Trumpův bývalý poradce pro národní bezpečnost John Bolton.

Politika „dvojího metru“ je zjevná i z jednostranné interpretace podstaty a obsahu tzv. Budapeštského memoranda, jak bude pojednáno ve čtvrté, závěrečné části příspěvku.

4. část Budapeštské memorandum

Anexe Krymu je velmi často uváděna jako důkaz porušení tzv. Budapeštského memoranda ze strany Ruska. Takový náhled je však zjednodušený, neboť nepostihuje řadu skutečností a okolností, které předcházely tvrzenému porušení Memoranda a které je třeba nepochybně rovněž brát úvahu.

V „Deklaraci státní suverenity Ukrajiny“ z 16. července 1990, který stál na samém počátku samostatné ukrajinské státnosti, jsou uvedeny tři základní principy zahraniční a bezpečnostní orientace země – neutralita, neangažovanost v mocenských blocích a bezjaderný status.

V srpnu 1991 schválil ukrajinský parlament (Verchovna rada) Zákon o Deklaraci nezávislosti Ukrajiny, který formálně ustavil nezávislost a samostatnost Ukrajiny jako samostatného státu. 1. prosince 1991 byl pak zákon schválen i v celonárodním referendu.

Eroze Sovětského svazu, která byla důsledkem překotného společensko-politického vývoje v Evropě na přelomu 80. a 90. let, rámovaného zejména osamostatněním bývalých sovětských satelitů ve střední a východní Evropě, sjednocením Německa, rozpuštěním Varšavské smlouvy, odsunem sovětské armády z Afghánistánu a ze střední a východní Evropy, byla završena podpisem tzv. běloveské dohody z 8. prosince 1991, kdy se v Minsku sešli zástupci Ruska, Běloruska a Ukrajiny a formálně stvrdili zánik Sovětského svazu jako subjektu mezinárodního práva a zároveň i založení Společenství nezávislých států (SNS) jako volného sdružení nástupnických států po bývalých sovětských republikách. Dohoda byla ratifikována ukrajinským a běloruským parlamentem 10. prosince, Ruskem pak o dva dny později.

Následně podepsalo dalších 11 států, vzniklých z bývalých postsovětských republik 21. prosince 1991 v kazašské Alma-Atě (nyní Almaty) protokol k běloveské dohodě z Minsku na základě kterého se staly dalšími členy SNS.

Z hlediska problematiky jaderných zbraní byla ovšem klíčová „Dohoda o společných opatřeních v oblasti jaderných zbraní“ mezi Ruskem, Kazachstánem, Běloruskem a Ukrajinou, která byla součástí balíku ujednání z Alma-Aty a ve které se tyto státy zavázaly, že veškeré taktické jaderné zbraně, nacházející se na území Běloruska, Kazachstánu a Ukrajiny, budou do 1. července 1992 přemístěny do Ruska a strategické zbraně pak eliminovány nejpozději do roku 1994. Zároveň se Ukrajina, Bělorusko a Kazachstán zavázaly, jako nenukleární státy, připojit k mezinárodní smlouvě o nešíření jaderných zbraní. Členské státy SNS rovněž souhlasily s tím, že Rusko zaujme, jako nástupnický stát po Sovětském svazu, místo stálého člena v Radě bezpečnosti OSN.

Konečně posledním významným dokumentem, který předcházel Budapešťskému memorandu, byl „Lisabonský protokol“ z 1. května 1992, podepsaný

Spojenými státy, Ruskem, Běloruskem, Kazachstánem a Ukrajinou.

Tímto dokumentem přistoupily Ukrajina, Kazachstán a Bělorusko k dohodě START I (dohoda o omezení strategických jaderných zbraní), podepsané ještě Sovětským svazem, jehož závazky převzalo v rámci právního nástupnictví Rusko, a zároveň se tyto státy opakovaně zavázaly že jako nejaderné země přistoupí i k Dohodě o nešíření jaderných zbraní.

7. května ukrajinský prezident Kravčuk připojil k Lisabonskému protokolu jednostranné písemné vyjádření, potvrzující nenukleární status země a závazek odstranit všechny jaderné zbraně včetně strategických ze svého území nejpozději do sedmi let.

Jaké bylo faktické geografické rozložení strategických jaderných zbraní v době rozpadu Sovětského svazu?

Z celkového počtu 12 tisíc útočných jaderných hlavic (nepočítaje v to jejich nosiče) se 8750 nacházelo na území Ruska, 1750 na území Ukrajiny, 1400 v Kazachstánu a 100 v Bělorusku.

Zatímco s Běloruskem a Kazachstánem se Rusku podařilo relativně rychle dosáhnout dohody o jejich přesunu na svoje území, Ukrajina začala záhy používat jadernou kartu jako vyjednávací prostředek s cílem získat závazné garance své mezinárodní bezpečnosti. Ke konci roku 1992 začalo tehdejší ukrajinské vedení dokonce zpochybňovat svůj závazek k odsunu jaderných zbraní do Ruska a uplatňovat svoje vlastnictví na všechny jaderné zbraně, nacházející se na území Ukrajiny. To bylo ovšem v příkrém rozporu se závazkem Ukrajiny přistoupit ke Smlouvě o nešíření jaderných zbraní, jejímiž stranami mohly být pouze nejaderné státy.

V důsledku používání jaderné karty se nakonec Ukrajině podařilo zatáhnout do hry i Spojené státy a posléze i Velkou Británii a výsledkem nakonec bylo uzavření „Memoranda o bezpečnostních ujistěních v souvislosti s přístupem Ukrajiny ke Smlouvě o nešíření jaderných zbraní“, které podepsaly na závěr summitu Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě 5. prosince 1994 v Budapešti Ukrajina, USA, Rusko a Velká Británie. Na základě něj se Ukrajina zavázala odstranit ze svého území ve sjednané lhůtě všechny jaderné zbraně a Rusko, Velká Británie a Spojené státy vyjádřily vůči Ukrajině – ve shodě s principy Závěrečného aktu Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě, podepsaného v roce 1975 – svoje ujistění respektovat nezávislost a suverenitu Ukrajiny v jejich stávajících hranicích.

Budapešťské memorandum bylo pro Ukrajinu zjevně maximum možného

a jako takové posunulo proces denuklearizace země k tomu, že přesun všech jaderných zbraní z Ukrajiny do Ruska byl dokončen do 1. června 1996.

Co bezprostředně vyplývá z obsahu Budapešťského memoranda?

Za prvé, Ukrajina nezískala garance své bezpečnosti, o které usilovala, ale pouhá „ujistění“, jejichž závaznost je sama o sobě výrazně nižší.

Za druhé, Budapešťské memorandum je pouhým politickým prohlášením bez právní závaznosti, a nikoliv mezinárodní smlouvou (nebylo nikdy ratifikováno parlamenty signatářských států), nestanovuje závazná práva a povinnosti a je právně nevymahatelné.

Za třetí, z kontextu historického vývoje je zřejmé, že Ukrajina nikdy nebyla vlastníkem jaderných zbraní, a proto se jich ani nemohla vzdát, jak se mylně uvádí v řadě vyjádření, rezonujících ve veřejném prostoru. Z faktu, že Rusko se stalo z pohledu mezinárodního práva právním nástupcem zaniklého Sovětského svazu a že Ukrajina souhlasila v rámci dohody z Alma-Aty s přemístěním jaderných zbraní a deklarovala několikrát svůj nejaderný status, lze vyvodit, že tyto zbraně měla pouze ve svém faktickém držení, ale nikoliv ve vlastnictví (podobně jako jaderné zbraně USA na území Německa nejsou vlastnictvím Německa).

Za třetí, z textu prvního odstavce Budapešťského memoranda plyne, že závazek Ruska (a dalších dvou signatářských států) respektovat nezávislost a suverenitu Ukrajiny je neoddelitelně spjat s dodržováním principů Závěrečného aktu KBSE, k nimž se podpisem Memoranda přihlásila i Ukrajina; jedním z těchto principů je princip nedělitelné bezpečnosti, zmíněný v preambuli Závěrečného aktu KBSE, ale i řadě dalších mezinárodních úmluv, jak blíže rozvedeno ve třetí části tohoto příspěvku.

Za páté, podpis Memoranda je třeba rovněž nazírat v širším kontextu prohlášení, vtělených do „Deklarace státní suverenity“ z 16.7.1990, tj. že bude permanentně neutrálním státem, nebude součástí žádného mocenského bloku a bude bezjaderným státem. Intenzivní spolupráce s NATO a porušování principu nedělitelné bezpečnosti však dokazují, že na tyto svoje proklamace a závazky postupně rezignovala.

Je tedy na každém čtenáři, aby si udělal vlastní úsudek o tom, do jaké míry jsou tvrzení o porušení Memoranda ze strany Ruska ve světle výše uvedených skutečností relevantní a opodstatněná.

O nekonzistentnosti a chaotičnosti ukrajinské bezpečnostní politiky svědčí například vyjádření bývalého náměst-

ka ministra zahraničí Ukrajiny Oleksandra Čalyje, citované v článku „Ukraine's Diplomatic Efforts to Gain Security in the Crimean Conflict“ z 19. března 2014 (tedy již po majdanském převratu), podle něhož by na základech Budapešťského memoranda měla být uzavřena další dohoda, tentokrát právně závazná, za účasti všech signatářů Memoranda a navíc i Číny a Francie, která by rovněž zahrnovala závazek neutrality a blokové neangažovanosti a ty by měly být rovněž promítnuty do nové ústavy. Taková představa však zcela ignoruje fakt, že v rozporu proklamovanou neutralitou Ukrajina téměř 25 let rozvíjela vztahy s NATO jako vojenskou organizací, sdružující významné země Západu.

Na druhou stranu, tentýž Čalyj údajně prohlásil s neobyčejnou upřímností o sedm let později, pouhých 6 měsíců před ruskou invazí v únoru 2022, že orientací na NATO Ukrajina zvolila cestu, která byla v rozporu s neutralitou a blokovou neangažovaností, jak je uvedeno v Deklaraci státní suverenity. „Jsou to dva zcela odlišné koncepty, které spolu nesouvisí“, prohlásil.

Zároveň uvedl, že s ohledem na geopolitickou pozici Ukrajiny, země nebude schopna vstoupit do NATO ve svých stávajících hranicích. V samotném závěru

pak řekl přesně to, co se již tři roky soustavně ignoruje a o čem se nehovoří – „...tento stav je způsoben rovnováhou sil, a nikoli mezinárodním právem“.

Je tedy zjevné, že podpis Budapešťského memoranda byl rozhodujícím předělem, od kterého čelila Ukrajina dvěma strategickým alternativám a výzvám – buď se vydat cestou neutrality a blokové neangažovanosti, jak předjímala Deklarace státní suverenity a jak vyplývalo ze Zákona o deklaraci nezávislosti, nebo se přiklonit k NATO jako garantovi bezpečnosti a rezignovat na neutralitu a neangažovanost.

Rozhodnutí tehdejších ukrajinských politických elit ve prospěch NATO včetně usilování o členství tak odstartovalo – v kombinaci s utvzováním Ukrajiny ze strany Západu o podpore jejího členství – nezvratnou trajektorii vedoucí k ruské invazi v únoru 2022.

Problematiku BM podrobněji rozebírá slovenský historik Eduard Chmelár ve svém článku „Zapomeňte na Budapešťské memorandum“.

Účelem tohoto čtyřdílného příspěvku bylo upozornit na některá fakta a skutečnosti, které jsou v souvislosti s ruskou-ukrajinskou válkou dlouhodobě a systematicky ignorovány a přehlíženy, zasadit je do patřičného věcného a časového

kontextu a umožnit tak čtenáři, aby si na základě toho hledal samostatně odpověď na klíčovou otázku, o které se mlčí – proč vlastně Rusko napadlo Ukrajinu a proč ji napadlo zrovna počátkem roku 2022?

Fakta nemají hodnotové ani ideologické zabarvení, nejsou proruská ani proamerická, prostě jsou. Chceme-li se dobrat skutečné podstaty, proč se tak stalo, je třeba pracovat i s těmi, která zde byla uvedena a která zjevně nezapadají do jediného černobílého narativu, který opanoval veřejný prostor v euro-atlantické části světa.

Bez věcného a ideologicky nepodjatého rozboru totiž nelze plně pochopit skutečnou podstatu konfliktu a zejména nelze přijímat správná a realistická politická rozhodnutí, která namísto další eskalace povedou skutečně k jeho vyřešení a zejména nastolení pevných, dlouhodobých a udržitelných bezpečnostních záruk nejen ve vztahu k Ukrajině, ale také Rusku.

Protože to byly právě závažné obavy Ruska o svoji národní bezpečnost, které jej přiměly k agresi jako krajnímu prostředku řešení, jakkoliv je v rozporu s mezinárodním právem.

Kruh se uzavřel.

Duben až květen 2025

